Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

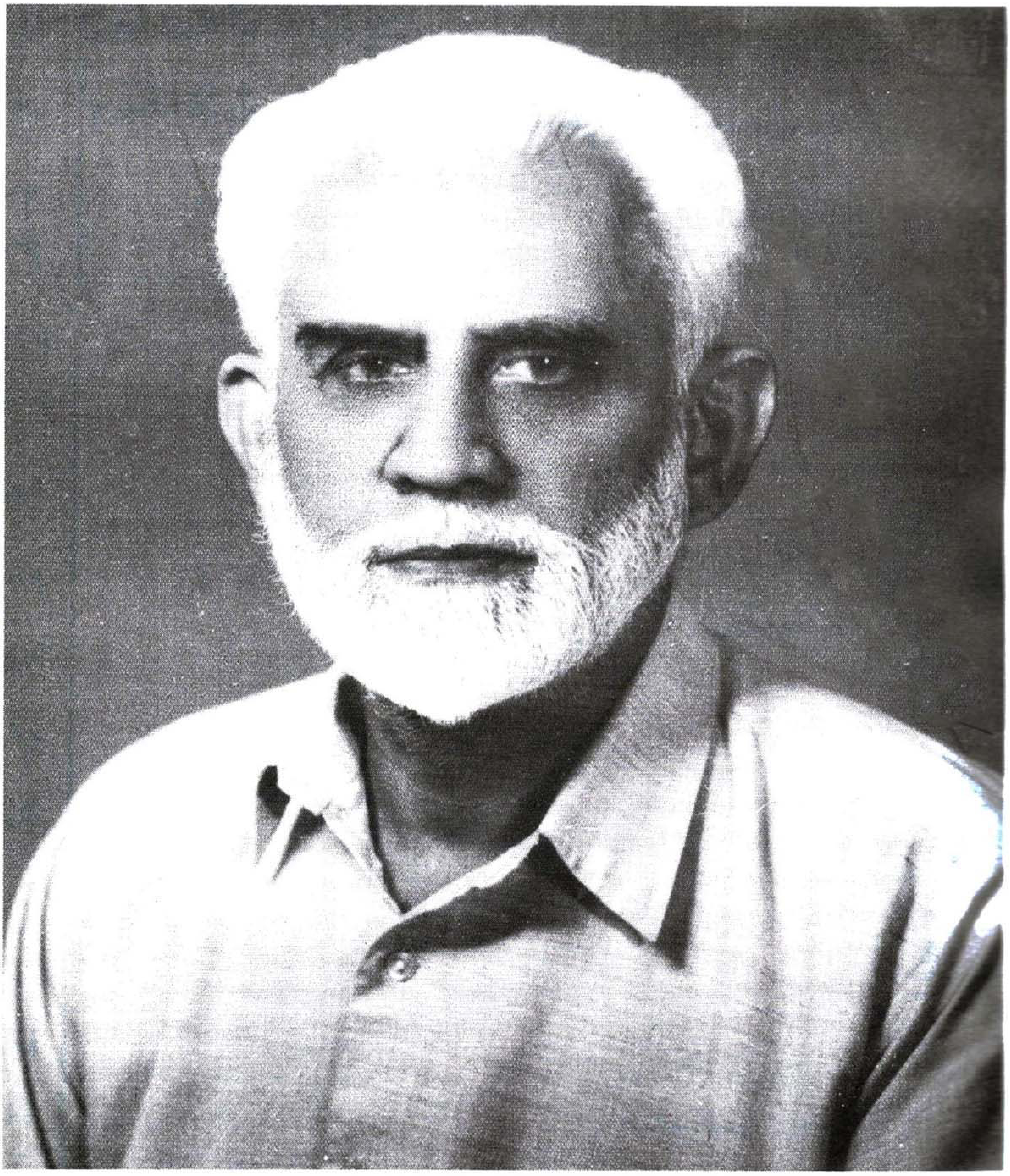

عبدُالله جان مغموم

ترون

دَ هغو رڼو رڼو او پاکو او ښکلو په نوم
چې کومې دَ دې دردناکو او غمناکو واقعو دَ
بیکلو په وخت زما د سترګو نه لکه ملغلرې دَ
بې واره بې اختیاره راڅڅېدلې دي -

مغموم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټول حقونه په حق دَ ډیکونکي کښې محفوظ دي

دکتاب نوم ———— "ارمانونه حسرتونه"

دچاپ کال ———— فروري ۲۰۰۱ء

شمیر ———— ۵۰۰

قیمت غیر مجلد ———— ۷۵/ روپۍ

قیمت مجلد ———— ۱۰۰/ روپۍ

پریس ————

کاتب محمد رسول پښتو اکیډیمي

دَ موندلو درک :

۱- یونیورسټي بک ایجنسي - خیبر بازار پېښور

۲- عبدالله جان مغموم

بمعرفت پوسټ ماسټر

شاهین ټاوُن

یونیورسټی پشاور

دکور فون نمبر ۴۵۵۵۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

فهرست

مخ	عنوان	شمیر
۱۱	عبدالله جان مغموم ښه شاعر، ښه ادیب او ښکلی انسان - جان محمد زلمی	۱
۲۰	ارمانونه حسرتونه (د کتاب په حقله څو خبرې) عبدالله جان مغموم	۲
۲۲	څلورمه لور	۳
۲۹	جبینه	۴
۳۹	حرص	۵
۴۶	شمشېر کاکا	۶
۵۸	دوه مېنان	۷
۶۸	مقدسه هستي	۸
۷۴	سزا	۹
۸۱	پښېماني	۱۰
۸۹	انتقام	۱۱
۹۵	اوښکې	۱۲
۱۰۱	چپې	۱۳
۱۱۰	انسان او انسانیت	۱۴
۱۲۱	دوه یاران	۱۵
۱۲۸	تربور	۱۶
۱۳۴	ویده بابا	۱۷
۱۴۰	احمد	۱۸
۱۴۶	ژوند	۱۹

عبدالله جان مغموم

"ښه شاعر۔ ښه اديب او ښکلے انسان"

(جان محمد زلمے)

عبدالله جان مغموم زهٔ پېژنم - دَ ورُوکوالي نه ئې پېژنم زما خپل دے - زما زړهٔ ته ډېر نژدې دے - ځکه چې ښهٔ انسان دے څو په دې موقعه به زهٔ دَ هغهٔ دَ ښهٔ سړيتوب خبرې نهٔ کوم - دَ هغهٔ دَ شرافت - دَ پښتنو او دَ غيرت خبرې به نهٔ کوم - ځکه چې د غه داستان ډېر اوږد دے او په دې لنډه تنګ وخت کښې دومره اوږد داستان احاطه کول ګران دي - څو دومره قدر له به اووايم چې دَ غه ښکلے شاعر - اديب او ښکلے انسان په تېرو ورځو کښې ماله راغلو او راته ئې اووے لاله (زهٔ تري نه په عمر کښې مشر يم نو ځکه ماته لاله وائي) دا فائل واخله دې کښې ما مختلف مضمونونه ليکلي دي دا اوګوره ډېر په غور او په فکر سره ئې اوګوره څو ورځې پس به زهٔ راشم نو په دې حقله به مې دَ خپلي رائې څخه خبر کړې دې مضمونو له ما نوم ايښے دے ۔ "ارمانونه حسرتونه" فائل ئې ماله راکړو او په خپله لاړو - خدائے شته چې فائل ته مې راوکتل نو وارمې ورته خطا شو چې دا به څنګه کوم - څو دَ مغموم غوندې څوان نبي آدم ته مې انکار نهٔ شو کولے - فائل مې تري نه واخستو او دَ شپې مې دَ ډېر

په ناڅوالۍ را وا خستو ما وے چې وعده دې کړې ده نو پوره کول به
غواړي - دَ فائیل دوه پاڼې مې چې واړولې نو په دریمه پاڼه دَ اولنې
مضمون نوم وهٔ "څلورمه لُور" په لوستو یې شروع اوکړه،
اولنۍ پاڼه ورپسې دویمه پاڼه او بیا دریمه پاڼه - تلم ورپسې دَ
هرې پاڼې په لوستو به مې دَ زړهٔ درزارے سِوا کېدو - دَ هرې کرښې
په لوستو به مې ځوله نوره زیاته اوچه اوچه کېده - غوږونے به مې
زیګ زیګ کېدو او تا سو یقین اوکړئ چې دَ قصې آخرنۍ پاڼه سرته
اورسېده نو په ځان هډو پوهٔ نهٔ وم څو رنړې ترږمې
او ښکې مې دَ سترګو نه را روانې وې په مخ مې ځوړې ورې بهېدې
او په ګرېوان کښې مې څڅېدې - دَ دې نه پس په قصې پسې قصه - په
واقعې پسې واقعه او په حادثې پسې حادثه مې اولوستله - په
یو نشست کښې مې ټولې قصې اولوستې - د ټول فائل نه بوټ
اووتم او هغه درونډ فائیل چې زما ورته وارخطا وهٔ چې دا به
څنګه کوم هغه مې په ژړا او په سلګو کښې ټکے په ټکے اولوستو -
دَ هرې قصې په لوستو مې غوږونے زیګ زیګ شو - هره یوه قصه یو
غم لړلے غم ځپلے او غم سیزلے داستان وهٔ - یو دَ بلې نه زیاته
دردېدلې او په غمونو کښې لړلې وه - هره یوه قصه مې اولوستله
او دَ لوستو نه پس به مې دَ غم یوه سړیکه په ټول بدن کښې خوره شوه -
او سوچ یې وا خستم چې دا څوند دَ ځنې خالق دپاره څومره غمناک
دے څومره دردېدلے او ترخ نېدلے دے -

مغموم ډېره موده ما په رېړیو اوردېدلے وهٔ - دَ "هدایت خان"

(c) ketabton.com: The Digital Library

په کردار کښې دَ "پائنده خان" په کردار کښې دَ "مرچکې" په کردار کښې او د پښتو هرې ډرامه کښې ما دَ هغه دَ فن او صلاحیتونو ننداره کړې وه - خو ماته دا نهٔ وه معلومه چې دا هر وخت په خندا مغموم دا هر وخت خوشحاله مغموم کښې په زړهٔ کښې دومره غم هم لري چې قلم ئې دَ اور بڅرې هم شیندلے شي - زهٔ نهٔ وم خبر چې د مغموم ذهن او قلم د مظلومانو انسانانو دَ جذباتو او احساساتو ترجماني په دې ډول هم کولے شي - ماته دا نهٔ وه معلومه چې دَ مغموم په قلم کښې دومره زور شته چې لوستونکي هم دَ خپل ځان سره دَ احساساتو په بهیر کښې بهولے شي - زما په ذهن کښې مغموم یو هر وختې خوشحاله او په خندا انسان وهٔ یو داسې انسان چې نهٔ دَ غمونو نه خبر وهٔ او نهٔ ئې دَ چا په غمونو دومره څهٔ پروا وه - زما په ذهن کښې مغموم یو ښکلے رنګین شاعر او دَ پښتو ژبې یو منفرد طنز نګار او مزاح نګار خو وهٔ، خو دې نه خدائے شته چې نهٔ وم خبر چې دا په ظاهره خندا او خوشحاله مغموم په خپل زړهٔ او سینه کښې دَ دردونو او غمونو دومره لوئے لوئے طوفانونه هم ګرځوي - دَ "ارمانونو حسرتونو" دَ سر خط لاندې ټولې لیکلے شوې قصې او واقعې چې په دې یقین سره ښهٔ په غور سره اولوستې چې دا هر څهٔ حقیقت دے - د "واقعې" قصې نهٔ دي - دا ځکه دَ اکثرو داستانونو په رنګ افسانې نهٔ دي - ځکه چې مغموم چې ماله د "ارمانونه حسرتونه" قوابیل راکولو نو ورسره ئې راته دا وئیلي وو چې دا هر څهٔ چې ما لیکلي دي نو دَ هرې قصې او هرې واقعې بنیاد په حقیقت باندې ایښودے

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوی دی - البته هرې قصې او هرې واقعې له ما په خپلو الفاظو کښې سرڅنه کړې دي او د الفاظو جامې مې ورته اغوستولې دي -

څو ورځې پس معصوم راغلو تپوس ئې اوکړو چې قصې دې اولوستې - ما ورته وې اؤ یار او مې لوستې خو زه درنه یو تپوس کوم چې دې لوستونکو تاسره څه بد کړي دي چې تا ئې داسې په خفه کولو او زهیرولو پسې قلم راخستې دی - تا سره خو د خندا خبرې هم شته - د توقو وشتو داستانونه درسره هم شته نو په دې غمونو ډکې ماحول کښې خو تاله پکار وو چې پرېشانه زړونه دې خوشحاله کړې وې - او څه داسې قصې او واقعې دې په دې کتاب کښې راجمع کړې وې چې د لوستونکو نه د څه ساعت دپاره خپل غمونه او پرېشانۍ هېرې شوې وې - ما خو ټولې قصې اولوستې او د هرې قصې په لوستو مې غم سېوا او زړه دلګیره شو - هرې واقعې په سرو سترګو او ژړولوم - او دا مې یقین دی چې هر لوستونکې به لکه زما د هرې قصې د لوستو نه پس د خپلو اوښکو د اوچولو دپاره یا د رومال او یا د څادر د پسکې نه کار اخلي نو دا کښې د لوستونکو سره زیاتے نه دی -؟

زما په دې اوږد بیان معصوم مسکے غوندې شو او راته ئې اووې چې "غم او خوشحالي" ورود او خور دي نو د ورور او خور ترمنځه بېناحقې جدائي ولې راولئې - د خوشحالۍ په خوند هغه خلق پوهېږي چې د غمونو په اغزنه لار منزل اوکړي -

د معصوم په دې دلیل باندې زه غلے شوم - د هر شاعر او هر ادیب خپل خپل اصول دي - په تېرو ورځو کښې ما د معصوم صیب د شاعرۍ

کتاب د تور "وربل تور و کمڅو خیرې" لوستلې وه د هغې په حقله
مې څو تپوسونه په زړه کښې وو نو دا موقعه راته موزونه ښکاره
شوه او تپوس مې ترې نه اوکړو چې مغموم صیب دا دومره موده
څېر څو وه چې خپله د ځوانۍ شاعرۍ دې داسې پټه ساتلې وه او
په دې آخر عمر کښې دې د ځوانۍ رباب او تنګولو پکار څو دا وه چې دا
د ځوانۍ شاعرۍ دې په ځوانۍ کښې چاپ کړې وې او په دې عمر
کښې دې دې د دې عمر شاعرۍ له کتابي شکل ورکړې وې - زما د دې خبرې
په جواب کښې مغموم مُسکې غوندې شو او راته ئې اووې چې لاله ستا
خبره په سرسترګو منم څو زمونږ د خلقو المیه دا ده چې مونږ د مجبورو
دلاسه یو کار هم په وخت نهٔ شو کولې - مونږ غوندې خلقو خپل ژوند
د خپلې خوښې او خپلې مرضۍ مطابق نهٔ چرې تېر کړې دې او نهٔ ئې
تېرولې شي مونږ چې د حالاتو نه مجبور شو نو خپل شپې په ورځو او
ورځې په شپو بدلوو - نو زما د ځوانۍ شاعرۍ څو به ماهله په وخت
چاپ کړې وې چې زهٔ د رېړه یو د دُنیا په دَلْ دَلْ کښې ورېوخت شوې نهٔ
وې - ځکه چې په رېړه یو کښې زما ژوند څور وور او دا نه وانه شو
زهٔ یوا ځې د ستهو د ښتمانو او زلمو رنګین شاعر پاتې نهٔ شوم بلکې
زما شخصیت په مختلفو برخو کښې په داسې طریقې سره تقسیم شو چې
زمانه ئې شاعرۍ هېره کړه - هغه شاعرۍ چې د طالب العلمانو او زلمو یه
نو بیه وه هغه شاعرۍ چې زما په هرهرنفس به زلمو او ځوانانو
ماله دومره شاباسې راکولې چې شاید اندازه ئې نه وه - زما د پاره شاعرۍ
هېرول ناممکنه خبره وه څو لاله! دا خلق هم عجیبه دي - یا څو به

دوی زمانه شاعری دومره مست وو چې په واه واه بیا اووایه په
چغو سورو به ئې اسمان په سر راخستے وو - او یا چې زه د رېډیو د
یو اهم پروګرام "حجره" دیو اهم کردار "پائنده خان" په نامه یوه
ورځ په سندرا سوره جرګې ته راغلم نو ځوانان او زلمي خو پرېږده
چې بوډاګانو مې هم داسې هرکلے اوکړو چې راشه که ئې ګورې -
هغه چا به چې زمانه مستو مستو شعرونو لاسونه پړقول او س
زه د "پائنده خان" په شکل کښې د هغوی آئیډیل شوم - د
انسان دا فطرت دے چې په کوم کار کښې هغه ته زیات شاباسے ملاویږي
هغه کار په زیات شوق او مینې سره کوي نو ما هم شاعري هېره کړه
او د رېډیو پروګرامونو ته اړم شوم - نوې نوې تجربې مې پکښې شروع
کړې - نوي نوي پروګرامونه به مې لیکل - نوې نوې ډرامې او فیچرونه
به مې لیکل او پېش کول -

رېډیو ته د تلو په وخت زه صرف یو شاعر وم - او چې
رېډیو ته ورننوتم نو زه اناؤنسر هم شوم - کومپئیر هم
شوم - پروډیوسر او رائیټر هم شوم د ډرامو هیرو هم شوم -
د هرې ډرامې د سر کردار به ما اداکولو ځکه چې ما به د هر چا نه ښه
اداکولے شو - نو په دې وجه د هر ډرامه نګار به دا خواهش وو
چې زما په لیکلې ډرامه کښې دې د سر کردار (د هیرو پارټ)
عبدالله جان مغموم اداکړي - او د هرې ډرامې پروډیوسر به
دا کوشش وو چې زه دې د هغه په پېش کونکې ډرامه کښې حصه
واخلم - په ډرامه کښې زما شمولیت به د ډرامې د کامیابۍ سند

کښېلې شو -

لالا! ته خو په رېډيو کښې پاتې شوې يې - تا ته دَ ځوانو
خلقو محنت او خوارې معلومه ده - په دغه خوارې کښې افسرانو کښې
يو مشهور نوم دَ قاضي احمد سعيد صاحب هم دے تا ته پته ده چې
هغهٔ به دَ خپل پروګرام سره څومره محنت کولو - نو دا دکال ۱۹۷۶ء خبره
ده په ۲۷ دسمبر زما واده وهٔ (د ډولۍ ورځ وه) او په دغه ورځ
دغه قاضي احمد سعيد چې هغه وخت دَ پښتو ډرامو انچارج وهٔ په
سائيکل سور زمونږ کلي ته راغلو - چې ما اوليدو نو تپوس مې ترې
اوکړو چې قاضي صيب وليمه خو صباله ده او تاسو نن .... نو مسکے
غوندې شو او راته يې اووے چې اؤ وليمه صباله ده خو نن ماځيګر
له "محمد بن قاسم" ډرامه نشرکيږي او ما سره تا نه بغير بل څوک داسې
نشته چې دَ محمد بن قاسم پارټ سره انصاف اوکړے شي - نو ته به
مهرباني اوکړې او ما سره به لاړ شې چې ډرامه اوشي بيا به راځې - نو
ما قاضي صيب ته خپلې مجبورۍ په مخکښې کېښودې او معذرت مې ورته
ښکاره کړو - نو دا دومره اوږد بيان مې په دې پوره اوکړو چې په
رېډيو کښې زما ژوند برخې برخې شوے وهٔ - په مختلفو حصو کښې تقسيم
شوے وهٔ او زما اورېدونکو دَ رېډيو دَ پروګرامونو په هره برخه کښې
زما آواز اورېدل غوښتل - زما کردار اداکول يې پکښې خوښول - دَ
خلقو نه زما دشاعرۍ د "تور او بل تور و کمڅو خبرې" هېرې شوې
وې او زمانه هغه مسته شاعري هغه چې دَ ځوانانو په جذباتو
کښې به يې زلزلې راوستې هغه رانه داسې پاتې شوه چې هډو بيا راته

(c) ketabton.com: The Digital Library

را یاده نهٔ شوه -

اوٗ لاله! دا دې لاڅهٔ کوې، د رېډیو د عروج په زمانه کښې چې د هوا په څپو صرف د رېډیو بادشاهي وه - چې لا ټیلیویژن د پاکستان په مزکه قدم نهٔ وُ ایښودلے - په دغه وخت کښې زهٔ د هدایت خان او پاینده خان د کردارونو نه علاوه د رېډیایي ژوند یو بل اهم دور کښې داخل شوم - په دې دور کښې ما هغه مقصد ترلاسه کړو چې کوم د رېډیو په نشریاتو کښې یو نوے مثال قائم کړو د یو نوي باب اضافه ئې پکښې اوکړه - په دې دور کښې زهٔ او رېډیوونکو ته د یو نوي پروګرام "خوابدهٔ تراخهٔ" او د یو نوي توم "مرچکي" سره مخاطب شوم - اوٗ لاله زما په رېډیایي ژوند کښې زما د پاره دا یو "ځلنده" دور وهٔ، یو داسې دور چې ما پکښې د پښتنون قام او پښتني معاشرې هغه خدمت اوکړو چې کوم به شائد چې ما د شعرونو په ژبه نهٔ وے کړے شوے - او ځکه خو چې زهٔ خپل د رېډیو په ۲۲ کاله ژوند یو سرسري نظر واچوم نو "د خوږ و ترخو" د پروګرام په تخلیق او د "مرچکي" په کردار فخر محسوسوم - "خوابدهٔ تراخهٔ" یو داسې اصلاحي پروګرام وهٔ او "مرچکے" د دغه اصلاحي پروګرام یو داسې کردار وهٔ چې کهٔ یو خوا ته به ئې خلق ټول عمر یاد ساتي نو بل خوا ته به د ادب او د نشریاتو په دنیا کښې زما نوم هم ټول عمر ژوندے وي -

نو لاله د رېډیو په دې دومره ناوزګاره او ګنجي لکه ژوند کښې کټې ما د اولني دورنه علاوه په بل دور کښې هم شاعري کولے شوه؟

ما سره کښي وخت وه؟ زهٔ کني په بي شمېره ځايه تقسيم شوے نهٔ ووم؟
نو په داسې حالاتو کښې تاسو زما دَ دويم دور دَ شاعرۍ طمعه زمانه
ولې کوئ؟

ما چې دَ مغموم بيان واورېدو نو دا خبره مې او منله چې واقعي
چې دَ رېډيو په دومره نااوزکاره ژوند کښې دَ مغموم نه دَ دويم دور
او دريم دور دَ شاعرۍ طمعه کول زياتے دے. زهٔ دا منم چې مغموم دَ
رېډيو په ژوند کښې ډېر نهٔ هېرېدونکي کارونه او کردارونه ادا کړي
دي نحو "خوابدۀ تراخهٔ" او "سرچکے" به ټول عمر دَ خلقو ياد وي -
او د مغموم نوم به په عزت او احترام سره اخلي -

(زلمے)

”ارمانونه حسرتونه“

(د کتاب په حقله څو خبرې)

دا زما دَ هغه کتاب نوم دے چې په شروع کښې ورله ما دَ ستر شاعر صابر شاه صابر په خوښه ”یادونه یادګارونه“ نوم ایښودلے وُ، خو دیو ملګري د خط په بنیاد چې دا نوم زما مرحوم پلار د خپل کتاب د پاره خوښ کړے وُه او زن صبا دَ طباعت دَ مختلفو مرحلو نه تیریدے تیریږي نو ما مجبوراً خپل کتاب له دَ ”یادونه یادګارونه“ په ځائے ”ارمانونه حسرتونه“ نوم خوښ کړو۔ ”ارمانونه حسرتونه“ زما د هغو مضمونونو مجموعه ده چې کوم ما د خپل ریډیائي پروګرام ”خوانده تراخه“ د پاره وخت په وخت لیکلي وو۔ او دا مې خیال وُ چې دا به په خپل آواز اورېدونکو ته پېش کوم او هغه درد او تحریکې کومې چې دَ دې قصو۔ واقعو او حادثو دَ اورېدو یاد لیکلو په وخت زما زړه ته رسیدلي وې هغه به د خپل دردېدلي آواز په ذریعه دَ خپلو اورېدونکو زړونو ته ورښکته کوم او کومې اوښکې چې دَ دې واقعو د لیکلو په وخت زما دَ سترګو نه لکه سیلاب بهېدلي وې هم هغه رنګ دَ رڼو او ترمو ترمو اوښکو یو سیلاب به د خپلو اورېدونکو دَ سترګو نه دارو انوُم۔ خو زما دا ارمان پوره نهٔ

شو نهٔ مې د خپل زخمي زړهٔ حال اورېدونکو ته او وئيلے شو او نهٔ مې په دې غم کښې هغوئي د ځان سره شريک کړے شول - خو زهٔ د خپل خدائے نه دا طمعه لرم چې کهٔ لوستونکي د دې کتاب هره واقعه په غور او سره سينه اولولي نو هم هغه تاؤ به محسوس کړي کوم چې ما محسوس کړے وُ - د هرې واقعې په لوستو ئې کهٔ دَ اوښکو لړۍ دَ سترګو نه راروانه نهٔ شوه نو بيا زهٔ ملامته. زما د مضمونونو- واقعو او حادثو دې مجموعې له زهٔ د افسانو نوم نهٔ ورکوم کيدے شي چې په دې کښې اکثرې واقعې د افسانې د فن په تله پوره او نهٔ خېژي دا مضمونونه ما دَ ريډيو د اورېدونکو د پاره خاص دَ ريډيو په ټيکنيک ليکلي دي - نو ځکه زهٔ دا نهٔ شم وئيلے چې " ارمانونه حسرتونه " کني دَ افسانو مجموعه ده -په دې کښې به افسانې هم وي -په دې کښې به قصې - حادثې او واقعې هم وي - خو يوه خبره زهٔ تاسو ته په دې يقين سره کوم چې دا هرڅهٔ لکه دَ افسانو په رنګ صرف افسانې نهٔ دي بلکه دا هرڅهٔ چې ما ليکلي دي دا ټولې داسې واقعې دي چې بنيادئې په حقيقت باندې اېښودے شوے دے - دا دشتيا، قصې مې را جمع کړي دي - کتابي شکل مې ورله ورکړے دے او نوم مې ورله "ارمانونه حسرتونه" اېښودلے دے او اوس ئې په دې دواړه تاسو ته وړاندې کوم چې تاسو ئې په خپله هم اولولئ زنانه او ماشومان دې هم اولولي - زهٔ د خپل خدائے نه دا طمعه لرم چې هر لوستونکے به ترې نه د خپل ځولۍ ډکه کړي - انشاء الله -

عبد الله جان مغموم

څلورمه لور

بیګاه د زرغون د دوو میاشتو ماشومه لور آخر مړه شوه خدای دې اوبخښي .... خو یقیناً چې خدای به بخښلې وي ځکه چې د دوو میاشتو د ماشوم د نه بخښلو هیڅ سوال نه پیدا کېږي .... او دا سې ماشومه - دا سې تنکۍ کلۍ چې چاته په دنیا کښې د سترګو د غړولو سره سمدستي د نفرت په نظر اوکتل شول .... د چا په پېښه اوښ چې د زرغون مور خپلې اېږ ور له په خوله کښې د پېغور پېښوونه وراوښه ل او د چا په پېښه اوښ چې د زرغون ټبر په سر و سترګو راوړ ږیده - ولې .... ؟ ځکه چې دا د زرغون څلورمه لور وه ... او د زرغون لور نه زوی پکار وو - د زرغون د مور نمسۍ نه نمسی پکار وو - خو د زرغون په قسمت کښې زوی او د زرغون د مور په قسمت کښې نمسی نه وو .... قدرت ته به دا نه وه منظوره چې د مور او د زوی دا ارمان دې پوره شي .... خو د زرغون مور د قدرت فیصلې ته سر ښکته کولو ته تیاره نه وه .... هغې د الله پاک فیصلې ته غاړه نه ایښوده ... نو ځکه خو دا سې لیونۍ سېلنۍ شوه .... ځکه خو دا سې په کنډو کپرو سر شوه .... د مالت د بوډۍ کانو ښځو سره صلاح کانې او شوې د دا یانو سره مشورې اوشوې - چا ورته وې چې زرغون له بل واده اوکړه - او چا ورته اووې چې

ماشومې له دخلوېښتو نه اګاهۍ اګاهو په سود کړې انکار کښې په
سر وکړو سینځونو دواړه پوندې او دا غه - که غواړې چې د زرغون زوئے
دې روښي نو راپاسه او د ماشومې دواړه پوندې په سُور کړې سینځ
او دا غه چې خدائے پاک در له نمسے درکړې - چې د جینکو پا تلې
به له شي - د زرغون د سور زړهٔ ته دا صلاح پر پوته ..... او آخر
یوه ورځ سحر وختې دوه سینځونه د نغرې په سُور انکار کښې ښېځ
سرے شو .... او ربلیدو - سینځونه سره کېدهٔ - ماشوم د چیلې نیا
د ارادو نه ناخبره - په اورنړې کښې ترلې په خوابهٔ خوب اوده وه..
.... ماشوم کلی نهٔ وه خبر چې په څهٔ ساعت پس څهٔ قیامت
راتلونکے دے - تنکی کلی نهٔ وه خبر چې دا او سنے خوب د دې د ژوند
آخرنے خوب دے - او شائد چې بیا ترمرګه پورې دا سې د آرام خوب اونهٔ
کړے شي ..... او چې څهٔ ساعت پس پهٔ و نو .... دواړو سینځونو یو
چیغ نارې کړل - د ماشومې د خولې نه راوتلې دردېدلې سوزېدلې کوکیکه
د سحر په خاموشۍ کښې خوره شوه - په ټول کور کښې د سوزېدلې غوښې
بوې شو .... د ماشومې مور د غوجل نه په هیبت رامنډې کړې او چې
اوچې ته را ننوته نو د زرغون سور لکه لیونړی سرهٔ کړې سینځونه
په لاس ولاړه وه .... مور په لُور ورپریوته ... لُور ئې راپورته کړه -
په سینې پورې ئې اونیوله - او ..... (په ژړا) دا ولې ځې ځې - دا دې
څه اوکړل - زما په لُور دې څهٔ اوکړل هئ ..... چپ شه سر دې اوخوړے
شه که غیر دې اوکړو نو دا سینځونه درته په سترګو کښې منډم - ته
هوډ شې تا څو زما د زوئے ژوند په عذاب کړو - د لونو قطار دې جوړ

کړے دے - بل څۀ علاج يې نۀ ؤ - جينۍ له مې پوهه ندې اوداغې چې زما زوے له خدائے پاک زوے ورکړې - (په ژړا) بې بې دا دې څۀ اوکړل - دومره ظلم .... زۀ به دې مړه کړې ؤم - ماله به دې سترګې ړندې کړې وې، خو دې ماشومې له به دې دومره درنه سزا نۀ ورکوله .... بې بې دَدې څۀ قصور دے - دې کومه ګناه کړې ده - ګناه خو زما ده چې ماله خدائے پاک زوے نۀ راکوي .... دومره ظلم دې اوکړو بې بې -

مور لُور په سينې پورې نيولې پاس په کوټه روخته - دَ پښو په سر کېناسته - ماشومه يې په غېږ کښې وراچوله - هغې وريتې وريتې چغې وهلې .... دَ هغې پوندې سرې غوښې وې - مور دَ ماشومې ترې ترې او سينې پاڅې په خپلو سترګو پورې مښلې - دَ مور دَ سترګو نه داوښکو لړې روانې وې په خپل قسمت پورې چړا نه وه - دَ ماشومې ژړا دهغې په زړۀ کښې پرهرونه جوړول - دَ هغې دَ زړۀ نه وينې څڅېدې - خو په خوله يې هېڅ نۀ شو ويلے - دَ ماشومې لُور سره يې لکه دَ ليونو خبرې کولې .... " لُورې ستا دَ دې ماشومې څټې نه زارشم تۀ ولې دې ظالمې دنيا ته راغلې - تا ته دَ دې دنيا شرمخان نۀ وُو معلوم - تا ته نۀ وه معلومه چې دلته دَ انسانانو زړونه دَ کاڼي شوي دي - تۀ نۀ وې خبره چې دلته دَ نيا ګانو په جامه کښې قصابانې هم شته .... تۀ ولې راغلې هُن؟ ستا په مايانې هم زړۀ نۀ زېږېدو - لونه خو تل دَ ميانو و نه زاړېږي قربانېږي، نو .... تۀ خو هم زما لُور يې کنه تۀ به نۀ راغلې - تۀ به دې ظالمې

دنیا ته نه راتلې چې دومره نه په عذابېدې او زما ژوند درسره هم
داسې نه په سروتیکو کېده .... ته مړه شه لوړې - دې دُنیا ته ستا
ضرورت نشته - دَدې خلقو زامن پکاردي زامن -

یو لوړ ته چې د پېدا کېدو حق نشته بنو اے لویه خدایه ته بیا
دا لونه ولې پېدا کوې - ولې پرې باندې میاندې زهیروې - ولې ....
ولې .... (ژړا) او دلته د ماشومې دَ مور په زړه تیاره راغله بې هوشه
شوه - او خوره وره په زمکې سملاسته - ماشومې ژړل او مور دَ
دنیا دَ حالاتو نه بې خبره - دَ لور دَ ژړا انګولا نه بې پرواه په
زمکې بوړې پرته وه - خدائے خبر چې څه وختې ئې خوائښې
پاس اوخته - ماشومې ئې دَ مور دَ غېږې نه را وُشوکوله په زنګو
کښې ئې ورلره کړه او په انګور ئې دَ خوړې کمبل وا چوله ....

د ژوند شپې ورځې تېرېدې دَ ماشومې دواړه پوندې سخاشوې -
دوه میاشتې مور او لور دَ ژوند شپې ورځې لکه په سور ازنکار او
سرو سروتیکو تېرې کړې - په دې دومره موده کښې مور او لور
نه دَ ورځې سترګه پټه کړه او نه ئې دَ شپې آرام اوکړو .... او
آخر بېګاه دَ زړغن دَ لور سختې معاف شوه .... (غریو) ماشومه
کلی دَ کلکېدو نه مخکښې اوژړېده - دَ مسېدو نه آګاهو اوژړېده -
دَ غوړېدو نه آګاهو اودوړېده .... نه ئې سپرلے اولیده او ونه
دَ سپرلي نه خبر شوه دَ ماځیګر نس چې زېړېدو نو ماشومه تور دو
خاؤرو ته اوسپارلے شوه .... مور ئې ژړل دوړ ئې ژړل - په
ژړا ژړا ئې سترغلي پړسېدلي وُو - دَ مور دَ سینې پسې راوخ

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوې وه - خو د پښتو څکو نکي د تورو خاورو د لاندې په ځوانۀ
خوب اوده وه .... مور شپه په اُلُون بلُون تېره کړه - او سحر
وختي چې مُلا بانګ وېلو مور بُرقعه په سر ادېرې ته لاړه ...
لویه ادېره .... کنډر کنډر ، هیبت هیبت ادېره خاموشه
خاموشي - ذړۀ لړزوونکې او بوګنوونکې خاموشي ..... کېر چاپېره
قبرونه - ډېر قبرونه - بې شمېره قبرونه .... او د قبرونو په
دغه ښاریه کښې د دې د ماشومې لور قبر دے ته لکه د دیو ورکوټې
تاج محل په رنګې ښائسته ښکاره شو - او ښائسته به ولې نۀ
ښکارېږو - د دېوې مظلومې تنزیده لې ماشومې قبر خو د تاج محل نه
زیات ښائسته وي .... مور د خپلې لور په قبر ور پرېوته - قبر
له يې غاړه ورکړه - لکه چې خپله ماشومه لورۀ سینې ته رانږدې
کړه - بیا خو بې واره چغې يې اووهلې - او بیا .... ؟ ......
ورلورې تابېګاه شپه په دې خوشې بیابان کښې یواځې تېره کړه -
ویرېږلې خو نۀ وې ... ته خو به اوږدې شوې وې کنه ... لېونۍ
زما سینه خو هم هغسې دکه ده - راپاسه راپاسه چې په خپلو
پښو دې مره کړم لورې پښې خو دې بېګاه نۀ خوږېږې کنه ....
بېګاه خو به دې ډېر ولاسه ترتقې نۀ وې وهلې کنه .... ؟
اؤ ته به بېګاه په ارام وې . بېګاه به دې ایله په آرام خوب کړے
وې .... لورې ما خو بېګاه هم ټوله شپه په سترګو سترګو کښې
تېره کړه - زۀ خو بېګاه هم ناقلاره وم - ډېره ناقلاره -
دومره ناقلاره چې زړۀ مې بس ټق ټق چاودو - اوس مې هم زړۀ

څرېکي وهلې - د دا تللو توان مې نه وُ څو تاله دا غلم - ما ويې چې شا دا نوې کور اوګورم .... ډېر ښائسته دے - لوړې ډېر ښائسته کوټې دي دے دا نوے کور دې مبارک شه -

دَ مور په مرۍ کښې اواز اونښتو - دَ اوښکو سېلاب دَ سترګو نه رَاروان شو .... د غه سېلاب رو رو کمېدو کمېدو چې دوه اوښکې توې نه جوړې شوې - دوه رڼې رڼې اوښکې دَ کونه دا يو شوې او دَ دواړو سترګو په .ښو کښې لکه ښېښې مرغلرې دا حصارې شوې - او څه ساعت پس چې دغه دَ اوښکو مرغلرې دَ ښونه دَ قبر په کالونو دا توې شوې نو .... دَ لوړ مور يوه آخرنۍ سلګۍ اُو وهله ..... لکه چې دَ مور زړهٔ او چودو .... اُو! دَ بد نصيبې مورَ زړهٔ په رشتيا او چاودو - دَ مور زړهٔ چې دَ اولاد دَ پاره اونهٔ چوي نو نور په دَ چا دَ پاره چوي ....؟

دَ مور دَ پاره په زوے او لور کښې فرق نشته - دا فرق دَ جاهلانو دَ پاره شته - دَ ظالمانو دَ پاره شته - ګنې دَ خدائے په نزد زوے او لور يو برابر دي - نو ائے دَ جهالت په تورو تيرو کښې پرتو روڼو - ائے دَ کرکې او نفرت په ناولو جذبو ککړو روڼو او خوېندو دَ قدرت په قانون کښې ګوتې مهٔ وهئ - الله پاک چې څهٔ کوي ښهٔ کوي - لور دَ زوے نه په هر لحاظ سره ښهٔ ده - لور څو دَ زوئے نه زياته مينه ناکه ده - دَ مور پلار دَ پاره په زړهٔ کښې دَ مينې او محبت چې شانه ډېر جذبات لري - لور خو رحمت دے - هم دغه لور صباله دَ چا خورشي دَ چا دَ [illegible] دَ چا مورشي - نو ائے دَ خدائے دَ قانون خلاف بغاوت

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوښکو خوا ښیانو دا ظلم مه کوئ - دا ناروا مه کوئ - د خدای د قهر نه ووېرېږئ - ګورئ د الله تعالی انتقام ډېر سخت دی - د ظلم انجام ګورئ ډېر بوګنوونکی دی - او ای د زړغونې ښځې - ای د یوې بدنصیبې تور بدنصیبې سورې - ستاسو د دواړو ځنځو نه نصیب شه - په دې دنیا خو د دنیا او سېدونکو ډېر اوژړولی ډېرې اوکړولي - اوس مو د هغه جهان خوشحالي نصیب شه - آمین -

---

جینه

په مرګ به دواړه سره مړهٔ شو
ارمان مې دا دے چې به ځکښې روستو شونه

د مرګ هیڅ پته نهٔ لګي هیڅوک نهٔ دي خبر چې زهٔ به کله کوم ځائے او څهٔ رنګي مرم - مرګ د پېړۍ اتیاره څیز دے د مرګ دپاره د څهٔ نېټې د وخت او د عمر قید نشته - او کهٔ شته نو هم انسان ترې نهٔ دے خبر مرګ یوه ناګهانې حادثه ده -

مرګ یو ناګهانې شړک دے چې
په چا راپېښ شي او خپلې ځونړې پنجې ورته په مرۍ ښخې کړي -
څومره ماشومان په ماشومه څته
مرګ د لحد تورو خاورو ته اورسول
څومره ښکلي ځوانان چې
د پلارانو د ملاتېر او د میندو د سترګو تور وُ
د مرګ نا ترسه څپېړې
د دنیا نه پورته کړل
څومره پلاران اوتړېدل ؟
څومره میندې بورې شوې ؟
او څومره تورې سرې کونډې شوې ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

تور سرې !

او هغه تورې سرې

چې څوک د پلار د کوره

د بې شمېره ارمانونو سره په ډولۍ کېني

په سره ډولۍ کېني

د خاوند انو کورونو ته راځي ولې څوک د خپل تقدیر نه خبر نه وي

د خپل قسمت نه خبر نه وي

چې دا سره ډولۍ د دوئ

د غمونو په لور .... مصیبتونو په لور او ارمېښتو په لور آخري

سفر دے او هغه کله چې دا سفر پوره شي نو د بد بختۍ او

بد نصیبۍ یو نوے دور په شروع شي -

جبینه ! .... هغه ښکلې او ښائسته جبینه -

هغه د ګلاب ګل په ځې چې د مخ نه شرمېدو ، هغه چې شفق به

ورته پسخېدو -

هغه جبینه ! هغه چې ډېره ښکلې او ښائسته وه - دومره

ښائسته چې زه ئې ښائست په الفاظو کښې نشم بیانولے -

جبینه ښکلې وه ،

خو اکبر هم په ښائست کښې د چا نه کم نه و -

که د جبینې د ښائست ذکر به جینکو په کوڅو کولو

نو د اکبر خان ښکلې ځواني به په حجرو کښې ستائیلے شوه -

جبینه که د ګلو غڅه وه نو اکبر خان د ګلاب ګل -

(c) ketabton.com: The Digital Library

جبینه کهٔ دَ جونو درنحو وه، نو اکبرخان دَ زلمو آدم خان وُ ۔

دوه ښکلي، یوه پېغله او یو زلمے

دَ ترهٔ نُور او دَ ترهٔ زوے ۔

دواړه دَ یو نیکهٔ اولاد

ښکلي رشته وه - ښکلي جوړه وه - ښکلي سیالان وُو ۔

اُوځکه خو چې دَ اکبرخان مور د جبینې دَ غوښتو دَ پاره مخوي کوه لاړه نو .... خدا ئے خیر چې څهٔ چل وُ ۔

خو نن جبینې ته د خپلې چاچې راتګ څهٔ بل رنګ ښکاره شو نن به چې مخکښې خپلې چاچې ته مخامخ کېده نو خوشحاله به ترې ورغه وجه وه چې څنګه ئې چاچې په کوټه را ښکاره شوه جبینه لاړه په کوټه کښې پټه شوه ۔

دَ اکبرخان مور د راتلو سره دَ جبینې دَ مور سره خبره او چپېړله - جبینې دَ مور او چاچې خبرې اورېدې زړهٔ ئې چې واؤ درزېدو - تهٔ پوهېده چې دا ولې دَ ځان نه ئې تپوس اوکړو جبینې دا ولې؟ دا ولې نن ستا دا زړهٔ داسې بې قابو درزېږي اے زړهٔ داسې بې قابو کېږه مه - کهٔ نن تهٔ بې قابو شوې کهٔ نن تهٔ دَ قابو نه اووتې نو زما دَ ژوند ټول ارمانونه به ګوډ ے چوره چوره شي -

جبینه ! دَ ځان سره ګیا وه، او چې دَ خیالاتو دَ سمندر نه را بهر شوه نو دَ مور غږ ئې تر غوږو شو ۔

دا جبینه خو ستاسو امانت دے خو دې چې کله ستاسو خوښه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وي ،، تېل کوړته یې بوتلے شئ -

لاړه د جبینې او اکبرخان دنیا بدله شوه - دواړه به هروخت
دیوبل په خیالاتو کښې چپه چپه وُو - د یوبل په تصوّر کښې
به یې د ژوند شپې ورځې تېرېدې - د خیالونو او تمنّو دنیا
یوه رنګینه دنیا - دارمانونو او خوشحالو دنیا - یوه داسې دنیا چې
د دوُو مینو زړونو دردا پکښې په یوتوله وه - حرکت یې په
پورفتار وُ -

دواړو داسې محسوسوله لکه چې د شپې د آسمان د ستورو
پرقانونو هم سپوا شوه -

دواړو ته سپوږمۍ هم د مخو اپه نسبت زیاته ښکلې او
ښائسته ښکارېده تولله فضا او ټول ماحول -

د ځوانۍ په رنګینو کښې را ونغښتے شو -

اوُ ! دوه مینه زړونه چې د ژوند په لارې د ملګرتیا تابیا
اوکړي نو ماحول ورته هم د غه رنګې رنګین ښکاري - لنډا دا
چې د ژوند شپې ورځې د رنګینې دنیا په تصور کښې په تېرېدې
تېرېدې اوُ چې اکبرخان د ا نجینۍ د کورې وا خسته نو مور
پلار یې د وادهٔ بندوبنا اوکړه - د وادهٔ نېټه کېښودے شوه
جبینه په کُنج کښې کېښنا ستله -

کُنج .... چې د مور پلار په کور کښې د جینۍ د ناستې ځائے
وي چې جینۍ پکښې مېلمنه وي -

خدائے خبر چې څهٔ چل وُ - د جبینې په زړهٔ کښې ویره غونډې

وه - خدای خبر چې څه چل ؤ چې نن د جبینې د زړه په دروازې
کښې هغه تلوسه نه وه - هغه خوشحالي نه وه - هغه د خیالونو
او تصور رنګینه دنیا جبینې ته څه سپېره سپېره او ورانه
ویجاړه ښکارېده -

په لاسونو او پښو نکرېزو نکه چې چیچل کول د هغې زړه
غوښتل چې دا نکرېزې د لاسونو او پښو نه لرې کړي - او لاسونه
پښې په ټکو ټکو اوبو اووینځي - چې دا سوځېدلې یې په قرار
شي - خو جبینې داسې نه شو کولې - ځکه چې هغه په ګنج
کښې ناسته وه - شپه تېره شوه .... غرمه شوه - ماځیګر
شو - ماښکښې ورا .... او ورپسې جنج راغلو د جبینې اور بل
خور شو ... ښایسته ټې یې په دوه شو هرچا د ناوې ښایست
او ستاینلو -

په خوشحالو او نندارو ډولۍ پورته شوه -

د الا الا په چغو سورو او د ټوپکو په ډزو کښې ډولۍ د
اکبرخان په کوټه ورننه شوه.

او دې ځای نه د جبینې د ژوند دویم دور شروع شو -
اکبرخان به د جبینې سترګو ته کتل - ډېره ډېرې ګرانه وه -
په جبینې هم اکبرخان کم ګران نه ؤ -

د جبینې کور ؤ - د خوشحالۍ او اطمینان ورځې شپې وې چې
تېرېدې - اکبرخان انجنیر ؤ - او یوه ورځ داسې راغله
چې هغه د اعلی تعلیم د پاره لندن ته روان شو -

(c) ketabton.com: The Digital Library

دَ رخصتیدو په وخت ئې جبینې ته اووې .

"جبینې خفه کیږه مه زه به که خیر وي زر دراشم"

"څومره زر به راشې اکبرخانه"

"بس که خیر وي دوه کاله دې د سترګو په رپ کښې به تیرشي"

"دوه کاله یه دَ سترګو په رپ کښې تیرشي"

اکبرخانه ته نه ئې خبر چې دَ جدائې یوه لمحه هم لکه دَ کالے هومره اوږده وي نو دوه کاله به څنګه دَ سترګو په رپ کښې تیرشي"

"جبینې زما دَ پاره هم دا جدائي ګرانه ده خو څه اوکړم"؟

"اکبرخانه خدائے خبر چې زما دا زړه ولې دومره ناقلاره دے .
ستا لندن ته په تلو زما زړه ولې دوبیږي . ستا په دې تلو کښې ماته څه تباهي ولې ښکاري؟

"نادانې جبینې ستا څه خیال دے چې ستا اکبر به کني تا هیره کړي؟"

"ته په ما داسې بدګمانه ئې"

اوهوره ښځه په خپل خاوند باندې تر څه حده پورې بدګمانه وي .
زما ستا په مینه باندې باور دے - ولې بیا هم زما زړه ...."

"د زړه نه وسوسې اوباسه . پښتون په ژوند کښې یوځل مینه کوي . بیا بیا نه کوي"

"اوخوره ددې ماشومې لونګینې په سر قسم .

اکبرخان دَ لونګینې په سر دواړه لاسونه کیښودل او دَ جبینې سره ئې لوظ اوکړو چې زه به تا نه هیروم" جبینې په

ژړېدلو ستړګو اکبر له رخصت ورکړو او دا ټپه يې ورته اووې

په مرګ به دواړه سره مړه شو !

ارمان مې دادے چې به ځنګکښې دوستو شو نه

اکبر لاړو په کوټه اووتو ـ جبينه کوټې ته ننوته په کټ

کښې پرمخې پرېوته او په چغو چغو يې اوژړل ـ

هم دغه رنګ ګړونه په مابنامونو او ماښامونه په تورو شپو

بدلېدل ـ په هره دوېمه ورځ به د اکبر خط راتلو ـ د جبينې

سره د مينې لوظونه به پکښې تازه کېدل ـ جبينې به د يو خط

نه تربل خط پورې ورځې شپې شمېرلې ـ

خطونه رو رو کمېدل د دوېمې ورځې نه خط هفتې ته

اورسېد و ـ او د هفتې نه خبره مياشتو ته اورسېده د

اکبرخان په خطونو کښې د مينه ناکو الفاظو ځاے سپوړو

ستغو او بې مطلبه خبرو اونيولو ـ

جبينې به د لوظ مطابق هره ورځ اکبرخان ته خط ليکلو خپل

لوظونه به يې ورته يادول ـ د لونګينې خبرې به يې ورته

ليکلې ـ ورته به يې ليکل چې لوښينه زما ډېره خوښه ده

ځکه چې ددې سترګې بالکل ستا په شان دي ـ اکبره لونګينه

دې ډېر ياده وي ـ اوس يې بابا هم زده کړي دي ـ په

تړتړې ژبه خبرې هم کوي ـ خو ددې دومره اوږد خط

په جواب کښې به صرف دوه کرښې خط راتلو ـ زه ډېر

ناروزګاره يم دومره نا اوزګاره چې تاسو ته د خط ليکلو وخت

(c) ketabton.com: The Digital Library

راسره هم نشته -

لاړه جبینه دَ فکرونو او وسوسو په سیند لاهوشوه - دَ اکبرسره اوس دومره وخت نشته چې جبینې ته خط اولیکي؛ دَ جبینې زړهٔ تکه اوخوړه .... او چې څهٔ وخت دَ کلي یو بل زلمي دلندن نه راغلو او دا خبرې راوړو چې اکبرخان هلته بل وادهٔ کړے دے - نو جبینه لیونۍ شوه - بالکل لیونۍ - جامې ئې اوشلولې - دَ سرو ویښتهٔ ئې په موټو موټو را اوشوکول اوکهٔ لونګینه ترې نه خوا بنې زخوا کړے نهٔ وے نو شائد چې په سرې به ئې ورته زورکړے وُ - دېره لویه صدمه وه - دَ جبینې نازک زړهٔ دومره لویه صدمه داسې په اسانه نهٔ شوه زغملے - نو انسان له خدائے پاک ډېر صبر ورکړے دے - څو ورځې دَ لیونتوب دا چپه وه - رو رو دَ جبینې زړهٔ دَ حالاتو سره سمجهوته اوکړه او چې لږ ساه صورت شوه نو چېله لُور لونګینه ئې راتې غاړه ایسته په چغو چغو ئې اوژړل ..... " خوږې لورې ارمان چې ستادا سترګې دَ بې وفا اکبر په شان نهٔ وے - زړهٔ مې غوارې چې دادواړه سترګې درله ړندې کړم - چې ستادا غټ غټ کاتې ویلې شي - چې ستادا چپې چپې بانهٔ بوندۍ سونلاي شي - ویم چې دا دَ بې وفا اکبر نخښه ستا دې سپين مخ نه را وُشوکوم نو ...... څهٔ اوکړم هيڅ هم نشم کولے لُورې - تهٔ زما لُورې زما د بېلتون د تکو تورو شپو ملګرې زهٔ به

دا خپل پاتې ژوند ستا په مینه پورې تېروم .... نو څنګه
به تېر شي .... په ځوانه ځوانۍ کښې د جدائۍ لمحې ډېرې
بوګنوونکې شي - ډېرې درنې او ډېرې سپېرې شي په
جدائۍ کښې خو د جدائۍ د ژوند شپې ورځې په غنو په
اغزو تېرېږي - زهٔ به دا اوږد ژوند په غنو په اغزو
څرنګ تېر کړم - د خاوند جدائي خو د ښځې د پاره مرګ دے
..... زهٔ هم په ژوند مړه شوم مړه - داسې مړه چې ....
خلقو ته په ژوند ښکارم خو اکبر زما په ځوانۍ پورې
خندا اوکړه .... ښځه ذات هر څهٔ زغملے شي خو په مینه
کښې شریک نشي زغملے هغه چا ته په کړېده چې -

هره ناپسنده به دې یوسم
یو دې په مینه کښې شریک نهٔ قبلوم

هر څهٔ وُو - دولت وُ جائداد وُ خپل خپلوان وُو، خو....
ښځه ذات خو صرف د سر سورے غواړي - او چې د چا د
سر نه سورے اخوا شي نو هغه په ژوندوني مړه شي....
غم د جبینې زړهٔ ته پرېوتو - هغه د چا خبرې چې په زړهٔ کې
کو نه اوګیدو .... نرے دغځ یې شو هر وخت تبه
او ټوخے .... او یو ورځ زیړه ماخیګر چې په جبینې بېهوشي
راغله، نو په اشاره یې لونګینه ځان له راوُغوښته - لونګینه
مور ته رانژدې شوه - د جبینې نظر د لونګینې په غټو غټو
سترګو پرېوتو - زړې سترګې پټې کړې - لونګینې د مور

په سینه سرکښیښودو په ژړا شوه - دَ مور دَ سترګو نه داوښکو
سیلاب داروان وُ - په تړ تړی ژبې دَ لُور سره ګیاوه -
بې وفا اکبره دَ ژوندون په آخرنو سلګو کښې هم را ښکاره نشوې -
لږ څو به را غلے وے - زما دَ زنګدن دا سلګۍ څو به دې لږ بې
پنللي وې - زما څو دا خیال وُ چې موږ دواړه به یو ځائے مرو -
دَ مرګ په خوشې لاره به یو ځائے سره ځو ..... اکبره که ستا
یاد شي نو ستا دَ رخصتې و په وخت درته ما دا ټپه کړې وه -

س په مرګ به دواړه سره مړهٔ شو
ارمان مې دادے چې په مخکښې روستو شونه

نو اے دیوړې په رنګینو کښې ورک شویه اکبره جبینه روانه
ده یوا ځې روانه ده زړهٔ چاوُدې روانه ده ته خوشحاله
اوسې هر ځائے کښې چې یې - څو دَ قیامت په ورځ به ستا
ګرېوان او زما لاس وي - اکبره .... بې وفا اکبره ....
او چې څوانې لونګینه دَ مورد سینې ته راپورته کړه نو جبینې
یوه آخرنۍ سلګۍ او وهله اوښکې داروانې وې او دَ جبینې
په زیړ مخ په زیړو انګو اول سپینې سپینې او بیا زیړې زیړې
غونډې څورې شوې او بیا اوچې شوې -

حِرص

(اسوېلې) او ... د چا په سترګو چې د حرص پرده پرې راولوېږي هغه انسان
بیا د انسان په جامه کښې حیوان شي - حِرصي انسان بیا چیچل
کوي - حرصي انسان بیا داړل کوي - توبه خدایه توبه انسان
څومره ناپوهه مخلوق دے - د دنیا د دې څو ورځې ژوندون
د پاره دے څومره ناپاکو چارو ته تیار شي -

ښهٔ مې یاد شي داسې مې یاد شي لکه دا ساعت - کهٔ اعتبار
مو نهٔ کېږي نو ورشئ د ګل آباد کلي هغه کنډرونه د ماضي هاغه
یادګارونه به درته اوس هم د سید خان د حرص داستان د حال په
ژبه بیان کړي - ورشئ او ګورئ د ګل آباد کلي کنډرونه اوس هم د
سید خان په ناپاک کردار د غم اوښکې توېوي - ورشئ او ګورئ چې
د ګل آباد کلي کنډرونه اوس هم د سید خان د مشر ورور امیر خان د
مظلومیت قیصه په سلګو سلګو بیان وي - رونو کهٔ تاسو ګل آباد
ته نهٔ شئ تلے - کهٔ تاسو د ګل آباد وران ویجاړ کنډرونه نهٔ شئ
لیدے نو دا د غم داستان به درته زهٔ بیان کړم - راشئ چې د انسان
په جامه کښې د شوخ قصه درته زهٔ اوکړم -

امیر خان د ګل آباد کلي خان وُ - ډېر درون - ډېر خوښ او ډېر
د عزت خاوند وُ - د دې امیر خان کشر ورور نوم سید خان وُ - د

هغه هم د امیرخان هومره جایېداد و . څو په دغه جایېداد د
سپېد خان د حرص تنده سړه شوې نه وه . هغه په خپل جایېداد
کښې نور زیاتوالے کول غوښتل . او ددې دپاره د ډېرې مودې
نه هغه یوه منصوبه جوړه کړې وه څو د حالاتو انتظار ئې کولو.
راځئ چې د څه ساعت دپاره سپېد خان پرېږدو . او امیر خان
له به لاړ شو . امیرخان چې څنګه په ظاهره دروند ښکارېدے، داسې
ورله خدائے ښوئې هم موړ او دروند ورکړے دے . د امیرخان یو
زوے و "فرید" د لسو کالو ماشوم . دومره ښائسته و لکه د ګلاب
ګل . سور سپین . غټې غټې سترګې . پلن تندے . لوړه د شکه
پوزه . فرید په پلار ډېر ګران و . ځکه چې هم دغه یو زوے ئې و .
نور اولاد ئې نه و . نو ځکه خو فرید د مور د سترګو تور او د پلار
د زړه ټکور و . امیرخان به د هرې جمعې په ورځ د ماسپښین
مونځ له ښار ته تلو . هم دغه رنګ یوه جمعه چې د هر پشکال سخا
کړې وه امیرخان سم د سکره پاکې جامې واغوستې څادر ئې په اوږه
کېښو او ښار ته روان شو . او د تللو په وخت ئې فرید ته تاکید اوکړو
چې نهر ته لامبا دپاره لاړ نه شې خو فرید چې د غرمې ډوډۍ
اوخوړه نو مور ته ئې اووے چې زه په نهر کښې لامبم نو سمدستي
راځم . مور ډېر منع کړو خو فرید لاړو د کوڅې نه اووتو . په لاره
کښې ورسره خپل تره سپېد خان ملګرے شو . سپېد خان په خبرو
خبرو کښې فرید د کلي نه بهر ته باغونو ته بوتلو . او څه وخت
پس چې دا دواړه تره او وراره د باغ منځ ته ورسېدل . نو سپېد خان

ناساپه فرید د مرګ نه اونیوو. په مزکه ئې راسوملولو او دواړه پښې ئې تکه د شوګ د خپل وراره په مرګ خپښي کړې فرید د پړې لستې راوتکولې. د خان د خلاصولو د پړې وسې ئې دکړې خو د سید خان د خوړو پنجو نه ئې ځان خلاص نهٔ کړے شو. لنډه دا چې پښې ستړې ئې راووتې. په خوله کښې ئې زګونه راغلل او آخر یخ شو.... فرید ساه ورکړه د خپلو ناولو ارادو د تکمیل دپاره څو حرصي انسان د خپل خوږ وراره په وینو خپل لاسونه سره کړه او بیا....؟ د تمکنه غرمې په خاموشۍ کښې سید خان د مور پلار د ارکې په نیازبین زوے لاش د مزکې نه راپورته کړو او ځنت د نهر او بو ته ئې راوسپارلو. چې تکه د مور د غیږ نه په شان فرید په خپلو ځانګونو کښې راغونډ کړو او ځان سره ئې تل ته نښکته کړو.

د فرید د مور زړهٔ ناقلاره وُ. کله کوڅې او کله دروازې ته کېده او څومره چې وخت تېرېدو د مور په زړهٔ کښې قسم قسم شکونو غزونې کولې. پرېشانۍ زیاتېده د زړهٔ حرکت چې وره کېدو. فرید ولې رانغلو. ولې ئې دومره ناوخته کړو. دهٔ ته د مور زړهٔ نهٔ دے معلوم چې .... زما زړهٔ د فرید په نهٔ لید و څومره ځوریږي وي خو مور غریبه نهٔ وه خبر چې فرید سره څهٔ کانې وشوې. کومې توبې ورسره وشوې لاړه غرمه په ماسپښین بدله شوه او د مور پرېشانۍ نوره هم سیوا شوه. بې شمېره وسوسې ئې په زړهٔ کښې راپیدا شوې. قسم قسم شکونه او ګمانونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

په زړه کښې کړيږدل - وخت په تېښتې سره مخ په وړاندې روان
وُ - لاړو ماښپښين په ماښيګر بدل شو خو د فريد هيڅ پته ونه لګېده -
او تېر ماښيګر چې اميرخان د ښار نه کورته راغلو نو د فريد مور ورته
ټوله قصه تېره کړه - اميرخان هم په هغه ښپو د کور نه رووتو او د
فريد په لټون پسې ئې سړي خواره کړه خو تر ماسختن پورې د
د فريد هيڅ پته رونه لګېده - د اميرخان زړه ټکه اوخوړه خو....
هيڅ نتيجې ته رونه رسېدو - په خپل کشش ورور سيد خان پسې ئې
جواب اوکړو او چې هغه راغلو نو اميرخان ورته ټوله قصه تېره کړه -
سيد خان صلاح ورکړه چې ..... را ځئ چې نهر کښې ئې اولټوو
کېدے شي چې په نهر کښې ئې لاميل ماشوم وُ او ډوب شوے وي -
دکلي خلق راغونډ شول لالټېنونه په لاس د فريد په لټونے
پسې نهر ته روان شو- سيد خان هم د دې خلقو سره ملګرے وُ -
او هر کله چې دا خلق د باغ خوا ته ورسېدل نو په نهر کښې د
ونو په بوټو جنګل کښې د فريد سپين لاسونه او پښې د لالټېنونو
په رڼا کښې خلقو ته ښکاره شوې - لاش د نهر نه راويستے شو
او په غاړه باندې په شين کمبل واچولے شو - د فريد سترګې بندې
بندې را وتې وې - پلار خپل نياز بين زوئے په خپلو لاسونو کښې راپورته
کړو - د اميرخان زړه غوښتل چې په چغو چغو اوژاړي خو دا
ورته خپله کمزوري ښکاره شوه نو چپ پاتې شو - او ټول خلق
چپه خوله خاموش زوړند سرونه مخ په کلي روان وُو - اميرخان
سر زوړے په خپلو څانګو نو کښې نيولے مخکښې مخکښې او نور خلق

وربيسي روان وُو - او چې څهٔ وخت دا ډوله دَ باغ منځ ته را ورسيده نو

.... ناګهانه دَ كلاشن كوف يو باړ او چليدو - اميرخان پرمخ را پرېوتو

او زوے لاش لاندې او د پلار لاش پرې ديا سه په وينو كښې لېت

پېت پراتهٔ وُو - خلقو ډېرې منډې ترړې او وهلې خو دشپې په

تيارهٔ كښې هيڅ پته او نهٔ لګيده چې دا هر څهٔ ولې اوشو؟ دا چا

اوكړهٔ .... دَ كلي نه كټ را اوغوښتے شو، په يو كټ كښې پلار او

زوے دواړه غاړې غړې واچولے شول - او هر كله چې دا كټ په

كوڅه ورد ننه شو، نو رونو زړهٔ به درته هغه نقشه څنګه بيان

كړم - ماسره دومره ډېر ډېر لې الفاظ نشته، ماسره داسې په غم

لړلي الفاظ نشته چې زړهٔ په دغه زخمي زخمي واقعې نقشه راكاږم -

دَ ګريد دمور هغه لېونتوب چغې هغه څيرې كړېوان او

بيربسر .... توبه خدايه توبه دومره لوئے غم - داسې ښكاريده

لكه چې دَ آسمان فرشتې هم په ژړا دي - داسې معلوميده لكه

چې ټول كائنات يوه سلګۍ شو - يوه اوچه سلګۍ يوه داسې

سلګۍ چې دَ هرچا په زړهٔ كښې ئې پرهر جوړولو - هر څوك داميرخان

او دهغهٔ دَ زوے ګريد په مرګ خفه وُو - ټول كلے خفه وُ، دومره

خفه وُو - چې ددغه خفګان د بيانولو دپاره ماسره الفاظ نشته -

ماسره حوصله نشته .... او سباله چې دا غيرګې جنازې دَ كوڅې نه

اووتې، نو دګريد دَ مور لكه چې زړهٔ اوچوده - په زړهٔ باندې ئې

داسې تيارهٔ را غله چې دغه تيارهٔ بيا په دنيا بدله نشوه - دغه

تيرې دَ اميرخان تبر او دَ ګريد مور هم دَ قبر تورو تيرو ته اورسوله -

د پوډ ټپونه روښول - تفتیشونه روښول، ټپوسونه روښول تو
ددې ورانې ماشورې سر را ښکاره نهٔ شو - لاشعوري طور د سپد خان
حرکات سکنات داسې وُو چې د پولیس پرې یاندې شک راتلو
د هغهٔ حرکات سکنات داسې وُو چې لکه د غل په بڼه نخس وي -
سپد خان خپل ضمیر ملامته کړو چې دا مې څهٔ اوکړهٔ - د جایېداد د پاره
مې رول د خپل نیازبین ورارهٔ په مرګ زورکړو - او بیا مې د خپل مشر
رور سینه په ګولو سورې سورې کړه دا ما څهٔ اوکړهٔ دا ما ولې
اوکړهٔ - لنډه اچې د سپد خان مرضمیر راژوندے شو - او دے
ئې دومره ملامته کړو چې یوه شپه ناساپه راپاسېد و ټوپک ئې
راواخستو - کړدنی ئې ملاتړه واچوله او په کوټه اووتو ......
سپد خان کلے پرېښودو وطن ئې پرېښودو - ښځه او بچي ئې پرېښودل -
او لاړو د تورو غرونو مسافر شو -

سپد خان د امیرخان خونه ورانه کړه او د سپد خان نه قدرت
انتقام واخستو - داسې انتقام چې د سپد خان ژوند - د سپد خان کور
د خلقو د پاره یو عبرت شو - یو داسې عبرت چې ټول عمر به
د خلقو یاد وي -

رونو! راشئ اوګورئ د ګلاآباد کلي هغه کنډرونه نن هم
د امیرخان په مظلومیت او د سپد خان په بربریت د غم اوښکې
څڅوي - امیرخان او ورید شهیدان شول او سپد خان دوزخي -
د الله تعالیٰ انتقام ډېر بوګنوونکے دے - د ظلم انجام ډېر عبرتناک
وي - اے د دنیا په مال او جایېداد پسې لېونو رونو مه کوئ ظلم

(c) ketabton.com: The Digital Library

مه کوئ - جاپېدا دو نه چاڅان سره قبر ته نه دي ورېلي - مزکه
چاڅان سره په سر نه ده کړي ځولي - دا هر څه پاتې کېدونکي دي -
دا هر څه به د لته پاتې شي - او هر څوک به دوه لاس او دوه پښې
د قبر تورو خاورو ته وسپارلے شي - نو بیا؟ بیا دا چې د حرص انجام
د پېر بوګنوونکے وي -

۵

ارمان به هغه وخت کېنبي در شي

چې کېښت دي واخلي تور و خاورو ته دې وړینه

شمشیرکاکا

اے لوید خدایه، اے عظیمه خدایه، ستاپه دې بې شمېره مخلوق کښې ستاپه دې بې شمېره بندیانو کښې نېکان هم شته، بدان هم شته، ښهٔ هم شته خراب هم شته - په دې بې شمېره مخلوق کښې داسې هم شته چې ستا دَ قهرو غضب نه شپه ورځې په لړزان دي - چې ستا دَ وېرې نهٔ حراموته شاکېږه - بد وچاروته ئې شاکېږئ - او داسې انسانان هم شته چې دچا دَ ژوند هره لمحه په ګناهونو کښې تېرېږي چې دچا هر قدم دَ بدئ په لور پورته کېږي - مګر پوهېږم چې داسې کسانو په خپلو زړونو کښې څهٔ فېصله کړې ده - نهٔ پوهېږم چې دوي ولې داسې باغیان شوي دي آیا دَ دوي دا خیال دے چې دوي سره به دَ قیامت په ورځ دَ دوي دعمل حساب کتاب نه کېږي - کهٔ چرې دَ دوي دا خیال وي چې دا تهولې بې حقیقته خبرې دي - دا تهولې د نهٔ منلو خبرې دي نو دا خیال ئې غلط دے - دَ قیامت په ورځ دَ حساب کتاب پهٔ ورځ به دَ هرچا سره دَ ذرې ذرې حساب کولے شي -

دَ دې حقیقت نه انکار نشي کېدے چې ګناه کوو نکے ګنهګار دے او دَ قیامت په ورځ به ورله سزا ورکولے شي - هر بدي کوؤ نکے

(c) ketabton.com: The Digital Library

دَ لوے خدایه مجرم دے او دَدې جُرم سزا به ورکولے شي - هغه لوے خدایه دوزخ دَ ګنهګارانو دَ پاره د مجرمانو دپاره - دَ قاتلانو دَ پاره دَ منکرانو دپاره پیدا کړے دے - په دې وجه زهٔ درته منت کوم چې رونړو داسې بې پروا کیږئ مه - داسې بې سره کیږئ مه - هسې نه چې اوبهٔ دَ ورخه تیرې شي نو بیا به کورے خبره کوانه شي - هسې نه چې دَ ژوندګهړئ ناګهانه پوره شي نو بیا به ګورے دَ توبې وخت هم نهٔ وي -

اے لویه خدایه مونږ انسانان کړې - مونږ نیکان او صالحان کړې مونږ ټول صحیح مسلمانان کړې چې په ښهٔ بد کښې تمیز اوکړے شو - چې ستا په ښودلې شوې لار باندې روان شو - چې د ګمراهۍ او بدنامۍ په تورو تیرو کښې رانه لاره خطا نهٔ شي - چې په ناپوهۍ کښې دَ تباهۍ تورو تیرو کښې ورک نهٔ شو -

اے عظیمه خدایه ! په دې کښې شک نشته چې تا انسان اشرف المخلوقات پیدا کړے دے - په ټولو مخلوقاتو کښې اشرف دَ عزتونو خاوند - دَ مرتبو خاوند څو.... هله چې انسان په صحیح معنو کښې انسان وي - چې انسان دَ انسانیت په چوکاټ کښې دننه ژوند تیر وي - چې انسان په ښغه لار روان وي - او هر کله چې انسان دَ انسانیت دَ دائرې نه اووځي نو بیا د حیوان نه بدتر شي - چې انسان دَ انسانیت دَ چوکاټ نه بهر اووځي نو بیا ترې انسانیت هم ~~ځان خوږي~~ -

... نو شرمخ داړل کوي - شرمخ ماتول کوي - شرمخ خوړل کوي نو ... چې ... وي - چې د لوږې د لاسه مجبوره شي - چې په

ګېدړه نهرشي نو هلته .... ګني چې په ګېدړه مړه وي نو په ځنګل کښې د
ونې د سورې لاندې پټې سترګې پرې وخواته پروت وي، که دنیا تېرېږي
دا تېرېږي نو غم غرض پرې نهٔ کوي -
او انسان؟ انسان چې موړ شي نو داړل کوي -
انسان چې موړ شي نو ظالم شي -
انسان چې مالداره شي نو حرص ئې زیات شي - او د بل په مړی غلي
کېدل ورته هم خپل حق ښکاري -
نو اے رورنو! زهٔ تاسو نه دا تپوس کوم - تاسو ماله د دې خبرې
جواب راکړئ چې د دا سې انسان ته ګني شرمخ ښهٔ نهٔ شو دا سې انسان
ګني د حیوانیت د درجونه لاندې پرې نهٔ وتو -
ولې پرې نهٔ وتو - د دا سې انسان نه حیوان - بلکه شرمخ چې
کارئې د خپلې ګېډې د تنور د کولو دپاره د ژوندو حیوانانو او
انسانانو داړل دي - د دغه شرمخ نه هم دا سې حرصي انسان چې
د خپل حرص د تندې سړولو د پاره د بل انسان په مړی چاړه راکاږي
بدتر دے - پرېوتے او د نفرت جوګه دے - او دا لاځهٔ کوئ - دا خبره
به پرېږدو - بل مثال به درکوم بل حقیقت به درته په ګوته کوم -
تاسو ماته دا او وایئ چې سپی تر څو پورې وارنهٔ وي راوړلے
نو سپي پرې باندې غم غرض کوي؟ - تاسو چرې لیدلي دي چې
یو سپي چرې سپي ته لاره نیولې ده - یو سپی ته ئې په بد نظر
کتلي دي - د غسې هر یو ځناور به را واخلو - د هر یو ځناور مثال به
ګنکښې کېدو چې په دې حقله یو ځناور هم د مقررې حدونو نه

تجاوز نهٔ کوي - بلکه دَ تجاوز دَ کولو مثال قدر له هم زمونږ په
مخکښې نشته په څناورو کښې دي صنف څناور به هیڅ کله دَ خپل
مخالف صنف سره دَ هغې دَ مرضۍ نه بغیر غیر اخلاقي عمل رونهٔ
کړي - غیر فطري حرکت به ورسره رونهٔ کړي -

او انسان .... ؟ چې الله تعالیٰ ورله دَ اشرف المخلوقات درجه
ورکړې ده ، دے چې دَ انسانیت دَ دائرې نه راوځي - نو دے دَ حیوان
نه بدتر شي - په ده باندې ستر کې پټې شي دَ شرافت ټول
زنځیرونه اوشلوي ، دے بیا خور نهٔ پیژني دے بیا مور نهٔ پیژني - دے
بیا نجله نهٔ پیژني ، پردۍ نهٔ پیژني نو تاسو نه زهٔ تپوس کوم .
چې اے رونړو داسې انسان کنې دَ انسان بللو جوګه دے - داسې
انسان کنې دَ حیوان نه بدتر نهٔ دے - داسې انسان کنې دَ سپي غوندې
دَ ګنده حیوان نه هم سپک کنده اوذلیل نهٔ دے - رونړو دوه لاسونه
اودوه پښې - دوه غوږونه او دوه ستر کې اوژبه دَ انسان نه انسان
نهٔ جوړه وي - انسان دَ انسانیت نوم دے - انسان دَ شرافت نوم
دے - انسان دَ اخلاقو نوم دے - او په چاکښې چې دا څیزونه
نهٔ وي دا خوبیې نهٔ وي - دا اخلاق نهٔ وي نو بیا زهٔ بخښنه غواړم
چې داسې انسان ته نهٔ زهٔ انسان وئیلے شم اونهٔ بل - ځکه چې
داسې انسان دَ الله تعالیٰ د طرفه مقرد کړے شوې حدونو نه تجاوز
کړے دے دهٔ دَ خدائے دَ لارې نه روګرداني کړې ده نو ...... داسې
انسان ته به څوک څنګه انسان اووائي -

اے لویه خدایه ! ته په خپل فضل وکرم سره مونږ انسانان

کړي صحیح انسانان - موږ د ګناهونو نه په امان کړي - موږ مسلمانان کړي چې په ښه او بد کښې تمیز او کړے شو -

انسان څومره غافل دے - څومره ناپوهه دے څومره احسان فراموشه دے که چرې انسان غافله نه وے - ناپوهه نه وے - احسان فراموشه نه وے نو ده به د الله تعالیٰ دا بې شمېره احسانونه ولې هېرول ده به د مور پلار سره بې رخي ولې کوله - د هغوئ بې عزتي به ئې ولې کوله - ولې به ئې د هغوئ حقونه هېرول ؟

مور او پلار ! چې د اولاد دپاره د کعبې حېثیت لري - چې د پښو لاندې ئې جنتونه لوګېږي - چې د چا د قدمونو خاورې د اولاد دپاره د ښکلولو جوګه دي - نو د داسې هستو سره د اولاد سپک او ناروا سلوک کښې ناروا نه دے - د مور پلار په بې عزتۍ به کښې الله تعالیٰ نه خفه کېږي ولې به نه خفه کېږي - څوک چې د هغه لوئے ذات د احکامو خلاف ورزي کوي الله تعالیٰ به ترې ضرور ناراضه کېږي -

نو بیا .... ؟ بیا ولې دا ځنې ځنې اولاد د الله تعالیٰ د دې اتل قانون خلاف ورزي کوي - ولې د مور پلار سپکاوے کوي ولې د مور پلار سره په ترس چلېږي دا اولاد ولې دومره نافرمانه، داسې سرکشه، او دومره احسان فراموشه شي ؟ ....

خدائے پاک دې شمشېر کاکا او بخښي ! - ډېر ښه سړے وُ - ډېر نېک انسان وُ خو .... ډېر زړه ځاؤ دے دد نیا نه لاړو - دد نیا ټول غمونه او مصیبتونه د ایو ځائے شوي وو او د شمشېر کاکا ژوند

توې نه بچور شوے وُ - دَ شمشېر کاکا دَ ژوند دوېم نوم غم وُ - اوښکې او سلګۍ چې دَ ژوند په آخرنو ورځو کښې دَ هغه ملګرے شوے وے - سلګۍ چې په آخر عمر کښې دَ شمشېر کاکا په شونډو مښته شوې وې - دَ هغهٔ ټول ژوند يوه سلګۍ وه يوه داسې سلګۍ چې دهغه دَ زړهٔ پرهر پرهر زړهٔ دتل نه به راپورته کېده - د هغهٔ دَ زړهٔ دمسېد ونکو پرهرونو نه به راپورته کېدهٔ - دَ هغهٔ دَ زړهٔ دَ تنهاکونه به راپورته کېده - دَ هرې سلګۍ سره په د شمشېر کاکا دا خيال وُ چې کنې درد به لږ قلار شي ځرېکې به لږې په آرام شي - خو دهغهٔ دا خيال غلط وُ دردونه او غمونه، ځريکې او فريادونه اوس دهغهٔ دَ ژوند سره بېخي غاړه غړې شوي وُو - او چې ژوند ختم شو؟ نو سلګۍ هم په قلار شوې - دردونه هم په تورو غرونو سر شول -

اوس دَ شمشېر کاکا په رګونو کښې نهٔ وينه زغلېده اونهٔ دَ هغهٔ په شونډو او چې اوچې سپېرې سلګۍ خورېدې - اوس دَ هغهٔ په سينه کښې نه پرهر پرهر زړهٔ حرکت کولو او نهٔ دَ زړهٔ دَ تنهاکونه اوچ اوچ دردونه راپورته کېدل - هر ځهٔ يخ يخ شول - چې شمشېر کاکا يخ شو نو پرهرونو هم خولې وروستې - تنهاکې اوچودل او سلګۍ په قلار شوې -

شمشېر کاکا! نهٔ يم خبر چې دَ مرګ په وخت به ستا احساسات ځهٔ وُو - چې تا به ځومره په ناخوالې مرګ ته غاړه اېښودلې وي - چې تا به ځومره په نامرادۍ ساه ورکړې وي -

(c) ketabton.com: The Digital Library

اے غم ځپلیه شمشیر کاکا خدائے دې اوبخښه - هغه دنیا دې ښاسته شه - دَ دې کہاخ ژوند په بدل کښې دې دَ هغه دنیا ژوند دَ خوشحالو نه ډک شه - کهٔ دلته دَ دنیا په اوسېدو شکو کښې انصاف نشته نو نه یه وي خو دَ الله تعالیٰ په دربار کښې انصاف شته - بې انصافي نشته - زور زیاتے نشته -

رونو دَ شمشیر کاکا دَ ژوند قیصه، دغمونو قیصه ده - دَ اسوېلو او فریادونو قیصه ده، دَ دردونو او فریادونو قصه ده - په دې قصه کښې عبرت دے خو دَ هغه چا دپاره چې دچا دَ زړهٔ سترگې بیناوي - چې دچا احساسات ژوندي وي - چې ضمیر ئې مړ نه ژوندے وي -

داسې مې یاد شي لکه دا ساعت چې دَ شمشیر کاکا زوے گل شیر پیدا شو نو ډېرې خوشحالئ اوشوې - دَ شمشیر کاکا دَ خوشحالئ هډو څهٔ انتها نهٔ وه - هغه خوشحاله وه چې دَ هغه دَ جائیداد مالک پیدا شو - دَ هغهٔ وارث پیدا شو دَ هغه ملاتړ پیدا شو نو ځکه خو دومره ډېر خوشحاله وو کنه -

گل شیر دَ پلار ایکې یو زوے، دَ مور دَ سترگو تور او دَ پلار دَ زړهٔ ټکور، ډېر نیازبین وُ - دَ مور پلار دغه ایکې یو نیازبین زوے په نازونو نعمتونو کښې دَ ژوند شپې ورځې تیرولې - ورځې په میاشتو او میاشتې په کلونو بدلیږي - لاړو له ځېړه گل شیر زلمے شو، او شمشیر کاکا دَ گل شیر په وادهٔ کښې سستي اونهٔ کړه او سمدستي ئې ورله وادهٔ اوکړو - دَ گل شیر دَ وادهٔ په

ړومبي کال د کل شپې مور مړه شوه شمشېر کاکا کنډ شو. يو اځي شو،
د ژوند په لويه لاره تګ خو يو لوے شوانځون و. خو شمشېر کاکا د کل شپې
په ډاډ د تنهايۍ احساس ځان ته نږدې نه پرېښودو. د کل شپې
بچي شو. ماشومان شو، هغه د خپلو بچو سره مشغول شو. او
داسې مشغول شو چې پلار ترې نه هم هېر شو. پلار يې فالتو
څېز شو يوه بې کاره پرزه شوه. کله کله بهر د خپلې تنهايۍ
احساس يې په سينې پورې نيولے و. د خپل ژوند نه خوشحاله نه و.
ځکه چې هغه خو خپلې ټولې خوشحالۍ روس کل شپې پورې غوټه
کړې وې. او کل شپې د پلار نه بې پروا د ژوند په ډګر مسکه
بې مهاره روان و. دولت و جائيداد و. دومره جائيداد چې
کل شپې پرې خاني کوله. دا جائيداد کل شپې نه و پېدا کړے. دا
د شمشېر کاکا د سرخېرات و چې کل شپې پرې خاني کوله. کل شپې
خاني کوله او د هغه پلار شمشېر کاکا په خپل کور. خپل جائيداد کښې
د بې ارزې ژوند تېرولو. هر څه يې ليدل. د کل شپې سلوک او رويې
ته يې کتل خو په خوله يې غږ نه کولو. ځکه چې کل شپې د پلار
نياز بين و. دومره نياز بين چې پلار ورته يوه خوله کيله قدر له
هم نه شوه کولے. خو د خپل نياز بين زوے په بې رُخۍ او بې
پروائۍ به هر وخت غمژن و. او چې د شپې به په کټ کښې
پرېوتو نو ټوله شپه به يې په سترګو کښې تېره کړه.
ډېرو غمونو او فکرونو شمشېر کاکا د زړه په رنځ اخته کړو.
سالنده يې مذکرے شو. لاړو هغه لوړ رنګ شمشېر کاکا په لږ موده

د هډوکو پنجره شوه ..... شپه ورځې تېرېدې او د سینې خرنجارې
او درسره بلغم د شمشېر کاکا د ژوند ملګري شول او د پلار د سینې
خرنجارې د بې واره تېرېدې او بلغمونو نه کل شپې تنګ شوی وُ.
او رښتیا خبره خو دا ده چې زوی له اوس د پلار نه کوکه ورتله هغه
نهٔ غوښتل چې د هغهٔ ماشومان دې نیکهٔ ته نژدې شي نو په دې
وجه کل شپې په کورکښې یو خوا ته وړه غونډې کوټه کښې وه هغې کښې
د پلار کټ وراچولو د اوبو منګې ور ته کېښودو او کټورې ئې پرې
نسکور کړو. لاړو شمشېر کاکا په خپل کورکښې د ځان له دنیا خاوند شو.
تنګه ترشه کوټه کښې ځان له یو خوا ته چې نهٔ پرې د چالاروه او
نهٔ به ورله څوک راتلل. ټوله ورځ تېرېدې بلغمونه او تنهائي
د هغهٔ ملګري وو. دغه ئې کور شو، او په دغه کورکښې به د شتهٔ
جائیداد خاوند. د شتهٔ زوی پلار شمشېر شپې ورځې یواځې تېروُ.
او یوه ورځ چې د کل شپې زلموټي زوی اسلم د نیکهٔ کوټې
ته راغلو نو شمشېر کاکا ځان ته را نژدې کړو. په تندي ئې ښکل
کړو او ورته ئې اووې چې. بچیه دا سر دې لږ زما په سینه کېږده.
او هرکله چې اسلم د خپل نیکهٔ په سینه سر کېښودو نو شمشېر کاکا
ئې په ویښتو کښې ګوتې وهلې او د نهې اوښکې ئې د سترګو
نه بهېدلې. د اوښکو بهیر د بابا د سترګو نه داروان وُ او
چې اسلم سر را پورته کړو نو..... «د ته ولې ژاړې بابا یخنې
دې کېږي او درېږه چې کمبل درله راوړم» ..... نه بچیه زما
یخنې نهٔ کېږي. زما څوک مې کېږي. زما په سینه کښې اور بلېږي.

" نه بابا ستا دېره يخني ده - او درېږه زه تالا کمبل راوړم "

" نه بچيه زه روس د گرمۍ يخنۍ د احساس د حد نه تېر

شوی يم - روس زمانه گرمي کېږي او نه يخني "

بچيه خدای دې لوی کړه - د خپل پلار په ښه راشي ستاسو

دغم د آواز نه مې خدای ساته - څه بچيه لاړ شه لوی شي -

او .... اسلم چې کورته راغلو نو پلار ته يې اووې چې

د بابا دېره يخني کېږي - نو .... کل شېر دېر په بې پرواهۍ

سره زوی ته اووې چې ورشه په گودام کښې هغه زړه

کمبل پرته ده هغه را واخله او وا يې چوه پرې - اسلم د

گودام نه کمبل را واخسته راغلو د مور نه يې قينچي او غوښته

پلار ترې نه تپوس او کړو چې .... قينچي څه کوې بچيه -

اسلم ورته اووې چې دا کمبل په دوه ځايه کړم نيمه به

په بابا وا چوم او نيمه به سنبال کېږدم چې صباله ته د بابا

په رنگ بوډا او ناتوانه شې نو دا پاتې نيمه کمبل به بيا

زه په تا باندې وا چوم د اسلم دې خبرې کل شېر لکه چې

د غفلت د خوب نه را بېدار کړو - د زوی ولې او پلار ولې

احساس يې ورله را ژوندی کړو - په خپل کردار يې شرمنده

کړو او په درنو درنو قدمونو کو تمبی ته روان شو

هغه کو تمبی ته چې پکښې شمشېرخان بې پرسانه ژوند

تېر ولو - چې پکښې د کل شېر پلار د ژوند شپې ورځې شمېرلې

.... زوی د پلار نه د معافۍ غوښتو د پاره روان و ....

زوے پلار ته په پښو پړېوتو د پاره روان ؤ زوړني سر -
ملامته ملامته چې دکوټنۍ دروازه ئې لرې کړه نو په پلار
ورپړېوتو .... د بابا زهٔ معافي غواړم زهٔ بخښنه غواړم ما
وبخښه - زهٔ په خپلو کړو پښيمانه يم ما معاف کړه بابا ......
(ژړا يي) دَ اوښکو سېلاب دَ کل شپې دَ سترګو نه روان ؤ -
شمشېر کاکا خپل زوے خپلې سينې ته رانزدې کړو - دَ سر
وېښتو کښې ئې ورله ګوتې وهلې -
د دا ستا وېښته څو هم هغه رنګ پاسته دي بچيه .....
ستا دَ دې وېښتو نه څو هم هغه رنګ خوږ خوږ بوئي راځي
لکه چې په وړوکوالي به ترې ختو - بچيه دَ مرګ نه مخکښې
مې دا ارمان ؤ چې تا يو ځل بيا خپلې سينې ته رانزدې کړم
او ستا دَ وېښتو دا مراوې خوشبوئيد يو ځل بيا زما
په سپېږمو ورننوځي - او زما زړهٔ ته آرام او سکون
اورسي - څو بچيه ته جوړ دوړ نا روزګاره وې دومره ناروزګاره
وې چې زما دا معمولي غوندې ارمان دې هم نهٔ شو پوره کولے -
... څو شکر دے چې نن راغلې - شکر دے چې نن زما دَ زړهٔ
ارمان پوره شو - اوس به زما ساه په قلار او سکون سره
روځي - خدائے دې خوشحاله لره توبد ياد درباندې او مه لبره -
دَ ژوند په خوږو موړ شې - دا سر دې لږ زما په سينه باندې
کېږده کل شپه چې دا زړهٔ مې لږ په قلار شي - او زما روح په
آرام او اطمينان سره اوځي .... په دې کښې په شمشېر کاکا

د سالنډۍ دوره راغله - ټوخے شروع شو - سالنډۍ لنډۍ شوه - او یو ځل چې شمشېر کاکا یوه اوږده سا راکښېنله نو بیا واپس نۀ شوه - بیا هم په بدن کښې د ننه مړه شوه - بیا د غمې سا هم د شمشېر کاکا په وجود کښې ساه ورکړه او د دنیا د غمونو - مصیبتونو او شورونو نه د ټول عمر د پاره خلاص شو - ګل شېر په خپلو کړو پښېمانه ؤ - د پلار سره په دې سلوک نادم ؤ دومره نادم چې ډېر ئې اوژړل ډېرې اوښکې ئې توئې کړې خو اوس هېڅ هم نۀ شو کېدے اوس وخت تېر ؤ - او د رحمان بابا خبره -

ع تر ورځه تېرې اوبۀ بېرته نۀ جاروځي
نۀ جاروځي تېر ساعت په بېرته بیا

دوه مئینان

نه پوهېږم چې د روح تسکین به انسان ته کوم ځائے حاصل
شي داسې به کوم ځائے وي چې انسان به د دنیا د دې کشالو د دې
لانجو کونجو ۔ د دې مصیبتونو او دردو چاودون نه د ژوند یو
څو ګهړۍ په آرام او اطمینان تېرې کړي ۔ په دې دنیا کښې
خوږوند ډېر ګران شو ۔ هر طرفته خود غرضي او فریب دے ۔
اولاد خود غرضه خپل خپلوان خود غرضه ۔ دوستان خود غرضه
او کله کله خو مور او پلار هم خود غرضه شي ۔ د مور په سترګو
هم د حرص ډېر دې داواوړي ۔ مور هم د نام و نمود په خس
سېلاب کښې لاهو شي مور هم د خپل اولاد د پاره ظالمه شي ۔
دومره ظالمه چې د هغې د ظلم داستان د انسانیت په لمن تور
داغ شي ۔ د هغې حرص د ځوان زوئے ۔ د زلمي زوئے د
فرمان بردار زوئے په ژوند کښې ازغي اوکري د هغه د
ځوانۍ په لار کښې غني چوکه کړي ۔ نو داسې مور ته به
هم کني څوک مور او وائي ۔ داسې مور هم کني هغه مقدسه هستي
ده چې د چا د قدمونو د لاندې جنت دے؟ څه اووېم نو ۔ په
دې حقله خو زه خپله رائے نشم ورکولے ۔ زه په دې حقله هیڅ
هم نشم ویلے ۔ ځکه چې په دې کښې د څه ویلو هیڅ ګنجائش

نشته؟

روښو! زه د تاسو نه تپوس کوم - تاسو ماله زما د دې
تپوس جواب راکړئ چې کومه مور چې نهه میاشتې اولاد په نس
او کرځوي دوه کاله پرې یانې د زړه وینې ور څښوي بیا چې
د ژمي اوږدې اوږدې شپې ورسره شوګیره کړي - بیا چې
په زړه چاودون او شوا خون ئې لوی کړي نو دغه مور
هم کله د دغه اولاد سره زیاتې کولې شي - په دغه اولاد
باندې ظلم کولې شي - او د خپله لاسه ئې د غمونو او
مصیبتونو کړنګ ته ورلړه کولې شي؟..... تاسو به وائې چې
نه، مور دومره ظالمه کېدې نه شي - مور دومره سنګدله
کېدې نشي - ځکه چې اولاد خو د مور د زړه ټکړه وي -
اولاد خو د مور ژوند وي - د مور ساه وي - نو خپل ژوند
خو څوک په خپله نشي ناقلاره کولې - خپله د زړه ټکړه
خو اور ته د خپله لاسه نشي ورلړه کولې، خو ..... روښو
شته په دنیا کښې داسې میاندې هم شته چې د دنیا حرص - بیا چې
د دنیا لالچ او نام و نمود ور باندې داسې سترګې پټې کړي، چې
د خپل زړه ټکړه په خپله، په خپل لاس د اور سرو لمبو ته
ورلړه کړي -

اسلم مې یاد شي - هغه د انسانیت او شرافت نمونه مې یاد
شي - هغه د مور د سترګو تور مې یاد شي - هغه چې هر وخت
به ئې د مور سترګو ته کتل - بیا چې هر وخت به ئې د مور خولې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته کتل - هغه چې هر وخت به مور ته لاس په نامه ولاړ وه - اسلم
خپل ژوند د مور خدمت ته وقف کړے وه - د مور د دعاګانې د
اسلم سره وې - د نیمې شپې په خاموشو کښې چې ټوله دنیا به
په خوږه خوب اوده وه، د اسلم مور به خدائے پاک ته په
سجده پرته وه - د اسلم د کامیابۍ او کامرانۍ د دعاګانې به چې
کولې - او دا د دغه مور د دعاګانو برکت وه چې اسلم د ژوند
په لارې په کامیابۍ سره روان وه، ژوند مخ په وړاندې روان
وه - د اسلم د مور ارمانونه رژیدل د کنډوتون د چې ارزه
د ژوند هغه په غم لړلې ورځې شپې تیرې شوې او هیرې شوې -

اسلم ډاکټر شو - د مور د زړه یو ډیر لوئے ارمان پوره
شو - او اوس لکه د نورو میندو په شان د اسلم د مور په
زړه کښې هم د روے په سر د واده د څهرو د لید و ارمان غزونې
او کړې - هر وخت به په دې سوچونو کښې ډوبه وه چې هغه
به کوم ورځ وي چې د اسلم سره ډولۍ په کوڅه راد ننه کړي -
بل خوا ته به اسلم هم د تصور په یوه رنګینه دنیا کښې هر وختې
ورک وه - د مینې او محبت یوه رنګینه دنیا چې ګل سانګه د دغې
دنیا بنا پیښ ئې وه - د دهٔ د محبت شهزادګۍ وه او ولې به نه وه
ګل سانګه خو د دهٔ د تره لور وه - چې د دهٔ په نامه ناسته وه
چې په وړوکوالي کښې د دواړو د قسمت فیصله شوې وه چې
د وړوکوالي نه دواړو د یو بل په حقله سوچونه کول -
ګل سانګه د اسلم سیاله وه - او ځکه د اسلم ډیره زیاته خوښه

وه - هغه په خپل زړه کښې د ګل سانګې د پاره د مینې تاج محل د
ګنوانه جوړ کړے وه - او ځکه خو به اسلم د شپې په خاموشی
کښې اکثر د ګل سانګې په حقله سوچونه کول خو اسلم د مور د
ارادو نه نه وه خبر - هغه ته پته نه وه چې د مور په سترګو
د دولت پړدې راوړېدلې دې - د هغې نه خپله غریبی هېره شوې
وه د هغې نه خپله ناداري هېره شوې وه، ځکه چې د هغې
په خیال اسلم اوس لوے سړے شوے دے - اوس اسلم پیسې
ګټې - د کټې خاوند شو، په دواړو کسانو کښې ئې نوم اخستے شي.
نو ځکه خو د هغې د مور ارادې بدلې شوې - د هغې خیالات
بدل شو - اوس د هغې په نزد د اسلم او ګل سانګې جوړ نه
برابرېدو - ځکه چې ګل سانګه غریبه وه - ترلسم پورې
تعلیم ئې وه خو د اسلم د مور په نظر کښې دا تعلیم ډېر کم وه - هر
څو که ګل سانګه د اسلم د مور خوږه وه سکه خوږه، خو هغه
سکه خوږه که هرڅو دې خوږه وه خو غریبه وه، او چې غریبه
وه نو د مور په خیال کښې د اسلم سره ئې جوړ نه برابرېدو ځکه
چې اسلم اوس ډاکټر وه، او هغه به هرماښام د روپو پنډه مور
ته جولۍ کښې اچوله - نو بیا؟

بیا دا چې د اسلم مور هیڅ کله دا نه غوښتل چې د ګل سانګې او
اسلم د رشتې په حقله ګواښي لوظ له عملي شکل ورکړي - نتیجه دا
شوه چې د اسلم مور خپلې خور له جواب ورولیږلو چې لور دې
سنبهال کړه - ستا لور زما د زوے سیاله نه ده - زما اسلم اوس هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

اسلم نهٔ دے چې ستا اُور ورته ترغاړه کړم - زهٔ به اسلم له واده کوم نو...... دچا عزت دا رو کړه دَ چا يارو خلقو کړه - دَ جرګو مرکو خلقو کړه ..... دَ مور دا انکار دَ اسلم دپاره دَ شيخ آسمان تندر وهٔ - مور دَ سترګو په رپ کښې دَ زوے دَ مينې په دُنيا اور اولګولو - دَ هغهٔ دَ مينې تاج محل يې دړې وړې کړو - اسلم مور ته زاړی اوکړے - منتونه يې ورته اوکړهٔ - په ښو ورته پرې نو چې مورې دا ظلم را سره مهٔ کوه - دا زياتے را سره مهٔ کوه - ګل سانګه پردۍ نهٔ ده، ستا خورزه ده - ګل سانګه پردۍ نهٔ ده زما دَ ترور لور ده - زما په نامه نا سته ده - دې خوا را سې نا سته ده، مورې اوبه شرمېږو - په خپلو خپلوانو او چم ګاوندکښې به اوشرمېږو - دَ خدائے خاطر اوکړه چې دا سې مهٔ کوه -

نو دَ اسلم زارو او منتونو دَ هغه مور دَ خپلې ارادې نه منع نهٔ کړے شوه - او چې څو ورځې تېرې شې نو خبره خوره شوه چې دَ اسلم مور دَ اسلم دَ پاره دَ کوز کندي دَ خان کاکا لور اوغوښته، او دَ خان کاکا کور والاؤ ورته "ښه" اوکړه - خبره په ټول کلي کښې خوره شوه - هرچا واورېده - دَ هرچا تر غوږ و اورسېده - اسلم هم خبر شو او ګل سانګه هم خبر شوه ..... ګل سانګه ..... چې دَ اسلم په تصور کښې يې دَ ژوند شپې ورځې تېرولې چې اسلم سره دَ نوي ژوند سوچونه يې کول دَ اسلم په مينه کښې ورکې ګل سانګې چې دَ ځان دپاره دَ مينې يوه رنګينه دنيا آباد ول غوښتل - دې آواز دَ هغې دنيا دړې وړې کړه - دَ هغې زړهٔ غوښتل چې په چغو چغو

اوژاړي - نو هغې نه څه ويلې شو او نه يې څه کولې شو - هغې غوښتل چې سينه ته ټوپ کړي او د ځېل ژوند خاتمه اوکړي. نو پښتنې پېغلې نه سينه ته ټوپ کړو او نه يې جاموته اور پورې کړو - غم يې زړه ته واچولو - چُپ يې اونيوو - هروخت خاموشه هروخت لکه چې د فکر په تال زانګي - هروخت په فکرونو او خيالونو کښې ورکه - نه د روټۍ فکر او نه د جامې - بس د ناخوالې ژوند وه چې تېرېدو - نو د ناخوالې ژوند به ترکومه پورې داسې غلې غلې او خاموشه تېرېدو - ترکومه پورې به ګل سانګې دا دومره دروند غم داسې په خاموشۍ سره ګرځولو .... آخر اول ټوخې، ټپه ورځ ټوخې - هروختې ټوخې، او بيا ورسره تبه - کله تېزه او تنده تبه او کله نرۍ او مړه تبه، تبه او ټوخې دوه مرضونه د ګل سانګې په وجود پورې لکه کونې اونښتل - او دغه کونې د ننه دننه د ګل سانګې پرپوس خوړو - د ګل سانګې اينه يې خوړه - د هغې زړه يې خوړو -

بل خوا ته د اسلم حالت هم ښه نه وُ - موربه ورته هره ورځ د واده په حقله وے چې بچيه پردۍ لور به ترکومه پورې ناسته وي. هغوئ به ترکومه زمونږ انتظار کوي - اسلم به مور له هيڅ جواب ورنکړو - نو په ستر ګو ستر ګو کښې به يې ورته اووے چې مورې زه واده نه کوم - خدائے خبر چې ولې ما ته داسې ښکاري چې ستا دا ارمان به شائد چې هم داغسې ارمان پاتې شي - شائد چې ستا زما په سر دواده د ګهرو د ليدو ارمان پوره نشي - اسلم به هروخت

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځان له ناسته وه - د فکرونو په تال به ځنګیده - نه به کلینک ته تلو او نه به یې مریضان کتل - د هر څه نه یې زړه موړ وه - ورځ په ورځ به یې صحت پرېوتو - داسې معلومېده چې اسلم لکه ناجوړه وي، ډېر ناجوړه وي - خو که ناجوړه وي نو بیا دې د ځان علاج اوکړي کنه - دے خو ډاکټر دے، دے خو په خپل مرض او د غه مرض په علاج د هر چا نه ښه پوهېدے شي - خو..... هغه ته که خپل مرض معلوم هم وه خو علاج یې هغه سره نه وه - بلکې د هېچا سره نه وه د یو ډاکټر سره هم، ځکه چې د هغه مور د هغه په زړه کښې داسې پرهر جوړ کړے وه، چې د هغې نه ناسور جوړ شو.. ناسور، هغه ناسور چې علاج یې نشته، هغه ناسور چې رغېدل ترې نشته، هغه ناسور چې انجام یې مرګ وي - نو اسلم په ناعلاجه مرض پرېوتو - مور د پرې منډې ترړې اووهلې - ډېر علاجونه یې اوکړل - په ډېرو ډاکټرانو یې اوګرځولو - خو آخر ډاکټرانو جواب کړه - ډاکټرانو ورته اووے چې د څو ورځو مېلمه له ژوند په بیعه نه شي اخستے - هسې ځان مه ګروه ..... او آخر یوه ورځ زیړے ماځیګر چې د ورځې نمر سترګے شوما نه د غرونو نه پناه کېده و نو اسلم خپلې مور ته اشاره اوکړه - ځان سره یې کښېنولو له او ورته یې اووے -

دا موریې زما د ژوند شمعه په ګل کېده وده - په دې کښې شک نشته چې زما مرګ به ستا دپاره یوه لویه صدمه وي، خو د خدائے په کارونو کښې څوک هیڅ نشي کولے

(c) ketabton.com: The Digital Library

موري زما په زړه کښې پرهرونه دي - زما د زړه نه وينې
څاڅي - ما ډېره موده غم په زړه اوګټولو - خو دې غم
آخر زما زړه سورے سورے کړو - زما ژوند په ختمېدو
دے - خو د ژوند په دې آخرنو سلګو کښې زړه تا ته داسوال
کوم چې لاړه شه ګل سانګې ته په سر لاس راکاږه خپلې سينې
ته يې رانزدې کړه او ورته اووايه چې د تقدير ليک نورېدے
نشي - دا به زمونږ په قسمت کښې ليکلي وُو - موري د
ګل سانګې د ذهن نه د غريبۍ احساس او باسه - او
...... ورته .... او .... وايه ..... چې ..... (ساه ورکړې)
(اسوېلے) اسلم خبره پوره نکړے شوه .... بوه ورځ
غوندې سلګۍ يې اووهلے او د دواړو وَښکونه يې دوه
څاڅکي توئ وينه دارروانه شوه واقعي چې د اسلم
زړه او چاودو .... څومره توره وينه وه ، او توره
به ولې نه وه .. چې د هغه په زړه او سينه کښې
اوربلېدو اسلم مړشو ، اسلم ځواني مرګ شو - او چې
څه وخت ګل سانګې ته د اسلم د مرګ خبر اورسېدو
نو او چته په کټ کښې کښېناسته رنيے اوچې کلکې
سترګې يې اخوا ديخوا واړولې - خو ..... په خوله يې
هيڅ اونه وے - هغې غوښتل چې په چغو چغو
اوژاړي خو پښتنې پېغلې ژړلے هم نشو .... په
شونډو شونډو کښې يې دومره قدر له اووے چې .....

(c) ketabton.com: The Digital Library

دَ ټوري زويه آخر ځواني مرګ شوې - آخر زړهٔ چاودے لاړې -
ته څو ډاکټر وې .... دَ ټوري ډاکټره زويه تا څو به دَ نورو
خلقو دَ رنځونو علاج کولو، څو دَ خپل رنځ علاج دې او نه کړے شو
داسې زر دې مرګ ته ځان او سپارلو - تا نه څو زړهٔ بنځه ډاسټ
شنهٔ يم چې تر اوسه مې د مرګ مقابله اوکړه ..... اسلمه! زمانو
هم ډېره موده کېږي چې زړهٔ چاودلے دے - ما څو چې ستا دَ
کوټدني اوريدلي وُو لا په هغه ورځ مې زړهٔ چاودلے وُو، څو ما
ددې هر څه مقابله کوله ما څو ستا په ډاډ دا هر څه تېرول،
څو چې ته هم لاړې نو .... اوس په دې ټوټو کښې څه پاتې شو.
اوس به زهٔ دا ټوټې دَ چا په ډاډ تېروم - نور ټوټې تېرول څو
ګران دي - ډېر ډېر (اسوېلے) په کل سانګې دَ ټوخي دوره
دا غله ..... ډېره سخته دوره وه - او دَ څه ساعت ټوخي نه
پس کل سانګه غلې شوه .... چپ شوه .... خاموش شوه - مور
ئې را منډې کړې څو کل سانګه يخه يخه وه - غمونو ورله
زړهٔ اوچولو - او زړهٔ چاودې دَ دنيا نه لاړه -

صبا سحر له دَ يو کلي دَ يو مالت نه دوه جنازې پورته شوې.
دواړه ځوانې مرګان وو - دَ دواړو زړهٔ چاودلے وُهٔ او دواړه په
يوه اديره کښې خاورو ته اوسپارلے شو - ټول خلق خفه وُو - ټول
کلي ژړل - په دغه خلقو کښې دَ اسلم مور هم وه ..... بېرسر
پښې آبله پښې - سيرې کړې اوت - هغې هم ژړل - ډېرې ژړل.
په وازه خوله ئې ژړل .... ماوے چې ورشم اوُ ورته اووايم چې اے

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مور په جامه کښې د خپل زوئے د دشمنې ! خپل زوے دې د خپله لاسه د دولت د سره زار کړو - د زوئے خون هم ستا په غاړه دے او یو اځې د زوئے نه، د خپلې خودزې هم - هغه هم ستا د حرص او دنیا پرستی د سره زار شوه..... مسلم او کل سا تنګه دوه انسانان وُو - دوه مینان وو - دوه شهیدان وو - الله پاک دې ورله په جنت کښې ځائے ورکړي - (آمین)

مُقدّسه هستي

رونړ .... تورو رونړ .... نن به دَ څهٔ ساعت دَ پاره

خنداې پرېږدو .... د څهٔ ساعت د پاره به ټوقې وټوکې پرېږدو

راځئ چې د دنيا ددې رنګينونه د دنيا ددې هنګامونه ..... د دنيا

ددې نظارونه د څهٔ ساعت د پاره يو خوا ته لاړ شو .... لږ تنهائي

ته لاړ شو .... لرې نه .... يکه نژدې .... ډېر نژدې ..... دا خپل

سرونه به لږ په دې خپلو ګرېوانونو کښې ښکته کړو .... خپل

احساسات او خپل جذبات به لږ راوُلړزوُو ..... د خپل زړهٔ پردې

به لږې راولټوُو ددې خپل زړهٔ نه به لږ تپوس اوکړو .....

دومره قدر له تپوس چې اے زما زړهٔ ته ولې ناقلاره يې ......

ته ولې پرېشانه يې ...... ستا د پرېشانو څهٔ علاج شته - ستا

د پاره اطمينان شته؟ .... او! د ناقلاره زړهٔ د پاره قرار شته ،

د پرېشانه زړهٔ د پاره تسکين شته - خو که چرې مونږ د خپل زړهٔ نه

تپوس اوکړو .... مونږ په خپل ګرېوان کښې سرونه ښکته کړو

.... که چرې مونږ د خپل عمل جائزه واخلو .... نو تسکين او

اطمينان .... سکون او خوشحالي هر څهٔ شته - هر څهٔ پيدا کېدونکې

څيزونه دي ..... هر څهٔ موندے کېدونکي څيزونه دي ......

(c) ketabton.com: The Digital Library

انسان الله تعالیٰ اشرف المخلوقات پیدا کړے دے ..... د ټولو مخلوقاتو نه افضل دَ ټولو مخلوقاتو نه غوره .... نو بیا دومره افضل مخلوق دومره غوره مخلوق، څنګه ناقلاره کېدے شي - څنګه پریشانه کېدے شي؟ .... راځئ چې مونږ صحیح انسانان شو، نو اوګورئ چې د دنیا ټولې خوشحالۍ زمونږ نصیب کېږي او کنه ...... راځئ چې اخپل سرونه هغه لوئے الله ته ښکته کړو، چې کوم رازق دے، کوم مُسبب الاسباب دے - چې د چا په اختیار کښې زمونږ ژوند او زمونږ مرګ دے - راځئ چې دَ انسان خوشامندي پرېږدو - راځئ چې انسان ته صرف د انسان په نظر اوګورو، د رازق په نظر نه ..... راځئ چې انسان صرف انسان اوګڼو خپل خدائے او خپل رازق نه - راځئ چې په خپل خدائے باندې د مضبوط ایمان او مضبوطې عقیدې ټوټه خوله واخلو - راځئ چې په دې رنګ د خپلو ټولو پریشانو او مصیبتونو خاتمه اوکړو د زړهٔ تسکین الله تعالیٰ ته په سجده ټکولو کښې دے ..... د روح تسکین دَ الله په دربار کښې په زارۍ او منت کښې دے - د دنیا او د آخرت ټولې خوشحالۍ ټولې سُکالۍ د الله تعالیٰ په حضور کښې شته، نو راځئ چې د خپل سرونه هغه ته ښکته کړو، او د خپلو مشکلاتو او مصیبتونو د حل دُعاګانې نه او غواړو ..... یو حل نه، دوه حل نه، درې حل نه، ټول عمر.... چې ترڅو پورې مو په بدن کښې ساه شته - چې ترڅو پورې مو په بدن کښې طاقت شته -

دا شو د تسکین او اطمینان یو مقام - د الله تعالیٰ په مخکښې سجده،

(c) ketabton.com: The Digital Library

او بيا ؟ .... يو ځاے يې هم شته، يو مقام يې هم شته، يوه هستي بله هم شته، چې ډېره مقدسه - ډېره پاکه او ډېره بزرګه هستي ده دغه زبرګه هستي مور ده .. دغه مقام دَمور دَ پښو خاورې دي - دغه مقدسه هستي مور ده، چې دَ چا دَ پښو لاندې جنت دے - دغه بزرګه هستي مور ده، چې د اولاد دپاره رحمت دے - مينه ده، محبت دے .... چې دَ چا د سترګو يوه اوښکه دکاڼي په شان زړونه هم نرم کړي - موم کړي ..... دَ مور دَ سترګو اوښکه ؟ .... اوُد مور دَ سترګو په اوښکو کښې دومره طاقت شته چې عرش په لړزان کړي - دَ مور اوښکې د الله تعالىٰ غيرت رالړزولے شي، د الله تعالىٰ قهر او غضب رالړزولے شي، نو اے د مياندو ورامنو! ستاسو دا زړونه کني دکاڼي نه هم سخت شو؟ ستاسو احساسات کني دا سې مړهٔ شوي دي، چې دَ مور د پاکو سترګو پاکې اوښکې يې هم رالړزولے نهٔ شي ... ؟

اے روڼو! لږ په غور سره، لږ په فکر سره دخپلې مور مخ ته اوګورئ، لږ په ژور نظر ورته اوګورئ - نو په دغه مخ کښې به، په دغه پاک مخ کښې به تاسو ته دَ انسانيت حقيقي تصور ښکاره شي .... په دغه مخ کښې انسانيت شته، په دغه مخ کښې شرافت شته، په دغه مخ کښې، دد غه مخ دَ تندي په ګنجو موټو کړ ښو کښې زمونږ دپاره محبت شته، .... نو په دا سې مخ باندې، دَ اوښکو سيلاب کني زمونږ دَ انسانيت او شرافت په لمن تورتور داغونه نهٔ جوړوي ..... ؟ مور دَ کور برکت دے .... مور دَ کور عظمت دے ... مور د کور رڼا ده - اے دَ شتهٔ مياندو ورامنو

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مور قدر اوکړئ چې د کور برکت مو زیات شي، د مور په سر د مینې لاس راکاږئ چې د کور عظمت مو زیات شي - مور خوشحاله اوساتئ چې د کور دنیا مو قائمه پاتې شي - مور مه ژړوئ مور مه خفه کوئ - مور مه زیږوئ، کنې یقین اوکړئ چې خوار به شئ - سپک به شئ - او ژوندا به مو په عذاب شي -

مور مور ده - د انسانیت په دې ویړه دنیا کښې د مور نه زیات همدرد کښې یل هم څوک شته ؟ .... نشته، بالکل نشته .... کنې نو د درد او تکلیف په موقعه د مصیبت او زړه چاودون په موقعه به ولې مونږ چغې وهلې چې .... "وې مورې مړ شوم" .....
ولې د بابا نوم نهٔ اخلو - ولې د دادا نوم نهٔ اخلو .... ؟

اے رونړو د هغه ساعت نه اویرېږئ - د هغه موقعې نه اویرېږئ چې مور سر سرتور کړي او د الله تعالی په حضور کښې د د اولاد نه د فریاد د پاره لاسونه پورته کړي - په دغه فریاد کښې طوفانونه وي کوړے - په دغه فریاد کښې قیامتونه وي کوړے -

اے رونړو! لږ د مور سترګو ته اوګورئ - د دغه سترګو په ککو کښې اوګورئ - نو درته به معلومه شي چې د مور په دغه سترګو کښې د دغه سترګو په کسکو کښې د اولاد د پاره د مینې او محبت یو طوفان په غورځنګ دے - په دغه ککو کښې به تاسو ځانونه اووینئ - تاسو به په کښې د خپل ځان د پاره مینه او محبت بیا مومئ - په دغه ککو کښې ستاسو د پاره کرکه نشته - نفرت نشته - بغض نشته، کینه،

(c) ketabton.com: The Digital Library

نشته، صرف او صرف مینه ده.

اې رونړو! تاسو یقین وکړئ چې د مور شال د ګل دی. ګل-یو غوړېدلی ګل یو مسېدلی ګل. بلکه مور خو د ګل ته هم اېښودل شوې ده. د ګلاب نه ښائسته ده. ګل هر وخت مسکی وي، خو چې تر څو د خزان سپېږه باد ونو نه وي وهلی خو چې د خزان سپېږه سیلۍ راشي نو ګل مړاوی شي ګل ورژېږي. او مور؟ د خزان سپېږه بادونه د مور د شونډو نه، د اولاد دپاره مسکا نه شي ختمولی. مور اولاد ته تل په خندا وي. تل به ورته مسکۍ وي، ان که د دنیا ټول غمونه او مصیبتونه د هغې په برخه شي نو هم. د خدای په مخلوق کښې د ټولو نه ښه او افضل مخلوق مور ده، مور د اولاد په شکل کښې یو انسان زېږوي مور د انسان ژوند جوړوي، مور انسان، د انسانیت درجې ته رسوي، مور انسان ته په ښه بد کښې تمیز ښائي. د مور جولۍ د انسان دپاره اولنۍ مدرسه ده.

د اولاد دپاره د ټولو نه ښه ځای د مور زړه دی. د هر اولاد دپاره د مور په زړه کښې ځای شته، داسې ځای چې هلته د مینې او محبت نه سوا بل څه هم وشته نه.

اې رونړو! د هغه زړه خیال وساتئ، کوم زړه چې ستاسو د آرام د خاطره تل ناقراره وي. د مور زړه د اولاد دپاره څومره تکلیفونه تېر کړي دي. څومره غمونه ئې تېر کړي دي. څومره زخمونه ئې خوړلي دي. او دې دومره تکلیفونو او مصیبتونو هم چرې د مور په زړه کښې د اولاد دپاره نفرت راپیدا نه کړو. بلکه په غم او

(c) ketabton.com: The Digital Library

مصیبت کښې په تکلیف او شوانځون کښې د اولاد دپاره د مورپه زړه کښې مینه او محبت نور هم زیات شي -

نو اے رونړو! داسې هستي - داسې خوږ منه مور هم کیني د خراب سلوک حقداره ده - مور هم لا چرې د ضدونو او قصدونو ده - کوم داسې بد قسمته اولاد به وي چې هغه به خپلې مورته سپک کوري کوم داسې بد نصیبه اولاد به وي چې هغه به مور سره په ترس چلېږي ....
شته په دنیا کښې داسې ناپوهه کسان شته، داسې بد قسمته اولاد شته چې د هغوي د نارامو د کبله د میاندو په زړونو پولې را ختلي دي - د هغوي د ظلمونو د لاسه د میاندو په زړونو تنهاکې جوړې شوې دي -

اے رونړو داپولې به آخر یوه ورځ اوچوي - دا تنهاکې به آخر یوه ورځ تق ناري کړي... او زه تاسو ته په یقین سره وېم چې د مور د زړه د تنهاکو جوړول به ستاسو دپاره یو قیامت وي - ستاسو دپاره به دوزخ وي - او به سوزېږئ کورے .....
لولپه به شئ کورے - مه کوئ رونړو د خدائے خاطر او کړئ چې د مور سره زیاتے مه کوئ - د مور سره په ترس مه چلېږئ - مورته سپک مه کورئ - مور مور ده، د مینې او محبت یو غر.... د مینې محبت یو سمندر.... راشئ د مور احترام او کړئ چې د عزت ځونه تېر کړے شئ - راشئ د مور عزت او کړئ چې په دنیا او آخرت سرخرو شئ - راشئ د مور قدر او کړئ چې ټولې پرېشانئ او مصیبتونه مو ختم شي - د مور دپښو خاورې جنت ته د رسېدو دپاره یو آسانه لار ده -

"سزا"

ورستې پیاړۀ چرګانو کلې په سر را خستې وُ ـ جُماګل د چرګانو
بانګونه واورېدل ـ څو اړخ ئې واړولو او مخ سرئې په
بړستن کښې را ونغښتل ـ خدائے خبر چې څۀ چل وُ
نن د هغۀ زړۀ پاسېدو ته نۀ کېدو ـ نن د هغۀ زړۀ
وېل چې دا شپه نوره هم اوږده شي ـ دومره اوږده
شي چې د سبا کېدو ویره هډو ورکه شي ـ هغه د شپې
نه په ږمتیې کښې تخم شیندلے وُ په دې نیت چې سحر
وختي به رېښي اوهم ...... هغه ته ږمتې او شیندلے تخم
دواړه یاد وُو ـ څو بیا ئې هم پاسېدو ته زړۀ نۀ کېدو
.... سبۀ ساعت تېر شو ـ د کوز کندي د جمات نه د بانګ
غږ ئې تر غوږ وشو ..... د ډېر خوږ آواز وُ ـ دے د بانګ
د الفاظو په معنیٰ نۀ پوهېدو ـ دے په دې نۀ پوهېدو
چې دې بانګ کښې په څوانۀ خوب اودو د پاره کوم
پېغام اورولے شي ـ هرڅو کۀ جُماګل د بانګ په معنو نۀ
پوهېدو څو ده له ئې نن ډېر خوند ورکړو ـ نن د سحر
بانګ دۀ ته مرګ را یاد کړو ـ دے ئې په دې یاندې پوهې
کړو چې دا دُنیا فاني ده او مرګ حق دے ـ د مرګ هیڅ وخت

(c) ketabton.com: The Digital Library

نهٔ دے معلوم ټول ژوندي به یوه ورځ مري - او زهٔ .. زهٔ
خو به هم یوه ورځ مرم .... او کهٔ خدائے مهٔ کړه زهٔ نن
مړ شوم نو زما دا ماشوم زوئے او ځوانه ښځه به څهٔ کوي.
دوئ به څهٔ خوري - زما ځوانه ښځه به پردي خدمتونه
کوي؟ زما ماشوم زوئے به پردو کو څو کښې لوغړېږي؟
..... دا به څهٔ کیږي لویه خدایه، دا به څنګه کیږي ؟
داسې خو او مهٔ کړې خدایه .... ما خو د دوئ نه مخکښې
مړ مهٔ کړې - د دوئ د سر نه خو زما سورے پورته مهٔ کړې
.... څو سمه ستي د جاګل خیال د تصویر بل اړخ ته لاړو
او ځان نه ئې تپوس وکړو، چې ما د دوئ نه مخکښې ته
مړ کئ نو مطلب دا شو چې زما زوئے دې زما نه مخکښې خدائے
پاک مړ کړي چې د یتیمۍ د سپېرهٔ آواز نه بچ شي ....
زما ښځه دې زما نه مخکښې مړه شي چې د کونډتوب د
سپېرهٔ ژوند نه په امان شي .... نه نه داسې هم او مهٔ
کړې خدایه د فقیر ګل بچي مرګ به زهٔ څنګه برداشت
کړے شم - کهٔ فقیر ګل زما نه مخکښې مړ شو نو ما ته به بیا بابا
څوک وائي او زهٔ به بچے چا ته وېم بیا به پښتې ته ساله روټۍ
څوک راوړي؟ .... او کهٔ ښځه مې مړه شوه نو..... د هغې نه
بغیر به زهٔ څنګه ژوندے پاتې شم - د هغې نه بغیر به د
ژوند څهٔ خوند وي؟

خدائے خبر چې څهٔ چل و چې نن دې کما... روا وي ګمودره

خيالاتو دَجمعه ګل په زړهٔ کښې طوفان راوستے وُ .... دَ مرګ

او ژوند دَ بې شمېره وسوسو يوهٔ ورانه ما شوره وه چې دَ

جمعه ګل زړهٔ او ذهن دواړه ئې پرېشانه کړي وُو .... آخر

راپاسېدو و قُلبه ئې راپرانسته جمعې ئې ورته په غاړه کښې

واچولو او بنځې ته ئې اووے ”چې پښتې ته ما پسې چاے

مهٔ راليږه زما طبيعت خراب دے - غومې له سُکړک او

شو ملې فقيرګل له ورکړه چې پښتې ته راوړي“ -

قُلبه مخکښې او جمعه ګل ورپسې دکوټې نه اووتو - قلبه مخکښې او

دے ورپسې - اوهغه خيالات په ذهن کښې . بيا راتازه شو چې

که زړهٔ مخکښې مړشوم نو بيا به څهٔ چل کېږي او که دوئ مخکښې

مړهٔ شول نو بيا .... بيا به څهٔ چل کېږي ؟ هم په دې پرېشانه

خيالاتو کښې جمعه ګل پښتې ته اورسېدو .... زر زر ئې قلبه

په پښتې ورکړه کړه - په خپل سوچونو او فکرونو کښې ورته

هډو دَ وخت اندازه اونهٔ لګېده څو چې سر ئې راپورته

کړو نو نمر نيم آسمان له راغلے وهٔ - دجمعه ګل زړهٔ سپين

سپين کېدو .... دکلي په لارئې يو نظر واچولو څو فقيرګل

ښکاره نهٔ شو - دهٔ بيا غوي له چوکه ورکړه او په زړهٔ کښې

ئې اووے چې فقيرګل دوتېه راوړي نو، نو ما به

دا لږ غوښندې وبنځے اړولے وې ....

نو .... په دې کښې دکلي نه نمبردار سړے راولېږلو چې خان

دا غلي دي تول دهقانان را غلي دي فوراً حجرې ته را شه -

زمونږ تول کلي دد نې اکي یو خان جاګیر ؤ - او د کلي تول

دهقانان د دې اکي یو خان لکه چې غلامان وو ....

خان به کله کله زمونږ د کلي چکر لګولو - په خپل جاګیر

به ګرځېده او د خپلو دهقانانو د حالاتو به ئې ځان خبرولو -

دا اکي یو خان به چې زمونږ کلي ته را غلو نو دے به یو

سم کړې کټ کښې لکه د فرعون کېښناستو او تولو دهقانانو

به په شنه منډه دې خان د سلام د پاره ځان حجرې ته

رارسولو او ګېرچاپېره به په مځکه ډېنسو په سر ناست ؤ -

نن هم چې دا اکي یو خان کلي ته را غلو ... په کټ کښې کېښناستو -

خلق په یو ټو د سلام د پاره راوچلېدل او په مځکه ډېنسو

په سر کېښناسته نو خان ګېرچاپېره په خلقو یو نظر واچولو -

تول را غلي وو - تول د سلام د پاره حاضر شوي وو خو ....

جمعه ګل ... ؟ جمعه ګل په دې خلقو کښې نه ؤ - د خان سترګې

د ډېرې غصې نه برکي غوندې شوې - د نمبردار نه ئې

تپوس او کړو چې جمعه ګل څه شو ؟ هغه ورته وے چې

تخم ئې شیندلے دے دوه کیله ورته پاتې وو وے دا پهتم

نو درځم .... د خان طبیعت خته شو - په غوږونو ئې

دا خبره ښه رونه نګېده ، د خان سره ئې او وے چې زما

نه دوه کیله تخم زیات اهم شو ..... حکم ئې او کړو

چې ورشئ لاس نیولے ئې راولئ .... دوه کسان ښتي ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاړل ... جمعه ګل یې لاس تړلے راوستو - جمعه ګل خان ته
سلام اوکړو او خپل عذر یې ورته پېش کړو - خان نهٔ
سلام واخستو او نهٔ یې د دهٔ په عذر غوږ اوګړولو...
حکم یې اوکړو چې په څلور بولي غوږونه اونیسه ......
جمعه ګل په چپه خوله غوږونه اونیول او بیا ....؟ بیا
په حجره کښې یوه غټه تیګه ... ډېره غټه خدائے مې
دې غاړه نهٔ نیسي خو د لسو منو نه به سېوا وه په دې
تیګه به د کلي خلقو د ملا رسۍ ټکولې .... حکم اوشو چې
دا تیګه جُماګل ته په ملا کېږدئ .... څلور کسان راپاڅېدل -
دغه تیګه یې راپورته کړه او جمعه ګل ته یې په ملا کېښوده
.... تیګه ډېره درنه وه - جمعه ګل ډېر فریادونه اوکړل، خو
د خان په زړهٔ د رحم اوبهٔ تو ے نشوې -

بل خوا د جُماګل ښځې تنور اچولے وُ - په تادۍ تادۍ
ټکیاوه سکرکان یې په تنور کښې پورې کړې وُو - هغې سره
د جُماګل فکر وُ - هغې ته پته وه چې سرې سحر چائے هم
نهٔ دي څکلي هغه به اوږے وي - ډېر به اوږے وي نو چې
روټۍ ورله زر اولېږم - سکرکان یې را اونړول په دسترخوان
کښې یې زر زر اوتړل - شوملې یې په بټکي کښې واچولې
او زوے ته یې اووے چې پکښې په منډه منډه پټي ته ځه پلار
به دې اوږے وي ... دې لا دا خبره کوله چې په دې
کښې یو ماشوم په منډه منډه راغلو او د جُماګل ښځې ته یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

او ووے چي "خان" جمعه ګل یا ندي غوږونه نیولي دي او

د حجرې هغه غټه تیکه ئې ورته په ملا سوره کړې ده...

د جمعه ګل ښځې سینې له درز ورکړو - سرتور سرپښې اېله

پښې په شنه منډه حجرې ته په ژړا راغله - فقیر ګل هم

په مور پسې منډې وهلې .... مور او زوے دواړه په

ژړا انګولا په حجرې راننوتل .... د جمعه ګل ښځې خان

ته منت اوکړو چي "خان" معاف ئې کړه - ماشوم فقیر ګل

ئې ورته په ښو کېښې سوملولو چي ددې ماشوم دې ورانو

ورانو کړېکو ته اوګوره چي جمعه ګل معاف کړه .... خو د

خان په زړه کښې رحم رانغلو - د جمعه ګل د ښځې ژړا انګولا

او د فقیر ګل چغې د خان کانړے زړه نرم نۀ کړے شو - د

جمعه ګل فریاد رو رو په کمېدو شو .... فقیر ګل د

پلار سرته ولاړ وو ژړل ئې - داسې ئې ژړل چي ورسره

ناستو خلقو هم ژړل د جمعه ګل ښځې هم ژړل او ورسره

ئې کړېوان هم سیرې ویرې کړے وو - د سر وېښته ئې

هم په موټو موټو راشوکولي وو - ډېره د غم ننداره

وه خو .... د خان غصه نۀ سړېده او څنګه به سړېده

جمعه ګل څۀ وړه ګستاخي خو نۀ وه کړې - ډېره لویه

ګستاخي ئې کړې وه - او ددې دومره لویې ګستاخۍ

سزا هم دغه ده چي جمعه ګل ددې تیکې د لاندې ساه

ورکړي چي صباله بل دهقان د خان د داسې بې عزتۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

کولو جرأت ونه کړي ..... او چې بې ساعت تېرېږه او نوجمعه گل یوه سلگۍ او وهله او..... فقیر گل یتیم او د فقیر گل مور کونډه شوه.

انا لله و انا الیه راجعون

(c) ketabton.com: The Digital Library

پښېماني

(اسو پلے) تېر ما سخښتن وُ - شومه دم وه - په تاخ کښې دَ شمع
دیوه تته تته بلېده ..... دَ دیوې تورو تورو لوګو
په کوټه کښې دهند وکار جوړکړے وُ.... شمشېر دېر
کوشش اوکړو څو څه اے خبرېچې دَ هغهٔ دَ ستر ګو نه
خوب تن کوم خواتښتېدلے وُ ..... هغه ډېر کوشش
اوکړو چې دَ سپکو دا خبره دَ ځېلو معزو نه اوباسي
......چې « لاس دې آزاد چې څهٔ کولے شې اوکړه » .....
ډېر کوشش ئې اوکړو چې دا خبره هېره کړي دَ ځېلو مغزو
نه ئې اوباسي څو ...... څو ندئې اونهٔ کړو - دَ شمشېر په
سینه کښې دَ سپکو خبرې اوربل کړے وُ - ډېر سوچونه
ئې اوکړهٔ - دَ زړهٔ سره ئې ډېرې صلاحکانې اوکړې څو هېڅ
په حساب ئې پوے نهٔ شو چې څهٔ اوکړي ... کومه لار
اختیار کړي ... خودکشي اوکړم ؟ څو ...... چې په کټه
کښې په خوا بهٔ خوب اوده ماشومانو باندې به ئې نظر پړېوتو
نو ..... خودکشي ؟ ..... زهٔ خودکشي اوکړم ؟ ..... ځان
اووژنم ؟ چې دَ خلقو دَ پېغورو نه خلاص شم ؟ څو......
دا سرې خولې ماشومان چا ته پرېږدم ؟ ...... دوئ به

څه کوي؟ دوئ به څه خوري؟ دوئ به بیا په پردو کوڅو
کښې لوغړېږي؟ دوئ به بیا خپړ و نه غواړي؟ .....
نه نه زه خودکشي نشم کولے - زه خپل ماشومان بچي پردو
کوڅو کښې لوغړېږ وته نشم پرېښودے -
(اسویلے) په تاخ کښې بله ډیوه هم هغسې بلېده - د ډیوې
تورو لوګي دا سې ښکارېدل لکه چې د شمشېر د سینې نه راوتي
ساړه ساړه اسویلي د ډیوې د لوګو سره یو ځائے شوي
دي ..... هلته د ډیوې باتي سوزېده او دلته د شمشېر
په سینه کښې اور بل وُ - د انتقام اور - د دشمنۍ اور -
د بېغورۍ اُور - په شته جاېداد کښې شمشېر د ناداري ژوند
تېرولو - دغه د ناداري ژوند ئې نور نشو تېرولے -
هغه نور ناکام نشو کولے - او د سپغوړ دې خبرې چې
"لاس دې خلاص که څه کولے شې نو ....."
دې خبرې خو شمشېر دې ته تیار کړو چې یا ځان اوو وژني او
یا د زور په مرۍ زور کړي او خپله حصه ترې نه قبضه
کړي .... شمشېر د ځان سره کړل دېېل ... "په شته جاېداد
کښې دې زما بچي لوږې تېر وي - ولې په دغه جاېداد کښې
کښې زما حصه نشته؟ ولې نشته؟ نو بیا؟ په ټول جاېداد
سپغوړي ولې خپټه اچولې ده؟ زه به ..... خپل حق اخلم -
ان که د سر په بدل وي نو هم - او دلته د روستي پاره په
بوکنو ټوکلي خاموشي کښې شمشېر د خپل کټ نه راپاسېدو....

کږ دنۍ ئې کسۍ اوږې ته او ټوپک ئې ښۍ اوږې ته واچولو -
...... ماشومان په خوږه خوب اوده وو - د دنیا د حاله
بې خبره ...... د خپل پلار د ارادو نه ناخبره په خوږه
خوب اوده وو - شمشیر په ماشومانو یو نظر واچولو ....
د ماشومانو مور هم تل له ورځ جاړې وینځلې وې، هغه هم
د ځان د حاله بې خبره په خوږه خوب اوده وه ....
په تاخ کښې بلیدونکې ډیوې ته ئې یو نظر اوکتل - ډیوه
په سلګو وه - په آخرنو سلګو ..... او شمشیر ته هم خپله
ساه څنګه لنډه لنډه او راښکلې ښکاره شوه،

شمشیر داسې محسوسوله چې لکه د دې ډیوې سره د ده ژوند
تړلے دے - دا ډیوه په سلګو نه ده بلکه د ده ژوند په سلګو
دے - او چې څنګه دا ډیوه په سلګو سلګو کښې مړه شي دغسې
به زه هم په سلګو سلګو کښې مړ شم - ....
خو زه ...... ؟ زه پښتون یم - زما په مټو کښې زور شته -
زه به داسې په آسانه توره ډال نه غورځوم - په سلګو
سلګو کښې مرګ به زما د پاره پېغور شي ...... زه یو د
سپېغور پېغور ملبه کړم نو صباله به زما بچي د ټول
کلي پېغور څنګه اوزغملے شي - نه نه زه خپل بچي د
پېغورونو په سومبو سوري کېدو ته نشم پرېښودے - کوم
څیز چې زه د خپل ځان د پاره غوره نه ګڼم هغه څیز څنګه
خپلو ماشومانو ته په میراث کښې پرېږدم - ځکه چې د خپلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

لمنې نه د سپفوړ دپېغوړ داغ د ټوپک د شپېلۍ نه به و تې ګولۍ والوځوم څم چې د سپفوړې په سرو وینو د خپلې لمنې داتور داغ د تور نه سور کړم .... سور داغ تک سور لکه سور ګلاب (خندا) شمشېر ډکې کړې او نفرت نه ډکه خندا اوکړه او لاړو د کوټې نه اووتو - د تیرو تک تور څادر په ټول کلي را خور ؤ - یوه یوکنوونکې خاموشي وه - لکه چې د کلي ټول خلق د مرګ په خوابه ځوب اوده وُو - سپي هم ټوله شپه د غپېدو نه پس په بهوساړو او د پلا لې په سنګړونو کښې اوده وُو - شمشېر په ټُند و ټُندو قدمونو کوز کندې ته روان ؤ - په زړه کښې ئې د انتقام اور په قدم قدم لمبه کېدو - د زړه حرکت ئې تېز ېدو - نبضونو ئې ټوپونه وهل ساه ئې لنډه لنډه کېده او چې څه وخت شمشېرخېل منزل ته ورنزدې شو - د سپفوړ د کور لویه دروازه ورته ښکاره شوه نو ده ټوپک داوږې نه راکوز کړو - چارچړې ئې ورله ډک کړو چې ..... په دې کښې د نزدې جمات د منارونه د لوئې الله د لوئې کلیمه الله اکبر په لوړ سپیکر کښې په ټول کلي کښې خوره شوه، مُلا د سحر په بانګ و یلو شروع اوکړه شمشېر پښه نیولې شو - خدائې خبر چې ولې نن د سحر بانګ د شمشېر په زړه کښې یو نوے طوفان راپورته کړو - نن خو د سحر بانګ دغه دنیا بدله کړه ..... څومره خوږ بانګ دے څومره زړه راکښونکے

آواز دے - ملا بانګ وټپلو او شمشېر د خپلو احساساتو په
سينه لاهو وه ..... خو خدای خبر چې څه چل وه چې نن د
بانګ شمشېر په دې حقيقت باندې پوهې کړو چې دا دنيا
فاني ده - د دنيا ژوند د شمشېر څو ورځې دي - د دې دنيا
هر څيز فاني دے - دا هر څه به د انسان نه دلته پاتې شي -
دوه لاس او دوه پښې به تړې نه روان شي خو د دې باوجود
هم څنې څنې انسانان د حرص په خړ سېلاب کښې لاهو
شوي دي - د دې باوجود هم يو انسان راپاسي او د بل
انسان په مړي چاړه راکاږي - يو رور راپاسي د بل رور د
پچو د خوږې نه نوړي دا وشوکوي يو رور راپاسي د بل
رور سينه د ټوپک په ګولۍ غارغار کړي؟ څومره ظلم
دے؟ څومره زياتې ده - هم د ځان سره او هم د خپل بال
بچ سره ..... د شمشېر زړه ويرې اونيوو ..... رپېدے پرې
اغلو - هغه زړه چې څه شيبه اګاهو د نفرت او انتقام
په لمبو ګرغندې شوې وه - د سحر بانګ هغه لمبې مړې
کړې هغه اور ئې يخ کړو شمشېر خپله اراده بدله کړه ...
نه نه زهٔ به هيڅ کله د جاېداد د پاره د رور په سينه
کښې د ټوپک ګولۍ سره نهٔ کړم - زهٔ به هيڅ کله خپله
تورسرې ورندار کنډوه نهٔ کړم - زهٔ به څکرې خپل
وريرونه په لارو کوڅو کښې نو ګرځېږ وته ورنکوم - خپل
دے که زما بچې نهٔ وي، خپل دے که زما په جاېداد

زما مشر رور قبضه کړې ده ، ورور څوک دے ؟ زما رور دے
کنه ؟ د رور ښځه څوک ده ؟ هم زما بهابي ده کنه او د
سپفور بچي هم زما بچي دي کنه - رور زما رور دے - زما
وينه ده - زما منتې دي - نو ..... خپله وينه هم څوک
په خپله تويوي - خپلې منتې هم چرې څوک د خپل ځان نه
بخپله برېکوي ؟ ...... نه نه داسې نه شي کيدے - داسې
به هيچرې اونه شي - زه به هيچرې داسې اونه کړم ......
سپفور د مزكي آمدن څه ټول خو بخپله کيږه کښې نه
اچوي - په خپلو بچو او خپلې ښځې باندې ئې خرچ کوي -
نو ..... اے ناپوهه شمشيره د سپفور اولاد کښي ستا اولاد
نه دے - د سپفور د اولاد خوشحالي کښي ستا خوشحالي
نه ده ؟ ..... خبر دے که سپفور زما د بچو د خولې نه
نوړئ را شوکوي ده ؟ هغه ته به ځان په دې ښه ښکاري -
خو زه ؟ زه به هيڅ کله د سپفور ماشومان پړدو کوڅو
کښي لوغړيږ وته پرې نه ږدم ..... توبه خدايه توبه د دې
ناپاکې ارادې په سوچ مې غاړه مه بنده وئ - اے لويه خدايه
شکر دے زما زړه کښې د انتقام اور دې په خپل فضل سره
يخ کړو ..... ځم خپل کورته واپس ځم - خبر دے زه به
محنت مزدوري کوم او د خپلو بچو پالنه به کوم - څه د هر
چا چايله اودونه خونه وي - زه به دا اوگنم چې زما چايله اد
هدړ و ونه - زه دومره بې همته خونه يم چې کښي د خپلو

(c) ketabton.com: The Digital Library

بچو دپاره به روزي لټم پیدا کولے ـ شکر دے په صورت
روغ یم شکر دے روغ رمټ یم ـ محنت مزدوري به کوم او حقه
حلاله روزي به بچو له راوړم ـ او اوس ...... ؟ اوس خو چې
په جمات کښې نمونځ اوکړم او دلوے خدائے نه بخښنه اوغواړم
شمشېر دَ سپفوړ دکوټې نه واپس کېدو چې په دې کښې
هغه په قلبې پسې راروان دَ خپلې کوټې نه را اووتو او څه
وخت ئې چې شمشېر ټوپک په لاس اولېدو نو پوے شو چې
د شمشېر څه ارادې دي ـ خو .... شمشېر زر ټوپک اوکړو ته
واچولو او ورمنډې ئې کړې ـ سپفوړ ته ور تر غاړه وتو او
په سنګو کښې ئې ورته ټول قصه تېر دکړه سپفوړ
هم شمشېر له کلکه غاړه ورکړه او په ژړو ژړو ئې اوژړل ...
قلبه ئې راستنه کړه ـ شمشېر ئې لاس نیولے کورته راوستو ـ او
چې بچه غرمه کېده نو بچه کړ په پولو پټو پړے اېښے وه .....
دَ سپفوړ دَ مزې نه ئې دَ شمشېر حصه بیلوله ـ او خلق ..... ؟
خلق حق حیران وو چې دا څه وو او څه اوشو ـ ؟
خو دا دوه نو حیرانتیا ئې نه ـ د انسانانو په سینو کښې خدائے
پاک د غوښې زړونه پېدا کړي دي ـ د غه د غوښې زړونه
نرمېږي هم شي ـ دغه دَ غوښې زړونه پېدا کېږي هم شي ـ په
دې زړونو کښې الله تعالیٰ مینه محبت هم پېدا کړي دي ـ خو
کاش چې مونږ دَ غوښې په دغه بوټي کښې په خپل صبر او
خپلې حوصلې سره دَ مینې او محبت اوده جذبات راویښ کړو

ارمان چې موږ د زهرو په ځاے دګوړې نه کار واخلو چې
موږ په خپل عمل سره يو ظالم په خپل ظلم او يو زياتي کوو
په خپل زياتي پښېمانه کړو - په خپلو ناروا موټې نادمه کړو -
په خپلو بدو يې شرمنده کړو -

خواے رونړو زما يوه خبره د خپل ذهن پسکې پورې
اوتړئ - زما يوه مشوره د خپلې لارې مشال کړئ نو بيا اوګورئ
چې ستاسو ټولې ګرانې آسانېږي اوکنه - ستاسو ټول نفرتونه
په مينې او محبت باندې بدلېږي اوکنه - ستاسو ټولې دشمنۍ
په يوې خوږې درنې او نه شلېدونکې ورورولۍ باندې
بدلېږي اوکنه - او هغه مشوره داده چې

اے رونړو د هر قدم د پورته کولو نه اګاهو د هغې
په انجام باندې فکر اوکړئ - که چرې يو قاتل په دې
خبره په سړه سينه سوچ اوکړي چې د هر قتل انجام د
پهانسۍ تخته ده - د هر قتل سزا دوزخ دے - نو زما په
خيال چې هيڅوک به قتل اونه کړي - دغسې د هر غلط
قدم انجام شرمندګي - رسوائي او پښېماني ده نو بيا د پښېمانه
کېدو نه څه فائده - هغه د رحمان بابا خبره چې

ه تير ساعت په مثال مړے د لحد دے
مړي چا دي ژوندي کړي په دنيا

☆ ☆ ☆

"اِنتقام"

(اسوېلے) ژوند .... روژوند .... يوڅو ورځې ژوند .... دَ شمېر يوڅو ګهړۍ ژوند .... دا ژوند کهٔ ډېر خوږ دے نو په څنې څنې حالاتو کښې ډېر تريخ شي .... سره دَدې ظاهري رنګينو - سره دَدې دومره هنګامو - په حقيقت کښې ژوند تريخ دے .... دا بيله خبره ده چې مونږ خپلو ځانونو له تير وړکو و - خپلو زړونو له دهوکه ورکوؤ - په زور په ژوند کښې هنګامې را پېدا کوؤ - رنګينې را پېدا کوؤ - ګني حقيقت دا دے چې ژوند تريخ دے .... شته دَدې دنيا په مخ کښې يو انسان داسې هم چې دَ هغهٔ په زړهٔ به څهٔ غم نهٔ وي؟ دَ هغه په زړهٔ کښې به څهٔ ارمان نهٔ وي؟

هر څوک ناقلاره دي ...

غريب ناقلاره

اميـر ناقلاره

کونډه ناقلاره

تورسرې ناقلاره

دَ اولاد خاوند ناقلاره -

بې اولاده ناقلاره

د دنیا په مخ هر څوک ناقلاره دي - نو بیا، ژوند تریخ شو که!
په دې تریخ ژوند کښې ځینې وخت داسې حالات راپېښ اشي
داسې واقعات راپېښ شي چې ژوند زهر شي کنه پرشي -
جماله ببو مې یاده شي - نبئ مې یاده شي - هغه سروهلې بروهلې
جماله هغه ښوتې سپېلنۍ جماله - هغه چې هر وخت به اوتره اوتره
وه - هغه چې هر وخت به لکه د پارې ناقلاره وه ..... ولې؟
رونو د ولې جواب ډېر دروند دے - ډېر بوکنوونکے دے -
د ولې جواب خو د انسان په زړه کښې پرهرونه جوړوي نو
بیا .... ؟ بیا به درته زه څه ووایم چې جماله ولې داسې ناقلاره
وه - ولې داسې ښوتې سپېلنۍ وه - ولې ئې شونډو داسې
پوستکې نیولي وو .... تاسو ته نه ده معلومه چې د جمالې په
زړه کښې اوربلېدو او د اور د غولېو د هغې په شونډو
پارونه جوړ کړي وو - جماله د انتقام په اور کښې سوزېده -
د هغې په زړه کښې د انتقام اور په غرغنډو ؤ - ... او انتقام
... د چا نه؟ د یو داسې ځیز نه چې هغه خبرې له شوې کولے -
د دغه ځیز د جمالې د شونډو په پارونو څه کار نه ؤ - خو
بیا هم جمالې بس د یو سوړ په حیثیت د دغه بې زبانه ځیز
نه داسې انتقام واخستو چې د دنیا د پاره ئې یو مثال پرېښودو -
څه ووېمه جمالې .... چې ستا دا قدم ګنې خودکشي وه -
ستا دا انتقام ګنې ګناه وه .. ته نه زه ستا دې قدم ته، دې
انتقام ته خودکشي نشم وئیلے - تا خودکشي نه ده کړې -

جمالي بېو خودکشي نهٔ ده کړې - جماله خو شهيده ده - شهيده - ځکه
چې هغه مړ وه - هغې د اهر څه د مورولۍ د جذبې نه د دېرې
مجبورتيا د کېله کړې دې - د زوے ... د ظلمي زوے ناګهاني
مرګ د هغې دماغ مفلوجه کړې وه - هغه ئې ليونۍ کړې وه...
څوک څهٔ خبر دې چې ديوې مور په زړهٔ کښې د اولاد د پاره د مينې
او محبت څهٔ جذبات وي څوک نهٔ دې خبر چې يوه مور په خپل
اولاد څومره مئينه وي ..... او چې څوک نهٔ دې خبر نو را دې
شي د جمالي بېو د ليونتوب نه دې ځان خبر کړي - د هغې په انتقام
دې ځانونه پوے کړي ، او بيا دې دا فيصله اوکړي چې د هغې
دا انتقام کښې خودکشي وه ؟

جماله ! زموږ د کلي يوه سپين سرې بوډۍ - زموږ د کلي يوه
غيرتي پښتنه بوډۍ - د دغې بوډۍ ظلمے زوے وُ چې
لونګ ئې نامه وه - روښ د لونګ د ژوند قصه به درته نهٔ
کوم - د دې خبرې د کولو هم څهٔ ضرورت نشته چې لونګ
مور څنګه لوے کړے وُ - په څهٔ تسوا خونې ئې لوے کړے وُ - جمالي
ته لونګ په غېږ کښې يتيم پاتې شوے وُ - او د خپل ګناهونو
دا ۲۵ کاله دې صرف د لونګ په ډراهيپ کړي وو - بيردې
خدمتونه ئې کړي وُو - په دې طمعه چې لونګ به مې خداے
لوے کړي - او زما ټول ارمانونه به اورژوي .... د جمالي
په زړهٔ کښې ارمانونه توت په توت پراتهٔ وو - او کله کله به
چې ځان له ناسته وه نو د ارمانو نو تنسته بوده به ئې را ابرابو - وله

او یوه ورځ هم داسي د تصوراتو په دنیا کښي د ورکي جمالي
ترغوږو دا آواز راغلو " لونګ په سیند کښي ډوب شو"
.... دې آواز د جمالي دنیا د سترګو په رپ کښي درې وړې کړه -
د مور دپاره دا آواز د شین آسمان تندر و چي په جمالي راګوزار
شو -

رونړو ! زړه درته د جمالي د هغه بچي واره څخو - هغه
د لېونو په رنګي ترکوره او ترکوڅي لیوني لیونیه منډې
هغه چي په مخ سر وهلو ئې را بانديې کړې - هغه چي کسبوان
ئې څیرې ویرې کړو - هغه چي د سر ویښته ئې په موټو
موټو اوشوکول - دا ټوله نقشه درته په الفاظو کښي نشم
بیانولے - ځکه چي ماسره دومره دردنه لي الفاظ نشته چي د هغې
د سپېړو سپېړو کوکارو نقشه پکښي را ځائے کړم - ماسره
داسي په غم لړلي الفاظ نشته چي د جمالي غم ته ئې وراغوندم -
ماسره دومره حوصله هم نشته چي زړه درته د هغه وخت او
هغه موقعي حالات په زور زړه ښه کړم -
یو زړه جمالي ته اوویے چي راشه ته هم سیند ته ټوپ کړه
چي د زوے سره ستا هم د لاش هډو پته اونه لګي - چي دلونګ
سره سم ستا غوښي هم د سیند کبان اوخوري - چي مور او
زوے دواړه په یو رنګ مرګ مړه شو - خو جمالي د زړه ستنه
ټپوس او کړو چي زما دا عمل به د لونګ سره د مینې او همدردۍ
د پاره کښي د اظهار حق اداکړي ؟ او دا حق که اداشي نو زما

په زړهٔ کښې چې د انتقام کوم اور بلېږي دا به کله سوړ شي ؟ نه دا اور داسې نه سړېږي - دا اور به صرف د انتقام په ذريعه سړېږي - او نن ... زهٔ د دې کلي د خلقو په مخکښې قسم خورم چې زما لونګ په اوبو کښې مړ شو زهٔ به پس له دې نه تر مرګه پورې د اوبو څاڅکے د حلق نه تېر نهٔ کړم .... جمالي قسم اوخوړ - او د دې قسم نه پس د لونګ مور د اوبو کټورے شونډو ته نژدې نه کړو - ورځې تېرې شوې ، هفتې تېرې شوې خو د جمالي د حلق نه د اوبو څاڅکے تېر نشو - ژبه ئې داسې اوچه وه لکه لرګے - لکه د سادرن لُوته .... آخر تر کومه پورې - خلقو ډېر کوشش اوکړو چې جمال له يو ګوټ اوبه اوڅکي خو جمالي نه د چا منت منلو او نهٔ زارې ..... آخر تر کومه پورې ... تر کومې پورې به غم ځپلي مور د تندې مقابله کوله - تر کومه پورې به د خپل قصد پوره کولو د پاره د ژوند سره په جنګ وه - آخر حوصلې جواب ورکړو - د حالاتو د مقابلې د پاره توان ختم شو - د زنکدن علامې شروع شوې - جمالي حق ته سترګې اونيولې نو په داسې حالاتو کښې د مالت پيوې زنانه د اوبو جام د جمالي شونډو ته رانيوو ..... خو د لونګ مور د اوبو جام له ټيله ورکړو - او په سترګو سترګو کښې ئې دغه بنځې ته اووے چې ..... زما په غيرت پورې خندا مهٔ کوه زما د انتقام په لاره کښې ايسارې مهٔ پيدا کوه ..... پرېږده چې زهٔ خپل قسم پوره کړم - پرېږده چې زهٔ خپل انتقام واخلم .... او چې څو لحظې نورې تېرې شوې نو جمالي خپل قسم پوره کړو - جمالي خپل انتقام پوره کړو - مرګ له غاړه غړې ورغله خو څاڅکے اوبه ئې د حلق نهٔ تېرې نهٔ کړې - او هغې د اوبو نه ځپل لونګ

بدل وا خستو -

(اسو پلے) اے دَمیاند و زرا منو څهٔ پوے شوی ؟

دَ مور مقام درته معلوم شو ؟

دَ مور زړهٔ درته معلوم نه شو ؟

لېږ په خپلو ګرېوا نونو کښې سرونه ښکته کړئ او د خپل

هغې عمل جائزه واخلئ کوم چې تن صبا زامن دَ میاندو

سره کوي -

اے دَ ځوانی په نشه مستو زلمو تہ نهٔ کوئ کو رے دَ

مور سره ضد ونه قصد ونه نهٔ کوئ - مور نهٔ خفه کوئ -

مور مهٔ ژړوئ - دَ مور د خفګانی سره به درنه الله خفه شي

دَ مور په ژړا باندې عرش په لړزان شي .... دَ مور ډېر

لوئے مقام دے ډېره لویه درجه ئې ده - دَ کومې مور دَ

پښو لاندې چې جنت وي نو د هغې درجه او مرتبه کښې

د هر چا نه اوچته نشوه .... ؟ مور ډېره مقدسه هستي

ده - او ددې مقدسې هستي عزت او احترام په هر

اولاد باندې لازم دے - بلکه فرض دے - او کوم اولاد چې دا

فرض ادا نهٔ کړو نو خپل آخرت ئې خوار کړو - خپل ځان ئې

دَ دوزخ د ملبو حقدار کړو -

اوښکې

(اسویلي) روښتے پارۀ - مُلا لا بانګ نۀ وُ وئیلے - ټوله دنیا په
خواږۀ خوب اودۀ وه .... چُپه چُپیا او بوګنوؤنکې خاموشي
.... نۀ د سپوږمیاں او نۀ د چڼ چڼو آواز - کله کله به د یو نیم
چرګ آواز په دې خوشې بېدیا کښې تر لرې لرې پورې خور شو
او زما د ویرې نه خور ووس زړګے به په څۀ قدرې راغونډ
شو .... د اوبو وار مې وُ - یو ګوم به اوګه پښې ابله پښې
تُند تُند پټې ته روان وم - لا د را ته سمه نۀ ښکارېده - په
خپل دلیل تلم .... چې لوېې ادیرې ته اورسېدم نو .....
څه فریاد غوږونو مې تر غوږ و شو .... او فریاد .... زړۀ
بوګنوؤنکے فریاد - د پښو لاندې نه مې مزکه اوتښتېده - زړۀ
مې په درزېدو شو - په ځائے اودرېدم - کلیمې مې په ځان چُف
کړې - بابا ګان مې را اولړزول - په دې ادیره کښې زۀ څو ا
هم څو څو ځله ویرېدلے یم - دا ډېره درنه ادیره ده - دلته غیب عالم
ډېر زیات دي .... ځکه خو چې ما فریاد واورېد و نو رېښندې
واخستم - د کو کښې شاته کېښناستم او غوږونه مې د فریاد په
لورې اونیول .... فریاد .... د ښځې فریاد معلومېده و د زړۀ
ښکل نه راوتے فریاد .... په هر فریاد کښې بې شمېره طوفانونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکاریدل - ما داسې محسوسوله چې لکه په دغه وخت کښې د اديرې
کانې یو ځې وني غنې هر ځه په فریاد وو - داسې معلومیده
چې لکه شپه دا فریاد نور نشي زغملی نو ځکه داسې په منډه منډه
مخ په وړاندې روانه ده او د صبا ستر ګه ددې فریاد د اوریدو
دپاره په بو ګنېدو نکو قدمونو رو رو سا ینو لې راروانه ده.....
زه هم هغه شان غلی ساه دا بنکلی د کرکېنې شاته ناست وم - شپه
ساعت تیر شو - رڼا رو رو راخوریده - په خوا و شا جماتو نو کښې
د سحر بانګونه شروع شول - خو زما په پښو کښې لا هغسې دم نه
و..... چې رڼا ښه راخوره شوه نو رو رو په آرام د فریاد
په لورې روان شوم .... فریاد اوس کم شوی و. څه کوره
چې د یو قبر د پاسه یوه ښځه په سره جوړه کښې چې لاسونه
پښې ئې په نکریزو سره وو خوره وره پرته وه. زړه مې یو درزا وکړو.
په ستر کو مې تیاره راغله ..... دا ؟ دا خو د شیرین قبر دے.
د ځوانې مرګ شیرین - د نیمه خوا شیرین - د مور پلار د اِکې
یوزوے شیرین. هغه شیرین چې تیره شپه ئې د وادهٔ ډولۍ کور
ته راوړلې وه - چې مور پلار ئې په وادهٔ د خپل زړهٔ ارمانونه
رڅرولي وو .... هغه شیرین چې د جمالې دیو نظر کتو دپاره ئې
په کلونو انتظار کړے و ...... نن هغه شیرین د جمالې دیو نظر کتو ته
مخکښې په دې خوشې بیابان کښې د خاورو ددې څلې د لاندې په خوابهٔ
خوب اوده دے - ما ته سمدستي د شیرین د وادهٔ شپه راپه مخکښې شوه.
څومره خوند و د شیرین په وادهٔ کښې ... څومره په خوشحالۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوشحالي سو د شیرین د ولس دا ورځي وه او بیا دوا ده په شپه هغه تر تېره ما سختنه پورې شیرین په حجره کښې د دوستانو سره ځو مره خوند تاک کپ لګولې وو - او بیا مونږ هغه کورته په تللو مجبوره کړو - چې څه څوک یه ستا په انتظار کښې وي .... شیرین سُسکې غونډې شو او کورته روان شو - په تُند و تُند و قدمونو ..... د هغه کورته ډېره تادي وه - د هغه په زړه ډېرې خبرې وې چې جانان ته یې کول غو ښتل - څه ګیلې هم وې او څه مانې هم - څه وعدې هم وې او څه لوظونه هم - ډېرو خبرو - ډېرو سوالونو او ډېرو تپوسونو د هغه په زړه کښې دغ دغ جوړه کړې وو - هم په دغه سوچونو کښې هم په دغه فکرونو کښې د جانان د دېدن خوږې تلوسې یې په زړه پورې څخنې نیولې روان وو چې شیرین خپل منزل ته ورنږدې شو - چې خپلې کوڅې ته ورنږدې شو - نو ناګهانه درې دزې اوشوې - هلته په ورومبۍ دز شیرین پړ مخې راپرېوتو - جوړې د زړه په سر لګېدلې وو - د هغه زړه په سر چې کوم د جانان د لیدو د پاره ناقراره وو - چې کوم په دغه وخت کښې د مینې محبت وجذباتو ته لبرېز وو ، د هغه زړه په سر شیرین اولګېده - او چې د ځجرې خلق ور رسېدل نو هغه یوه آخرنۍ سلګۍ او وهله او په دغه سلګۍ کښې هم د هغه په شونډو د جانان نوم وو - ...... شیرین سا ورکړه - د زړه خبرې په زړه کښې پاتې شوې - نه یې د جانان مخ اولیدو او نه یې ورته د خپل زړه خبرې اوکړې ..... د شیرین مور لکه د لېونو لا مسنډې کړې - پلار یې سرتور سر

او پښې ئې اېله پښې را غلو .... او .... جماله؟ جماله هم په سره
جوړه کښې پښې اېله پښې او سر تور سر د شیرین سرته ولاړه وه
د جمالې سپین په مړکه پروت و په مرګ ئې هم په شونډو مسکا خوره
وه - لکه چې جمالې ته وائي چې " اے ناداني پېغلې خفه کېږه مه -
په دنیا کښې د چا ټول ارمانونه نشي پوره کېدے ..... دغه
یو ارمان مو بس وو چې پوره شو - او ته په سره ډولۍ او سره
جوړه کښې زمونږ کره راغلې - او نور .....؟ نور ملاقات به په
حشر جهان کښې کوو - کوم ځائے چې نه غم شته او نه مصیبت -
کوم ځائے چې نه قصد شته او نه حسد - کوم ځائے چې د دوو مینو
ترمینځه څوک دیوالونه نشي ودرولے" ..... جماله غلې ولاړه وه ....

ټول کلي د ځوانې مرګ

شیرین په ناګهانه مرګ د غم اوښکې تویولې - خو جماله غلې وه -
د مړکې غبرګ ختو خو د جمالې نه .... دغې په سترګو کښې اوښکې نه
وې .... حیرانه وه چې دا څه وو او څه اوشول؟ دا زه کوم ځائے
وم - کوم ځائے ته راورسیدم او په کوم ځائے کښې پاتې شوم..
او غونډې په مړکې کښېناسته - د شیرین په وینو لړلے سر ئې په
خپل پټون کېښودو. څونګه سونګه کښېناسته .... پکار ده چې
په دغه وخت کښې جمالې په ډېر ډېر ژړلے وے - پکار ده چې د
شیرین په وینو لړلے مخ جمالې په ځپلو ډېر ډېر اوښکو وینځلے
وے خو..... د جمالې په سترګو کښې چې اوښکې نه وې نو څنګه هغې
ژړلے هم نشو..... او چې څه وخت شافي بیا او وې چې جماله

سپېره ده، دومره سپېره چې ! دې سره د شيرين د پاره دوه اوښکې
هم نشته .... د جماله په زړه تياره راغله ... يوه تېره کړېکه
ئې اوو هله او بې هوښه په شيرين راپرېوته .... د شيرين
مور پلار ناوے جماله د لاس پښو نه اونيوه او يو خوا ته کټ کښې
ئې ور واچوله -

رونړو ! ډېر د غم ساعت و .... سمه د قيامت شپه وه -
سباله ماښکر چې کېده و نو د شيرين جنازه پورته شوه. د ځوانې
مرګ شيرين جنازه - د مور پلار د اکې يو زوے جنازه - د يوې ښې
د زلمي جنازه .... مور پلار ډېره وږه خوله ژړل - هرچا ژړل -
ټول کلي ژړل - نو جماله .... ؟ جماله هم هغسې ګونګه سونګه وه.
جنازه پورته شوه ... شيرين خاورو ته اوسپارلے شو .... قبر
ئې جوړ شو او هم هغه د واده ځمکې په قبر اوغوړولے شوه....
خلق د کيس زوړند سرونه کلي ته واپس راغلل -

او اوس .... ! اوس دا هغه د يوې ښې ناوې جماله ده چې بېګاه
ئې ټوله شپه د شيرين په قبر تېره کړې ده - زه ور روان شوم -
ماوے چې راپورته ئې کړم او ور ته اووايم چې اے د اکې "يوې ښې
ناوې" خه بس دے کورته لاړه شه -

"مرې چا دي ژوندۍ کړې په ژړا"

خو چې زه ورنږدې شوم نو جماله لګه د لېونو د قبر سره خبرې کولې
.... "شيرينه - بې وفا شيرينه ! دوه خبرې دې هم را سره او نه
کړې او لاړې - دا وه ستا هغه مينه ؟ دروغژنه چې مينه دې

بیا لیلې نشوه نو لا ئې دې څه له کولې؟ چې وفا دومره نجوبه رانښکاره
شوې وه چې د وادهٔ په څهرو کښې خومې لیدلې قدر له وه
نیمه خوا زلمیه داسې زرمرور شوې - زړهٔ سپېره دې چا ته
پرېښودم -

شیرینه ما خو د ځان سره د ارمانونو یوه لویه دنیا راوړې وه -
ما خو ځان له د خوشحالو یو لوئے محل جوړ کړے وُ - چې وفا څنګه دې
د سترګو په رپ کښې   زما د ارمانونو دنیا ورانه ویجاړه کړه -

شیرینه! یو دوه خبرې راسره اوکړه صرف دوه خبرې
چې دا زړهٔ مې په لږ غوندې ډاډه شي - ستا دې د ښکل وادهٔ په
دغه څهرو قسم وي کومې چې اوس ستا په قبر غوړېدلي دي -
ستا دې زما د پښو لاسونو په نکریزو قسم وي شیرینه چې دوه
خبرې راسره اوکړه - دوه خبرې - دوه ... جمالې یوه سلګۍ اووهله
اود سلګۍ سره دیوې شېبې ناوې بخه وه - او چې اومې کتل
نو په ښو کښې ئې دوه غټې غټې اوښکې لکه ملغلرې اوېزان وې -
(راسوپلے)

روښو ډېره دردناکه ننداره وه - زړهٔ مې غوښتل چې په
چغو چغو اوژاړم زړهٔ مې غوښتل چې لاړ شم شاقې ببو راولم
او ورته اوښایم چې جماله سپېره نهٔ وه - راشه اوګوره د جمالې د سترګو
نه اوښکې راتوې شوې داسې اوښکې چې تهٔ له اډیره ئې اولړزوله،
داسې اوښکې چې قیامتونه پکښې پټ وُو -

(c) ketabton.com: The Digital Library

چپې

لکه چې نن سیند بیا په غورځنګ و - شل کاله وړاندې
چې کوم سیلاب راغلی و او د کوم سیلاب یوې چپې چې ملاله
د ځان سره راوړې وه - لکه چې هغه سیلاب نن د هغې په
سینه کښې بهېدو او د سترګو نه یې روان و -

د دوو میاشتو ماشوم ناجوړه زوئ د ملالې په غېږ
کښې پروت ژړېدو - د دې هر ساعت نه یې اوچې سلګۍ
وهلې څو ورځې داسې غلې شوې غوندې وه ملاله نه د ځان
د حاله خبر وه او نه د زوئ د حاله - په مزکه یې پرته
وهلې وه او زوئ ورته په غېږ کښې پروت و - د ملالې کرېوان
پرانستې و - بې سر - خبر نه څښنه - داسې معلومېده چې
لکه د ملالې کرېوان هغه زړول پرانستې وي - کوم چې د
سحره راسې د هغې په سینه کښې الوتو - خدای خبر چې په
هغه خبره کښې څه وو کومه چې ګلډېن نن سحر هغې ته
کړې وه - او کومه یې چې کله هم هغه ملالې ته اوکړه -
نو د هغې زړه یې ناقراره کړو - د هغې دنیا به یې تباه
کړه - باران - سېلۍ او طوفان به راغلو او د ملالې د
سترګو نه به روان شو - د ملالې قرار - صبر او هغه لږه

ډېره تسلي کومه چې د ماشوم زوے په وجه د هغې زړه
ته وه - هغه هرڅه به د سترګو په رپ کښې په طوفان
کښې لاهو شو - خو ګل دين د هرڅه نه بې پرواه د افيمو
په نشه کښې نيم ويخ او نيم اوده ؤ - هغه د هيڅ نه
نه ؤ خبر - ګل دين موچي ؤ - په کلي کښې به يې د زوړو پېزار
مرمت کولو - د افيمو نشې د هغه نه په ځوانه ځوانئ
کښې بوډا جوړ کړے ؤ ...... ملاله په پېغلتوب د
ګل دين د شکي طبيعت او سخت مزاجۍ نه خبره وه - او کله
کله به چې د کلي پېغلو د ګل دين د سخت طبيعتۍ ذکر
ملالې ته اوکړو نو هغه به ورته مُسکۍ شوه او
جواب به يې ورکړو چې خېر دے د واده نه مخکښې هر
زلمے داسې وي او چې واده اوکړي نو بيا ...... بيا يه
که خېرې هرڅه سم شي ...... او د واده نه پس څه
موده ګل دين سم دم ؤ .. د ملالې سره يې ډېر ښه تعلق
ؤ خو رو رو هغه بيا په زړه لار روان شو سپکې سپورې -
ستغې خبرې او رټل - هر وخت په نه څه خبره بدې
ردې ويل د ګل دين عادت شو - او يوه ورځ خو يې چې
ملاله په نه څه خبره راګيره کړه او وې وهله نو د ګل دين
په دې زياتې د ملالې زړه ته لويه صدمه اورسېده ...
او بيا دا څه يوه ورځ نه وه بلکې وهل او ټکول د ملالې
تقدير شو - دې ټولو نارامو ته ملالې غاړه ايښودلې وه -

دا هرڅه هغې زغمل څو ...... یو دا خبره ؟ دا خبره هغې
نه شوه زغملے دا هغې نه شوه برداشت کولے .... هغې دا
منله چې هغه په ماشوم والي سینه کښې د سیلاب یو چې
چپې د ځان سره راوړې وه - څو د هغې دا یقین و چې
هغه .... « هغه » نه ده څه چې ګلدین وائي .... ملالې د
ګلدین دا خبره نه شوه زوروړه - او هر کله به چې هغه
ملالې ته دا خبره اوکړه نو د ملالې به د خپل ځان نه هم
زړه توره شو او د ګلدین نه به هم ورله کرکه ورغله .....
په دې اکښې شک نشته چې د ماشوم د پیدا کید و نه پس د
هغې مینه روس تقسیم شوې وه - د ګلدین زور زیاتے چې د
ماشوم زوے په مینه کښې را نغښتلې وه - څو د دې باوجود
هم د ګلدین دا خبره نه د هغې د پاره بنه وه نه د ګلدین
د پاره او نه د هغوي د ماشوم بچي د پاره بنه وه ......
هرڅو که د ملالې د ګلدین سره هغه هومره مینه نه وه نکه
چې څو او وه څو ..... بیا هم خاوند څو چې وکنه ؟ ملالې نه
غوښتله چې خاوند ورته څه داسې خبره اوکړي چې هغې له د
پرې د خپل ځان - خپل خاوند او د خپل ماشوم زوے درې
وارو نه کرکه ورشي - څو هغه بپوسه وه ، هغې خاوند
نه شو منع کولے - ملالې به د ګلدین نه دومره ویریده چې
د هغه په مخ کښې به ئې په زوره ساه هم نه اخسته ......
نن سحر هم هغه چې د کوره وتو نو په نه څه خبره ئې په

ملالۍ دا باندې کړې ینهٔ ئې اووهله او په تلوکښې ئې د
ریښې غوټۍ تېره لهجه کښې اووے «حرامونې» او دَ
دې ټکي په اورېدو د ملالۍ په زړهٔ هغه تیارهٔ راغله
کومه چې دېر طوفان دَ راتلو نه اول راځي .... ګلدین لاړو
د کوټې نه اووتو. او ..... طوفان راغلو .... سېلاب
راغلو. کوم سیند چې دَ ملالۍ په سینه کښې غورزنګونه
وهل هغه دَ ملالۍ دَ سترګو نه روان شو .... چیغې ئې
وهلې .... دَ سحر نه ماښکس شو خو طوفان د کمېدو یا دَ
اودرېدو نوم نهٔ اخستو ..... کېدے شي چې دې چیغو هغه
لاهو کړے وے - خو په دې کښې ئې دَ دروازې دَ لړې کېدو
آواز تر غوږ وشو .... دَ ملالۍ دَ زړهٔ درزا په زیاتېدو شوه.
دَ هغې خیال وُ چې جوړ موچي ګلدین راغلو، او خدائے خبر
چې ولې نن دَ هغهٔ راتلو کښې ملالۍ ته خپل مرګ ښکارېدو
.... خو .... جوړ هغهٔ نهٔ وُ دروازه هوا لړې کړې وه - په
کور کښې ګوټ روبهٔ نهٔ وې - دَ جمالې سره فکر شو چې دَ هغهٔ
د راتلو نه مخکښې دَ سیند نه یو منګے اوبهٔ راوړي
نو بیا به کټے شي ..... هغې ماشوم زوے په ژړا په کټ
کښې پرېښودو او منګے په سر دَ کوټې نه اووته دَ وادهٔ نه
پس دوه کاله اوشول چې ملاله هم په دې لاره سیند ته دَ اوبو
دپاره ځي راځي .... نن خدائے خبر چې څهٔ چل وُ چې منګے په
سر په دې لاره رویوله روانه شوه نو خپل پېغلتوب ورته

راځکېدې شو ـ په ښځلتوب هم ملالې څه ماله اړه نه وه ـ ولې بیا هم دا لاره داسې شاړه او داسې سپېره خو نه وه ـ دوه کاله اګاهو یې چې ملاله منګې په سر د نورو جینکو سره په دې لاره روبوله تله نو خپل ځان ورته دومره بې وسه او مجبوره نه ښکارېده، ځکه چې د ګلالین خیال او د ګلالین سره د ژوندون د پسکې په تړلو هغې ته ځان د نورو همځولو جینکو نه ډېر ښسته من او ښکاله ښکارېده خو هغه ټول خیالونه او خوبونه خو نن دروغ ثابت شول.. ... دا ولې؟ او دا ولې؟ په جواب به ملالې لا سوچ کولو چې مخامخ سند ښکاره شو ـ چپ چاپ غلی غلې .... او خاموش خاموش بهېدو ... ملالې زر زر په تاده منګې ډک کړو او په تند و تند قدمونو کورته رادوانه شوه او چې کورته راغله نو ماشوم یوړې ډېر ژړلي وو ـ ځکه چې اوس یې د ژړا په ځائے او چې سلګۍ وهلې .... ملالې منګې په کړو نج کېښودو ـ ماشوم یې راواخستو خپلې سینې ته یې راجوخت کړو او یوه اوږده ساه یې واخسته د ماشوم سینې ته په رانژدې کولو د هغې زړه ته ډېر اطمینان اورسېده. هغې داسې محسوسوله لکه چې د هغې خور وور زړه را ټول غونډ شوی و ماشوم هم داسې ملالې په خپلې سینې پورې نیولے و چې په دې کښې ګلالین موچي د پښو د و لچه په لاس په کوڅه رانوتو ـ او د راتلو سره یې په مراوي آواز اووے .....

در نن کار نهٔ ؤ دا غلے - بس دومره پیسې مې ګټلې وې چې
ځان له مې اېښم او د چاښو د پاره مې دا پیسې داوېل ""
ګلدېن په دالان کښې خپل د موچې توب د سامان صندوقچے
کېښودو او د پښو دوچه ئې ملالې له ورکړه او ورته ئې
اووے چې زهٔ ججرې ته لړ ځم چې راشم نو بیا به چاے څښم
..... ملالې دوچه د ګلدېن نه واخسته په چارګې ئې کېښوده
او بیائې ماشوم په غېږ کښې واخستو او د سوچونو او فکرونو
په سمندر لاهو شوه ..... په دې کښې پښتو راغله د پښو
دوچه ئې پرمخې د چارګې ته راګوزار کړه ..... پښې تو ے شول
او د ملالې سره غم شو چې اوس به څهٔ کوم - اوس به چاے
د څهٔ نه څښم - اوس کهٔ ګلدېن راغلو او خبر شو چې
پښې د مږګې خوراک شول نو هغه خو به ما مړه کړي - هغه
خو به په دې تېر ما سختن ما د کوره اوباسي - او چې د کوره مې
اوباسي نو زهٔ به چرته ځم - زهٔ به کوم خوا ته ځم - زهٔ به د
چا کوره ځم -

وخت په منډه منډه روان ؤ تېرېدو - ملاله هیڅ په
حساب نهٔ پوهېده چې څهٔ چل اوکړي ... په دې کښې
ئې خپلې سینې ته پام شو - ماشوم تا جوړه ؤ تو له ورځ
کښې ئې سینه نهٔ وه څښلې ..... سینه ئې ډکه وه - د
ملالې سینه ډکه وه ..... هغې هرو نور سوچ اونهٔ کړو
خو دوچه ئې را واخسته او زر زر ئې دواړه سینې په

ورځې کښې تشې کړې - پښتې ئې په نغري سوره کړه ....

او په څهٔ ساعت پس چې گل دین د حجرې نه را غلو.... په

کټ کښې کښېناستو نو ملاله په مرو مرو قدمونو لاړه - پیالې

او چائے جوش ئې را واخستل او گل دین ته ئې په مخکښې کېښودل -

گل دین پیالې ډکوله او پیالې به ئې تشوله - ملالې په کښته

سترگه گل دین ته کتل .... د هغې زړهٔ غوښتل چې را پاسي او

د گل دین د خولې نه پیالې راوُشوکوي او ورته اووايي چې

گل دینه مړ کوه .... دا څهٔ کوې - دا چائے مړ شنبه دا چائے

چې په کومو پیسو کښې پخې شوې دي هغه پیسې په تا حرام

دي - خو..... ملالې له به دومره زړهٔ چا ورکړے وے - دا

ټولې خبرې که د هغې زړهٔ غوښتلے نو هم کولے نو ئې نهٔ

شوې کنه ..... د هغې په زړهٔ یوه تیاره تله او بله

راتله ..... سوچ ئې کولو چې دا څهٔ وُو او څهٔ را پېښ

شو- دا نوي غمونه کښې لږ وُو چې دا نوے غم ئې د خپله لاسه

خپل ځان له را پیدا کړو ..... ساک تر ئې نه سیلي اورے

وُ - ماشوم هم د لوږې د لاسه الوان بلون کولو - په ژړا

ژړا ئې زړهٔ ستړے شو - گل دین ډېر صبر او کړو خو آخر

صبر ئې تمام شو - او په سختۍ سره ئې ملالې ته اووے ....

څهٔ له ئې ژړه وې پیسې ورکړه کنه".... پیسې ! پیسې ورکړم

د څهٔ پیسې ورکړم ..... دو سیني ته ئې واچوه کنه !....

په سینه کښې څهٔ دي - تا چې کوم پیسې راوړلي وو هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

پښتو توی کړل - او ما تاله چای د خپلی سینی په ښو کښی
پټی کړی - هن ؟ گل دین د کټ نه را ټوپ کړو - څنګه د کټ
سره نزدی ښخته پرته وه - هغه ئې را وچته کړه او چی را
خطا ئې کړه نو ملاله څو ځله شوه څو د ماشوم د سر نه یوه سره
داره د ملالی په مخ څوره وره لاړه .... ماشوم اول یوه
ټپه کړیکه او بیا یو څو سلګی او وهلی او غلی شو - ملالی
د زوی د سر نه د وینی داری چی اولیدی نو بی هوشه په
مزکی پرېوته - او گلدین ؟ گلدین را پاسید و - ملاله ئې د
څو نیتقی نه او نیوه را وچته ئې کړه - دهغې مخ په وینو
لېټ پېټ وه او په داسی حالت کښی گلدین ورته اووے چی
یو - دوه - دری - ته په ما طلاقه ئې - څه او څه د دی
کور نه چی کوم څوا دی څو شه وی لاړه شه ..... او ملالی
خپل ماشوم زوی را پورته کړو او نیغه سیند ته را غله -
په سیند کښی سیلاب راغلی و - سیند په غور زنګ و چپه
به راتله او چپه به کښېناسته ... په دی کښی یوه چپه
را غله - د نورو چپو نه لویه ډېره لویه - او ملالی
ته داسی ښکاره شوه چی لکه د غه چپه د دی مور وی هغه
مور چی دی یدلی نه وه - چی د هغې په سینی دی چری
لوبی نه وی کړی - دی داسی محسوسه کړه چی د غه
چپی خپله غیږه څوره کړی ده او ملالی ته وائی چی اے
د دنیا غمونو ژبلی لورې را څه چی زه درله په خپله

(c) ketabton.com: The Digital Library

غبرګ کښې ځاے درکړم او ملاڼي خپل زوے په سينې پورې کلک نيولے د غه چېپي ته ځان او سپارلو او د غه لوېي چپې ملا له په خپلي غبرګ کښې واخسته او لاړه په قلاره شوه - او ملا له د سترې ژوند د ستومانو نه د ټول عمر د پاره خلاصه شوه -

اِنسان او انسانیّت

(اسو پیلے) ..... دَدې دنیا په ځنې ډېر داسې زړونه شته چې

ډېرو غمونو پکښې تنهاکې جوړې کړې دي -

ډېر داسې انسانان شته چې دَ هغوی زړونه

ډېرو غمونو دلاسه

سُورې سُورې او غار غار دي -

ډېر داسې پلاران شته

چې په ژړا ژړا يې سترګې کوغالوته پرېوتې دي -

ډېرې داسې مېندې شته

چې په ژړا ژړا يې دَ سترګو تور په سپین بدل شوی دی -

ډېرې داسې تورسرې شته

چې دخپل ځوان خاوند په ناګهانې مرګ يې ځوانۍ دَ خاورو

سره خاورې شوې ده - چې ارمانونه يې په اورستې شوي دي -

ځو په ژړا دچا قسمتونه چرې نهٔ دي بدل شوي -

مړي چرې په ژړا نهٔ دي ژوندي شوي -

ارمان چې دَ ګلاب غوندې ښکلو او ښائسته ځوانۍ مړګانو

دَ خپلې بوډۍ مور

دَ خپلې زړهٔ چاودې مور دَ خپلې غمژبلې مور دَ زړهٔ نه -

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زړهٔ د تل نه راوتے فریاد اوريدے شوے

هغه فریاد چې عرش ئې په لړزان کړے وهٔ -

چې فرشتې ئې هم په سرو سترګو ژړولې وې

ارمان چې د ګلاب په رنګ شهیدانو څو

د پلار د سترګو نه داروان هغه سیلاب لیدے شوے کوم

سیلاب چې د سترګو په رپ کښې جهانونه غرقولے شي، کلي او

ښارونه ورانولے شي -

ارمان چې د ګلاب په رنګې

ښیمه څو ږ شاه زلمو څو د خپلو کونډو تورې سرو

هغه سلګۍ اوريدے شوې

چې کومې ښځګۍ د اورېدونکو په زړونو کښې زخمونه او

پرهرونه جوړوي -

اے د خپلې مور د سترګو توره ګلابه

تهٔ ګنې د خپلې غم ځپلې مور فریاد نهٔ اورې

اے د خپل پلار د زړهٔ ټکوړې ګلابه -

تهٔ ګنې د خپل بوډا پلار د سترګو نه روان

د رنړو رنړو اوښکو سیلاب نهٔ وینې

اے دچا تورسرې د ژوند ملګرے ګلابه تهٔ د خپلې تورسرې

د پرهر پرهر زړګي نه د زخمي زخمي زړګي نه راوتے فریاد

نهٔ اورې -

اے بے غمه ګلابه دغه سلګو څو ټول کائنات په لړزان کړے دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

دغه فریادونو څو عرش په لړزان کړے دے .

دغه دپلار دَ سترګو اوښکے څو کا نړې زړونه هم اوبهٔ اوبهٔ

کوي اوته ......؟

تهٔ بیا هم غبږ نهٔ کوې،

تهٔ بیا هم خاموشه شونډې پروت یې!

ګلا به خدا ئے ګواه دے چې تا څو به دَ پردو په سترګو کښې اوښکې

نشوې لیدے .

خدا ئے ګواه دے چې تا به دَ خپلې مور په تندي کښې دخفګان

ګونجې نهٔ شوې لیدے .

تهٔ به دَ پردو پلارانو دپاره داد وې

تهٔ څو به دَ پردو تورو سرو دپاره دلاسه وې

نو بیا اوس ؟

اوس ولې داسې غلے پروت یې

اوس دې ولې داسې دَ صبر څادر اغوستے دے ؟

اے دَ بې غمۍ په خوابهٔ څوب اُودهٔ شهید ه سر را پورته

کړه او اوګوره چې غمونو او خفګانونو دې دَ مور په تندي

کښې څهٔ چې په ټول مخ کښې یې کندې کپرې جوړې کړې .

ستا څو پلار څو هم ستا غم په خپل ناتوان زړهٔ بورې څخت

نیولے دے - په هرڅا ستا ګمان کوي

دَ هرڅا په مخ کښې ستا نقشونه لټوي

څو ګلا به !

(c) ketabton.com: The Digital Library

اے ښکلیه ګلابه !

ستا د تندي د نقشونو په شان نقشونه موندل څو ګرانه

خبره ده - نا ممکنه خبره ده -

ځکه چې ستا د تندي نقشونه څو

د رحمت فرشتو په خپل لاس جوړ کړي وو

نو ستا پلار څو د ورځې په تکل کښې دے - او په دې تکل

کښې ئې د هر مخ جائزه واخسته هر تندي ته ئې ښۀ په

غور او کتل د هر انسان جائزه ئې واخسته

څو ګلابه ستا په رنګې مخ د بل چا نشته

څو ګلابه ستا په رنګې تندے د بل چا نشته

ستا په رنګې نقشونه هډو د بل چا کېدے نشي

نو ځکه زۀ درته دا وایم چې ستا پلار به

ستا د تندي د نقشونو ارمان د ځان سره قبر ته یوسي -

زۀ دا منم چې مړي چرې په ژړا نۀ دي ژوندي شوي

کۀ مړو د پلار کونتي ملا چرې پیدا شوے

کۀ مړو د مور پرهر پرهر زړۀ چرې کتے شوے

کۀ مړو ته د خپلو تور سرو ښځو ګرېوان او بې سروونه ښکاره

کېدے شوے نو د مور فریادونو به ګلاب وختي را ژوندے کړے وُ -

د پلار د سترګونه روان د اوښکو سېلاب به ګلاب وختي

د قبر نه په راوتو مجبور کړے وے څو ګلاب په داسې خوب

اوده شوے دے چې هغه د پلار د سترګو نه د اوښکو روان

سیلاب نه وینی - چې هغه ته د خپلې تور سرې څیرې ګریوان

او بیا سرنه ښکاري - چې هغه خپلې خوږې مور له د یوې ځینې

جواب هم نشي ورکولے - ارمان چې ګلاب صرف دوه خبرې د مور سره

کړے وے .

چې د مورې تسلي شوے وے

چې د مور ناقراره زړه ئې لږ په قرار شوے وے

ګلابه ستا مور ستا په قبر باندې هره ورځ څه ددې دپاره اوښکې

نه څڅوي چې ګني ته دې د قبر نه راپاسې او ددې د زړه داوران

ویجاړ کنډر کور دې بیا آباد کړې ستا مور دا هم نه غواړي چې

ته دې بیا زړے ماځیګر مسکے مسکے په کوټه را ننوځې او د

مور زړه دې در باندې بیا راتول شي -

ګلابه ستا مور هم لکه د نورو میندو په رنګ مور ده

ددې هم په زړه کښې بس اکې یو ارمان دے

یو داسې ارمان چې د پوره کیدو نه دے

تو څه اوکړي د خپل زړه نه مجبوره ده

د خپلو جذباتو او احساساتو نه مجبوره ده

ډیره مجبوره ده .

ځکه خو هره ورځ ستا قبر ته ناسته وي

ژړا هم کوي او فریاد هم

دعا هم کوي او تپوس هم

چې ګلابه څنګه سر دا پورته کړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

او مال د دواؤ، صرف دَ دواؤ خبرو جواب راکړه -

نو بیا اوده شه خپه دے

بیا درسره زهٔ دا لوظ کوم

چې بل تپوس به درنه نهٔ کوم

بیا به دې دَخوب نه نهٔ راویښوم

بچیه صرف دومره قدر له راته اووایه

چې په ګولۍ، دَ زړهٔ دَ سر دپاسه څونهٔ وے لګیدلے هئ ؟

تهٔ خوږ شوے څو نهٔ وے هئ ؟

چې تا سلګۍ وهلې نو خپله مور دې یاده کړې وه ؟

تا دا و ټپلي و وچې " وئ مورے مړ شومه "

تا ته مور ژړ شه. بچیه ! تا زما انتظار ولې نهٔ کولو

مرګ ته دې داسې تادې وه چې خپله مور هم درنه هېره وه -

په دومره اوږد سفر داسې بې تپوسه لاړې -

تا خو به دَ مورنه دَ تپوس نه بغیر بهر قدم هم نه اخستو

کلابه ! سر را پورته کړه . بچیه

دا ټول حالونه راته په یو ساه اووایه

نو بیا خپه دے اوده شه

زهٔ درسره دا لوظ کوم چې بیا به ستا مور

ستا په قبر اوښکې نهٔ څڅوي -

زهٔ درسره دا وعده کوم چې بیا به

ستا مور ستا په آرام کښې خلل نهٔ اچوي

بیا به ستا مور د ننګ خدای نه دا سوال کوي
چې ما هم تا سره ملګرې کړي - او دلته
تا سره نږدې - ستا په څو اکښې اوده شم
چې زه هم را شم او په دې خوشې بیابان کښې - د مړو په دې قبرستان کښې تا سره څوا په څوا اوده شم - او چې داسې اوشي، چې ما هم خدای مړه کړي، چې زه هم تا سره په څنګ کښې ښخه شم - نو زما زړه ته به څومره تسلي اوشي - او ستا څوږ ورزړه به هم زما په راتلو دا ټول غوندې شي - کنه ګلابه .... ؟

زویه ! په دې خوشې بیابان کښې - په دې تکو تورو شپو کښې په دې سیلیو ګلیو او طوفانونو کښې - په دې غرمو په دې تمرونو کښې څو مې داسې یواځې پرېږدو نشي ......

رونو - څوږو رونو ! د ګلاب د ژوند درد پېښې قصه به دا وخت نه چېړم. د هغه د ښځې سرې توپ پاتې به هم دا وخت نه اړوم - د هغې د ځوانۍ صفتونه به هم نه کوم دا خبره به هم پرېږدم چې ګلاب په خپله سینه کښې د یو انسان زړه لرلو - یو داسې زړه چې پکښې د هرچا د پاره د مینې محبت او همدردی نه سېوا بل څه نه وو -

زه صرف دا تپوس کوم چې بیا ولې د یو پښتون د تماچې نه وتې ګولۍ، د دغه څوږ ندې انسان په سینه کښې سړې شوې -

بیا ولې یو تش د نامې پښتون را پاسېد و او د دې عظیم پښتون او عظیم انسان په پاکو وینو ئې خپله لمن داغداره کړه -

دَ ګلاب غوندې انسانان هم کني دَ داسې عمل لائق وي دَ ګلاب غوندې پښتون سره هم کني څوک داسې دَ کوي او نفرت نه ډک سلوک کوي .....؟

اوُ..... ! ډېر داسې ناپوهه پښتانهٔ شته - ډېر داسې دَ نامې پښتانهٔ شته چې هغوئ دَ بدګمانو او شکونو په څړسیلاب کښې لاهو شي، او دَ ګلاب غوندې دَ ښکلو او خوا خوږو انسانانو په وينو خپې منګولې سرې کړي -

نهٔ پوهېږم چې دا لا کومه پښتو ده - دا لا کوم غيرت دے - زهٔ خو دَ داسې خوږو دے اقدام ته پښتو نشم وئيلے زهٔ خو دَ دغه ظالمانو دې حرکت ته غيرت نشم وئيلے - داسې قدم خو دَ پښتو او پښتون دپاره پېغور دے - دا حرکت دَ بُزدلۍ او بې غيرتۍ يو ژوندے ثبوت دے - ځکه چې ګلاب انسان وَه ..... بنى آدمان خو دَ دې مزکې په مخ بې شمېره دي خو انسانان پکښې دَ شمېر دي - نو دَ يو انسان وژل خو دَ انسانيت وژل شول -

نهٔ پوهېږم چې دا خلق ظالمان، انسانان ولې وژني ؟

اے ناپوهو پښتنو انسانان مهٔ وژنئ ..... انسان ګورے ډېر په مشکله پېدا کېږي .... دَ يو انسان نه په لکهونو بنى آدمان قربان شه - دَ يو انسان نه په لکهونو بنى آدمان ټوټے شه -

رو نوی دغه عظيم انسان - دا دَ پاک زړهٔ خاوند - دا دَ مينې محبت او شرافت مجسمه ګلاب، .... دَ ن نه څلور کاله اګاهو يوه ورځ ..... دَ ماښام په څرهٔ کښې .... سترے ستومانه په تندو

ټُنډ و قد مونو دَ ښارنه کور ته داروان وُه - داسې معلومېده
لکه چې دَ ګلاب ټن کور ته ډېره تادي وه - خدائے خبر چې څه
چل وه خوټن دَ ګلاب زړهٔ څهٔ بې واره غوندې درزېده و - په
سوچونو او فکرونو کښې ورک ګلاب وے چې څومره زر چې کېدے
شي چې کور ته اورسم ...... او څهٔ وخت چې دَ کر کښې شهید
ته راؤرسېده و نو ...... درې دوبې دزې اوشوې درې
ګولۍ دَ تماچې دَ شپېلۍ نه راؤوتے، او دَ ګلاب په سینه کښې
ښخې شوې ..... ګلاب راپرېوتو ...... ګلاب یو څو لټې
او ټکولې - ګلاب یو څو فریادونه اوکړل - زوییا .... بیا دَ
مور نیازبین روے یوهٔ سلګۍ اووهله او د همېش دَ پاره
غلے شو - ..... کلي ته خبر لاړو - خلق په یو ټُو راؤچلېده ل -
ټول را غلل - واړه - زاړهٔ ښځې او سړي ټول راغلل .....
په دغه ښځو کښې یوه دَ ګلاب مور هم وه - دغه مور سرتور
سر او پښې آبله پښې داسې کونتې را روانه وه لکه چې دَ ملا
تېر ئې مات شوے وي ..... او واقعي چې دَ ګلاب دَ مور دَ
ملا تیر دَ تماچې درېو ګولو درې ځاینه چُپ چور کړے وُه ....
مور راغله - خپل نیازبین زوے ئې چې په وینو کښې ککړ
اولید و نو ...... رونو هغه نقشه زهٔ نشم بیانولے داسې
الفاظ زما سره نشته چې زهٔ دَ ګلاب دَ مور د ښونتوب حالت پکښې
احاطه کړم - ډېره دردناکه موقعه وه ډېره بوکنو ونکے لمحه
وه - ...... دَ ګلاب مور لکه دَ لېونو بې واره او بې اختیاره چغې

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوو هلي .... لوی ژړل ماشومانو ژړل . ښځو ژړل - هرچا ژړل ...... څو په ژړا څو چرې مړي نهٔ دي ژوندي شوي - مور د خپل زوئے، په وینو لړلے سر په خپل پټون باندې ایښود لی وه - او په ژړا کېښې چې د گلاب سره داسې خبرې کولې ..... زما ځواني مرگه گلابه تا څو څهٔ جُرم نهٔ وُ کړے چې ظالمانو درله دومره لویه سزا درکړه - تا څو چې څه لیدلي وو هغه دې په عدالت کښې ویلي وو - چې څه دې لیدلي وو هم هغه گواهي دې ورکړې وه - نو د حقې وینا کنې دومره لویه سزا وي"......

دو یو ! د گلاب مور اوس هم ژوندۍ ده - د گلاب تور سرې بچې او د گلاب بوډا پلار اوس هم ژوندي دي څلور کاله د گلاب د مرگ او شول - په څلور کاله کښې په دې کور کښې بیا د چا په شونډو خندا څوره نهٔ شوه هغه ورځ شوه او دا ورځ شوه چې د گلاب د مور د سترگو اوښکې اوچې نشوې د پلار فریادونه او د گلاب د تور سرې آهونه ساړهٔ نهٔ شول -

څو اے د گلاب پاکې مورې اوښکې دې اوچې کړه - اے د گلاب نیما غلیه پلاره فریادونه دې په قلار کړه - او اے د گلاب پښتنې تور سرې آهونه دې بس کړه - گلاب مړ نهٔ دے ..... ښځې آدم مړ کېږي شي څو انسان نشي مړ کېږي - گلاب انسان وهٔ - یو داسې انسان چې چا د دنیا خلقو له - د دې کلي او ماحول خلقو له د انسانیت سبق ورکړے دے - گلاب پخپله یوه مینه وه - یو محبت وهٔ یو خلوص وهٔ، نو مینه او محبت چرې هم نهٔ مري -

خلوص او شرافت هیڅ کله نه مري .....

. بختورې دي هغه مېندې چې د ګلاب په رنګ زامن يې
زیږولي دي. بختور دي هغه پلاران چې د ګلاب غونډې زامن يې
لوی کړي دي. بختورې دي هغه تورسرې چې د ګلاب غونډې
د ځوان اشنان د ښښتن توب نوم ورپورې دی ..... او ځکه
خوږه دا وایم چې ګلاب ژوندی دی. هغه به ژوندی وي تر
هغه وخته پورې چې ترڅو پورې د دې کلي د دې علاقې په پښتنو
هم ژوندي وي. او اے شهیده ګلابه د شهادت دا لوړه مرتبه
دې مبارک شه زموږ دا ایمان دی چې ته به خوا خپل خدای
په خپلو رحمتونو کېنې نغښتلی يې. نو اے خدای بخښلیه
ګلابه جنتونه دې مبارک شه.

دوه یاران

عَلَمه یو تر بل ځاربېږئ ~

دنیا فاني ده مېلمانه دي صورتونه

او دنیا فاني ده د دنیا صورتونه د ساعت ګړۍ مېلمانه دي هېڅ پته نه لږي چې ساعت له څه شي ګړۍ له څه شي - هیچا ته نه ده معلومه چې زه به تر صبا پورې ژوندی یم او که نه - تر صبا پورې څه چې دا هم چا ته نه ده معلومه چې زه دا ساه، یو ځل په خوله او یا سږو نو چې دا به بیا زما وجود ته واپس هم راشي که نه.... څومره بې اعتباره دی ژوند؟ ځکه خو هوښیارانو ټپه کړې ده چې ~

عَلَمه یو تر بل ځاربېږئ

دنیا فاني ده مېلمانه دي صورتونه

نو را ځئ چې لږ د دنیا د حالاتو جاج واخلو، د دې خلقو اندازه لږه واخلو - را ځئ چې وګورو چې دا د دنیا خلق تر څومره حده پورې د یو بل ته قربانېږي - څومره کسان دي چې زړونه یې د انسان او انسانیت په مینه کښې ناقراره دي - څومره کسان دي چې د بل په غم غمژنه دي - او د بل سره په زړه کښې مینه محبت او همدردي لري - په سلو کښې یو کس به کني داسې وي، په

زړو کښې به یو کس کني داسې وي چې د هغهٔ په زړهٔ کښې دَ هر چا د پاره، د نوې انسان د پاره، صرف مینه او صرف محبت وي؟ ..... زما په خیال څو نا ممکنه ده - زما په خیال څو نا شونې ده ..... نشته دونهو زمونږ په زړونو کښې مینه نشته، زمونږ په زړونو کښې همدردي نشته .... مونږه دوستي کوؤ، مونږه تعلق ساتو، مونږه ورورولي کوؤ، خو دا دغه دوستي، دغه ورورولي او دَ دغه تعلق مزے دومره کچه وي، چې صرف "په مڼه قربېږه مړه وشېږه" لوظونو باندې اوشلېږي - د دې دوستۍ مزے دومره کچه وي چې په ډېره معمولي خبره هم په منځ دوه ځایه شي -

د احمد او ګلاب مثال مې په مخکښې دے، .... دَ ګلاب هغه غار غار سینه او د احمد هغه مات ځت به مې هېر نشي - او څنګه به مې هېر شي، که ګلاب په شکل او نامه ګلاب وهٔ، نو احمد هم ترې څهٔ کم نهٔ وهٔ، د احمد په زلمي توب کښې هم دَ ګوتې اېښودو ځاے نهٔ وهٔ .... دا دواړه زلمي همزولي ووُ، دواړو د دوه ویشتم کال په چوکاټ قدمونه اېښودلي ووُ، دواړه دیو کلي ووُ، د یو کندي ووُ، او دواړه یاران هم ووُ، .... شپه ورځې یو ځاے ګرځېدل - یو ځاے کېښناستل او یو ځاے پاسېدل ووُ ..... دواړه نبهٔ دوستان ووُ، ډېر نزدې دوستان ..... د دغه خوږو دوستانو په یو کوندره جهګړه شوه، صرف په یو کوندره - احمد وے چې زما په بنړه ناسته وه او ګلاب وے چې زما په بنړه ناسته وه ..... خبرې ګرمې شوې ..... او دغه ګرمې خبرې ګرمېدې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کرمېدې چې جهګړه ترې نه جوړه شوه، او په دغه جهګړه کښې احمد
دومره تاو وا خستو چې لاړو کورته ټوپک ئې راوړو ..... او خپل
خوږ دوست، د چوتې یار، هغه چې شپه ورځې به یوځائے ګرځېدل،
د هغه ګلاب په لړمون کښې د غوګین غبرګې ګولۍ سرې کړې او ګلاب
لکه دَ چونګ لندې او چورلېدو، په زمکه راپرېوتو او لکه د حلال کړې چرګ او پړپړېدو
..... لاړو احمد د یوې کونترې د سره خپل دوست قربان کړو ..... د ګلاب مور
سرتوره را غله .... په ژوړے راپرېوته ..... د ګلاب خوېندې په
ژړا اشکولا را غلې، په ګلاب راپرېوتې دَ ګلاب ماشوم ورور دَ
دنیا د حالاتو نه ناخبره دَ ګلاب سرته ولاړ وهٔ - او په ماشومه خوله
ئې لالا لالا کول - ماشوم څهٔ خبر وهٔ چې لالا د کونترې په تهس
کښې لاړو - د خپل دوست دلاسه ..... ارمان دے چې د غه وخت خو
دا مزکه چاودلې وے، ارمان دے چې د غه وخت خو دَ آسمان نه کانړې
ورېدلے وے، خو .... نهٔ مزکه او چاوده، او نهٔ دَ آسمان نه کانړې
او ورېدل خو په چا چا به مزکه چوي - په کومه کومه واقعه به
دَ آسمان نه کانړې ورېږي - دا کښې صرف ګلاب وهٔ چې خپل دوست
د زړهٔ په سر او ویشتو، نه ..... داسې ډېر ګلابان احمدیانو د زړهٔ په
سر ویشتلي دي او لا به ډېر احمدیان راپاسي او ډېر ګلابان به دَ
یوې کونترې دَ سره زاره وي، .... نو ځکه خو نهٔ مزکه چرق
چوي او نهٔ د آسمان نه کانړې ورېږي .... لاړو ګلاب د دنیا نه
تېر شو، .... ځوانې ئې خاورې ایرې شوه .... مورهم ورله دَ واده هغه
جوړه راوا خسته چې کومه به ګلاب دَ واده په ښانک اچوله .... او

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم هغه د وادهٔ کوله لګلی ئې ورته په سرکړه چې په کومې باندې به
دهٔ د وادهٔ څهره ترې له ..... د ګلاب مړے ، لکه د وادهٔ د زلمي خاورو
ته او سپارلے شو ..... راځئ چې د ګلاب د غم داستان د لته پرېږدو
..... پرېږدئ چې د ګلاب مور لکه د لېونو د شپې په خوب کښې ګلاب
ګلاب چغې وهي پرېږدئ چې د ګلاب خوېندې د دور په قبر خورې
ورې پرتې وي ..... پرېږدئ چې د ګلاب پلار د زوئے په قبر هره
ورځ د ګلونو نوې نوې څهره غوړ وي او پرېږدئ چې د ګلاب
ماشوم زوړ هم د غسې د لالا لالا د ېنګټ غبږ وي ..... ګورو
به چې ترڅو به د ګلاب مور په خوب کښې ګلاب ګلاب چغې وهي - تر
څو به د ګلاب خوېندې د دور په قبر خورې ورې غوړېدلې وي
ترڅو به ئې پلار هره ورځ د زوئے د قبر د پاره نوې نوې څهرې
راوړي او ترڅو به د ګلاب ماشوم زوړ لالا لالا کوي - د مزکې مخ سوړ
دے هر قسم زخمونه د وخت سره سره پخپله خوله ورولي ....
راځئ چې لږ د احمد خبر واخلو ..... د قاتل احمد د چالاسونه چې د خپل
خوږ دوست په وینو لړلے شوي وو چاچې د څلورو روپو د کونش د پاره خپل
یار وژلے وُ - د غه قاتل احمد پولیس راونیوُ ....
..... لاړه مقدمه شروع شوه ، د دنیا ورځې قصه وه ، په دریمه
پېښئ کښې احمد شیشن شو - او شیشن احمد ته د پهانسي فیصله
واورو له - اوُ احمد د پهانسي په کوټه د ننه کړے شو ..... د لویو
لویو فولادي تمبو شاته ، کوم ځائے چې په انسان د دنیا باد هم نهٔ
لږي - په هغه ځان له کوټه کښې د لیمے احمد چې ایله شونډه ئې شنه
شوې وه ، چې په سرئې لا د وادهٔ څهره نهٔ وه ترې لې - چې لا په پالنګ

نه وه اوورېدلے - چې په ډولۍ پسې ئې چالا آلا نه وې ناري کړې،
هغه احمد د پهانسۍ په کوټه کښې بندیوان شو، د احمد مور
هم د زوئ د ځهرې لیدو په ارمان وه، د احمد خوېندې هم د
رور د ډولۍ په طمع وې، د احمد پلار هم د زوئ د واده خوشحالي
لیدل غوښتل، خو هر څه لاړل تالا ترغه شول، د ښکو کوټنۍ
د سترګو په رپ کښې ورانه شوه، ...... احمد په ژوندوني لاړو
.... پلار ئې ډېرې منډې ترړې اووهلې، اپیلونه ئې اوکړل -
رحم درخواستونه ئې اوکړل، خو د ګلاب خون احمد ته اونه بخښلے شو،
او د پهانسۍ حکم په ځائے پاتې شو، ..... تاریخ مقرر شو، چې د
راتلونکې میاشتې په څلورم تاریخ به احمد پهانسي کېږي - خو احمد
لا اوس هم د پهانسۍ په کوټه کښې په دې انتظار ناست وه چې
اپیل به منظور شي، خو هر کله چې احمد خبر شو، نو د دنیا د ژوند
نه ئې توجه آخرت ته اوګرځېده، احمد په خپلو کړو پښېمانه
وه، بې شانه ډېر پښېمانه، د هغه نه د ګلاب ځهره دیوې لحظې
د پاره هم نه هېرېده - او څنګه به هېرېده؟ ولې ګلاب کښې د
احمد دوست نه وه، ..... دوست ئې وه، یار ئې وه، خو ..... د دې
باوجود هم د ګلاب قاتل وه .... رو نو د پهانسۍ نه یوه ورځې
اګاهو ټول خپل خپلوان د احمد د آخري ملاقات د پاره جېل ته
لاړل .... هر چا ژړل .... هر څوک خفه وه .... او احمد؟ د
احمد په وجود کښې ساه نه وه، تک زېړ سکه کور کمان، غونډه سونډه
توره بڼېره ئې ساتلې وه، په لاس کښې ئې تسبې وې - څومره ښکلے

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکارېدو احمد! او ښکلے به ولې نهٔ ښکارېدو، آخر ځوان وهٔ ،
زلمے وهٔ .... احمد د ټولو نه بخښنه او غوښته ، د هرچا نه يې بخښنه
او غوښته ، او چې زغم يې تمام شو ، نو سترګې يې پټې کړې ،
آوازې يې د ده شو ..... ټول خلق سرې سترګې د جېل نه راواپس شول...
رونړو زهٔ تا سو ته نشم وئيلے چې هغه شپه د احمد مور ، پلار او رونړو
په کوم قيامت کښې تېره کړه ..... توبه خدايه توبه دشمن مې
د داسې شپې نه ساتې - نومې مسلمان د داسې اوازنه ساتې د احمد
مور نو ټوله شپه سکه د لړونو وازه خوله اسمان ته نيولې وه ، د
احمد خوېندو نو ټوله شپه آسمان په سر راخستے وهٔ ، يقين
اوکړئ رونړو چې په دغه شپه ټول کلي خوب نهٔ وهٔ کړے ....
خدائے خبر چې په احمد به دا شپه څنګه تېره شوې وي .. چې احمد
له څهٔ وخت د جېل عمله راغلې وي ، د شپې په چپه چپيا کښې ، چې
ټول عالَم په خواږهٔ خوب اودهٔ وهٔ ، چې په دغه وخت کښې دوئ
احمد د پهانسۍ تختې ته روان کړے وي ، نو چې دغه وخت به
د احمد څهٔ حال وهٔ ، چې دغه وخت به احمد قدمونه څهٔ رنګ پورته
کول ، چې د پهانسۍ په تخته به څرنګ ولاړ دي - او چې څهٔ وخت
د پهانسۍ تختې د کړکٔ سره مخ په ښکته تللې وي نو چې دغه
وخت به احمد څهٔ وئيلي وي ؟ ..... توبه خدايه توبه - يا الله
توبه - يا الله آل اولاد مې د داسې ورځې نه اوساتې - نومې مسلمان د
داسې وخت نه اوساتې - آمين - سحر په توره خره د احمد مړے کلي
ته راورسولے شو ، .... څټ يې مات وهٔ د احمد مور سور رومال د احمد

د مات څخه نه چاپېره کړو، زما په خیال چې دا د رومال ئې سور ساتلے وهٔ،
چې دَ وادهٔ د نکریزو په شپه به پرې احمد له کچه کوته تړي - دَ
احمد مور هم زوئ ته د وادهٔ جوړه وا غوستوله او د وادهٔ توله
او ګنګیه ئې ورته په سر کړل - احمد په کټ کښې پروت وهٔ - په
مخ بانډې ئې دَ زلمي توب ځلښې نښانې څرګندې ښکارېدې -

دوښۍ د احمد مور او خوېندو چې په دغه ساعت، په دغه
وخت څهٔ کړي دي هغه نقشه زهٔ تاسو ته نشم بیانولے - الله دې احمد
او بخښي ..... زهٔ منم چې هغه قاتل وه، خو دَ انسان نه په غصه کښې
تل داسې حرکتونه کېږي چې بیا په پښېمانه وي - الله دې کلاب
هم او بخښي ځکه چې هغه شهید وهٔ،

خو اے دوښۍ! اے دَ ځوانۍ په مینه مستو روښۍ - اے دَ
غفلت په خوب اودهٔ روښۍ د خدائے خاطر او کړئ چې لږ ساه خوړئ -
لږ د حوصلې نه کار اخلئ، د انسان وېشتل د انسان وجل کهٔ هر څو
اسان دي خو انجام ئې ډېر عبرتناک دے - د داسې عبرتناک مرګ نه
دې الله تعالیٰ هر مسلمان ساتي - - راشئ په دې خپلو زړونو
کښې مینه محبت را پیدا کړئ دَ انسان سره مینه او کړئ چې خدائے
در سره مینه او کړي چې دین او دنیا دواړه موخائسته شي -

عالمه یوتوسل زادینزئ

دنیا فاني ده میلمانهٔ دي صورتونه

تربُور

د زړهٔ پرهرونه کهٔ په ژړا رغېدے شوے نو ما به د اوښکو په ځائے په وينو ژړلي وے - دَ زړهٔ زخمونه کهٔ په ژړا جوړېدے شوے نو ما به په دېرو دېرو ژړلي وُو - خو دا زما د زړهٔ زخمونه چې زهٔ ئې ناقلاره کړے يم - او دا پرهرونه چې زما دَ شونډو نه ئې خندا راشوکولې دا زخمونه او دا پرهرونه نهٔ په ژړا رغېدے شي او نهٔ په انګولا -

ترڅو پورې چې زمونږ په معاشره کښې غلطه پښتو شته - ترڅو پورې چې زمونږ په معاشره کښې انصاف صداقت او مينه محبت نهٔ وي را پيدا شوے - ترڅو پورې چې يو انسان بل انسان خپلې سينې ته نهٔ وي رانزدې کړے نو زمونږ په معاشره کښې قرارې نهٔ شي را پيدا کېدے - سکون نشي را پيدا کېدے - اطمينان نهٔ شي را پيدا کېدے او دما غوندې حساس طبيعت خاوندان به تل ناقلاره وي - تل به پرېشانه وي او تل به ئې په سترګو کښې دَ غم او افسوس د نمې اوښکې ځلېږي - اے لويه خدايه دا انسان ولې داسې بې مينې شو - دَ انسان دَ زړهٔ نه هغه مينه او محبت ولې داسې اووتل - انسان ولې په حيواني خويونو کښې داسې را ونغښتے شو - انسان خو لاړو حيوان شو بلکه په

ځني موقعو کښې څو انسان د حیوانیت درجې ته هم راپرېوتو

اے لویه خدایا دا به ترکومه پورې یو انسان د بل انسان وینې څښې - ترکومې پورې به انسان د انسان په وینو خپل لاسونه لړي - انسان به د انسان په مرۍ چاړهٔ راکاږي ؟

اے لویه خدایا تهٔ په خپل فضل وکرم سره انسان صحیح انسان کړې - چې ستا په دې ښکلې او رنګینه دنیا کښې سکون او اطمینان راپیدا شي - چې دا ښکلې دنیا چې د بد رنګ والي او ګنده والي په لور په تُندۍ سره روانه ده چې د دې ښکلا قائمه پاتې شي - چې دا دنیا ستا د مخلوق دپاره د دوزخ په ځائے جنت شي هغه جنت چې هرڅوا ته پکښې خوشحالي او اطمینان وي - چې هرڅوا ته پکښې مینه او محبت وي - داسې دنیا چې یو انسان پکښې بل انسان خپلې سینې ته رانزدې کړي - چې انسان پکښې انسان ته د رور په سترګه اوګوري - چې یو تربور په کښې بل تربور ته د تربور په سترګه نه بلکه د رور په سترګه اوګوري   تربور زمونږه رور دے - تربور زمونږ دشمن نه بلکه زمونږ مټې دي - تربور زمونږ دشمن نه بلکه زمونږ ملاتړ دے - د یو نیکهٔ اولاد هم چرې د یو بل دشمن کېدے شي - په وینه شریک هم د یو بل وینه تویولو ته تیارېدے شي - خپله وینه هم څوک تویوي - د خپل رور په مرۍ هم څنې څوک چاړهٔ راکاږي - د خپل تربور سینه هم څوک په ګولو غارغار کوي نه ... هیڅ کله نه دا خبره عقل او دماغ تهٔ منې چې یو رور دې راپاسې او بل رور له دې په دې وجه په مرۍ زور کړي چې معاشره

هغه له د تربور نوم ورکړے دے - یو روږ دې د بل روږ په سینه
کښې شپږ ګولۍ ځکه سرې کړې چې معاشرې دغه روږ د تربور
په کرکجن نوم یاد کړے دے خو د دې دومره دلیلونو باوجود
هم د دې دومره حقیقتونو باوجود هم زمونږ په معاشره کښې
تربور ته د دشمن په سترګو کتے شي - ولې ؟ ځکه چې تربور مونږ
خپل میراث خوړ ګڼو - تربور مونږ خپل سیال ګڼو - او پښتنو
هرڅه زغملے شي خو خپل میراث خوړ نشي زغملے - هرڅه برداشت
کولے شي خو خپل سیال نشي برداشت کولے - او دا زمونږ د تنګ
نظرۍ غټ ثبوت دے - دا زمونږ د ناپوهۍ ژوندے ثبوت دے -
دا خبره د دې ثبوت دے چې زمونږ په زړونو کښې بغض دے - حسد
دے بدګماني ده - که چرې زمونږ په زړونو کښې بغض او حسد
نه وے که چرې زمونږ په زړونو کښې بدګماني نه وے نو مونږ
به تربور ته د دشمن په سترګه نه کتل - تربور به مونږ خپل رور خپل
خوږ خوږے او خپل ملاتړ ګڼلو - خو ارمان چې مونږ د حقیقت
نه سترګې پټوو - او زمونږ د حقیقت نه دې د سترګو پټولو عمل
ډیرې خونې ورانې کړې - ډیرې تورسرې یې کونډې کړې ډیر
ماشومان یې یتیمانان کړل - او خدائے خبر چې نورې به څومره
خونې د کرکې او نفرت په دې تنور کښې ورتیږي - ځکه خو
ماله ژړا راځي -

د ډیرې مودې خبره نه ده - د کلونو خبره هم نه ده -
د دوؤ میاشتو خبره ده چې یوه ورځ چې د ماځیګر نمر په زیړیدو

(c) ketabton.com: The Digital Library

شو - چې ټمرخېل ځي د تاترې د غرنه د پناه کولو د پاره په تُندي
تُندي ځي په قبلې روان وُه - مارغان او کارغان په بېړه خپلو
ځيلو چالوته په الوت وو الغاوُ تلغاوُ يې جوړ کړے وُه - د مارغانو
په دغه الغاوُ تلغاوُ کښې ملوک خان د جوارو د پټې نه د مېږے په لاس راوُوتو-
په ځولو کښې جب جُوب وُه - په تندي يې لاس کېښو ټمر پرېوته
ته يې اوکتل - خدائے خبر چې څهٔ چل وُه نن ملوک خان ډېر
ستړے ستړے وُه - په درنو قدمونو د پټې نه را اووتو - لاړو د
لختې په غاړه کښېناستو ، اودس چار اندام يې اوکړو - اوُ هم د
جوارو په پوله يې د ماښام د مونځ نيت اوتړلو - خدائے خبر چې
څهٔ چل وو نو نن ملوک خان په مونځ کښې د خپل خدائے سره په
خبرو کښې داسې ورک وُه چې ډېر وخت ئې وانخستو - او د مونځ نه
پس يې يوه لنډه شان دُعا اوکړه ... " خدايا ايمان مې نصيب
کړې " لاسونه يې په مخ راښکل او ښېغ کورته را روان شو - خدائے
خبر چې نن د هغه کورته ولې داسې تادي ده - ولې يې ماشوم زوے
سبفور داسې ډېر په زړهٔ را اوورېدو - لکه چې ډېره موده شوې
وي چې خپل نيازبين زوے يې نهٔ وي ليدلے - په زړهٔ کښې يې
د سبفور سره خبرې کولې راروان وُه او چې د شهيد کنډاوُ نه
را وُورېدو نو ناکهانه د پوددل خان د تمانچې د نلي نه سرې ګولۍ
[illegible] لمبې، اووتې او د ملوک خان په سينه کښې يخې شوې -
ګولۍ يخې شوې او ملوک خان هم يخ شو - هيڅ يې اونهٔ وے -
چغ [illegible] رله يې د خولې نه اونهٔ وته صرف دومره قدرله يې اووے

"خدایا ایمان مې نصیب کړې"

ملوک خان ښهٔ ځوان وهٔ - او دغه ښهٔ او ښکلے ځوان د پوردل خان تربور وهٔ - تربور! چې مونږ ورته د بېړې بُور وایُو - تربور چې مونږ ئې د دشمن کښو - د پښتو په لغت کښې تربور د دشمن دویم نوم دے - حالانکې د خدائے په نیز د انسانیت په نیز تربور دشمن نهٔ دے ورور دے - تربور د بېړې بور نهٔ دے ملاتړ دے - تربور د یو نیکهٔ اولاد دے او د یو نیکهٔ وینه ئې په رګونو کښې تهٔ پوښه وهي - خو د دې دومره نږدې تړون باوجود هم پوردل خان راپاسېده و او خپل د تره زوے ئې شپې ورځې اوویشتو - ولې ..... ؟ ځکه چې ملوک خان په دکه حجره کښې پوردل خان ته خبرې کړې وې - د بده و چارو ئې منع کړے وهٔ - خبرې د ېرې ښې وې خو کهٔ ملوک خان نهٔ وے کړے - دا خبرې کهٔ بل هرچا پوردل خان ته کړے وے نو خیر وهٔ خو د ملوک خان دا حق نهٔ وُ چې پوردل خان ته ئې دا خبرې کړے وے - ځکه چې ملوک خان د پوردل خان تربور وُ - او د تربور خبره پوردل خان دومره په غصه کړو چې خپله غصه ئې داسې اوویسته چې د تربور په سینه کښې ئې شپږ ګولۍ سرې کړې -

د ملوک خان ماشوم زوے د پلار د راتلو په طمعه کله کور کله کوڅې ته تللو راتللو - نن د سپفور هم خپل پلار جوړې د بر یاده و - ځکه خو ئې داسې چې صبر ئې کوله - خو ماشوم سپفور نهٔ وهٔ خبر چې د هغهٔ پلار د تربور ولۍ د سره ذار شو - تېر ما سخښن چې د ملوک خان مړے کورته راوړلے شو نو ماشوم سپفور د پلار لاړې

ته په کټو کټو کښې اوده شوې وه خو په خوب کښې یې ټې اوچې
اوچې سلګۍ وهلې .... چورې دغه پاک ماشوم په خوب کښې
د پلار د مرګ ټول له ننداره لیدله ځکه خو ئې په خوب کښې ژړل -
ځکه خو ئې په خوب کښې سلګۍ وهلې داسې سلګۍ چې د راویښېدو نه پس هم
په خندا بدلې نه شوې - د سپفور ژوند یوه سلګۍ شوه داسې
سلګۍ چې ټول عمر به د ده په ماشوموشونډو خوره وي - د
ټربورولۍ سلګۍ - د کرکې او نفرت سلګۍ - د غلطې پښتو او غلط
احساس سلګۍ ... الله پاک دې په موږ رحم اوکړي - الله پاک دې
زموږ د زړونو نه بغض حسد او کینه اوباسي - چې دا د ټربورولۍ
په ناولو جذبو کښې لټار شوې دنیا په موږ جنت شي - آمین

وړه بابا

(اسو پلے) د نیا د غمونو کور دے - او.... واقعي چې د نیا د غمونو کور دے، که د نیا د غمونو کور نهٔ وے نو نن به سپڼوړ ماما داسې لوڼے سپېلنے نهٔ کرځېدو، نن به سپڼوړ ماما داسې ځیرې ګرېوان نهٔ کرځېدو، .... مال شته خو د سپڼوړ ماما چا مې شلېدلے دي - دولت شته خو سپڼوړ ماما لوڼے سپېلنے کرځي - ولې؟ د ولې جواب دا دے چې دولت ګورے د هر مرض دارو نهٔ دے، دولت د هر مصیبت علاج نهٔ شي کولے - اے په د نیا مېنو رونړو راشئ د سپڼوړ ماما د حال نه عبرت واخلئ - اے په د نیا پسې ایمان خرڅوونکو راشئ د سپڼوړ ماما د قصې نه سبق واخلئ راشئ او ګورئ چې دولت د انسان نه غم نهٔ شي اخستے - صرف دولت انسان له خوشحالي نهٔ شي ورکولے، بعضې وخت په شته دولت کښې هم انسان لوڼے شي، په شته جائېداد کښې هم انسان بربنډ شي، د خندا شي .... زهٔ تاسو څه ننګ پوے کړم رونړو، زهٔ تاسو ته په کومو الفاظو کښې اووېم رونړو، چې راشئ، اے په د نیا مېنو دولت ته سجدې لګول پرېږدئ .... دولت ته جنګونه او سلامونه کول پرېږدئ - د دولت د پاره خپل ایمانونه مهٔ خرڅوئ - خپل اخرت مهٔ خرابوئ د دولت د پاره

خپل ضمیر ونه مړ څخړي کوئ، ځکه چې دولت هیڅ څېنن نهٔ دے، دولت هیڅ نشي کولے، دولت د انسان نه هر غم نهٔ شي اخستے، هر مصیبت ترې نشي اخستے۔ هره خوشحالي ورله نشي ورکولے، کهٔ دولت او جایداد د ا هر څهٔ کولے شوے نو نن به ئې د سپفور ماما د زړهٔ په پرهرونو باندې مرهمونه اېښودلي وو، نن به ئې دَ سپفور ماما د دردمنلي زړهٔ څهٔ درمان کړے وهٔ ..... څو مره لوئے غم غریب ته ورترغاړه شوے دے۔ انسان د پر سخت دے کني نو پکار خو دا وه چې سپفور ماما هم هغه تماچه دې خپلې کپړه ته راړولے وے، یا ئې د خپل زړهٔ سرته نیولے وے، چې د خپل زوئے سره دے هم د تور لحد تورو تیارو ته تلے وے، خو سپفور ماما نهٔ سرته تماچه اونیوه اونهٔ زړهٔ ته، ځکه چې ځان خوږ دے کنه، ..... ډېر خوږ دے۔ د مور پلار نه خوږ - د ښځې نه خوږ، او د اولاد نه هم خوږ، کهٔ خوږ نهٔ وے نو ..... یوه ورځ کوز ماځیګر سپفور خان دَ پېټي نه ستړے ستومانه راغلو، ..... لا په کټ نهٔ وهٔ ناست چې خدائے خیر زړهٔ ورته څهٔ اووے چې نیغ لاړو کوټې ته تماچه ئې راواخسته، په کټ کښې ئې ځان ته کېښوده، او دا ئې خیال وهٔ - چې لږ دمه شي نو تماچه به صفا کوي ډېره موده اوشوه چې صفا کړې ئې نهٔ ده، هسې نه چې زنګ شي ..... سپفور خان غریب څهٔ خبر وهٔ چې ..... په دې کښې دَ سپفور ماشوم زوے شکور راغلو

..... [illegible] تماچه [illegible]

څه کې هن؟» ..... په دې به ډزې کوو بنه» ...... «لاکه چې زه په ډزې اوکړم» ...... نه پکے چې ته لوئے شې نو بیا به پړې ډزې کوې بنه» «نا مالا اوس لاکه زه پړې اوس ډزې کوم» ..... «درته وېم چې لوئے شې نو بیا به پړې ډزې کوې» ...

«هن هن مالا اوس لاکړه»

«درته وېم چې مړکوه ورانے»

«نا زه به پړې ډزې کوم»

«نه منع کېږې؟ که ورانے کوې نو اوبه دِلم»

اوُ سېفور خان تماچه راوا خسته، د هغه دا خیال وه چې تشه ده او د زوئے د ویرولو دپاره ئې هغه ته اونیوه - او په دې کښې ډز شو، .... ماشوم پړ مخې راپړېوتو او د راپرېوتو سره ئې چغه کړه «وې بابا بیا به نه کوم» .... ماشوم لکه د حلال کړې چرګ په مزکه اولوغړېد و، مور ئې رامنډه کړه ..... او سېفور هم په وینو لېت پېت زوئے د مزکې نه راپورته کړ و، خپلې سینې ته ئې رانژدې کړ و، .... ماشوم په وار خطا سترګو د پلار مخ ته اوکتل، او په سترګو کښې ئې پلار ته اووے چې ..... «بیا به نه کوم بابا، زما دې توبه وې بابا - پام چې بیل ډز اونه کړې بابا» ..... او یوه سلګۍ ئې اووهله .... او د دغه سلګۍ سره ماشوم شکور د پلار په غېږ کښې یخ پخ شو - مور ئې په مخ راباندې کړې، د سر وېښته ئې اوشوکول، جامې ئې تار تار کړې - او سېفور خپل ماشوم زوئے هم هغه رنګ په سینې پورې

نیولې وه ..... خو، حیران وه چې دا څه وو او څه اوشو -
داسې معلومېده چې لکه سپفور څکه ماشوم زوی په سینې پورې
نیولی دی، چې دا خپله ساه د هغه په وجود کښې داخله کړي -
سپفور دا غوښتل چې زما د زړه حرکت دې بند شي خو چې د شکور
ماشوم زړه بیا په ټوپونو شي، .... سپفور غوښتل چې زما
سترګې دې پټې شي خو چې د سپفور د رڼې رڼې او خوږې
خوږې سترګې بیا اوغړېږي - خو نه د سپفور د زړه حرکت
بند شو، او نه د شکور ماشوم زړه بیا په ټوپونو سر شو..... نه
د سپفور سترګې پټې شوې، او نه د شکور رڼې رڼې او
خوږې خوږې سترګې بیا اوغړېدې .... سپفور شکور ښکل
کړو، په دواړه مخه یې ښکل کړو، په دواړو سترګو یې ښکل
کړو، ..... د سپفور خوله د شکور په سرو سرو پاکو وینو
سره شوه .... داسې ښکارېده چې لکه سپفور د شکور وینې
څښلې وي، د خپل خوږ زوی وینې، د خپل نیازبین زوی وینې
.... او د لته د سپفور زغم تمام شو، حوصله یې ختمه شوه یو
سپېره کړیکه یې اووهله - جامې یې اوشکولې او لاړو په کوڅه
اووتو .... سپفور لېونی شو نه د شکور د جنازې نه خبر شو
نه د شکور قبر له راغلو، نه یې شکور لحد ته کوز کړو او نه
یې په لحد کښې د شهید او نیازبین زوی مخ اوکتو، سپفور ماما
چې هغه لېونی دی، نو لا خدای خبر چې ترڅو پورې به لېونی وي...
په لارو کوڅو کښې به ګرځي - شلېدلې جامې سر تور سر - پښې ابله پښې

(c) ketabton.com: The Digital Library

بالکل چپ خاموش، پټې سترګې زورندې سې، لکه چې د څهٔ په تلاش
کښې وي، لکه چې څهٔ لټوي.... اوٗ! سپفور ماما د څهٔ په لټون
کښې دے .... د سپفور ماما نه شکور ورک شوے دے - ماشوم شکور،
نیازبین شکور ماشومان څو ورکیږي، تل ورکیږي - او بیا را پیدا
کیږي، .... خو اے بد قسمته سپفور ماما، شکور به پیدا نهٔ شي-
شکور په داسې لار ورک شوے دے، چې د هغه لارې ورک شوي چرې
بیا واپس نهٔ دي راغلي، هغوي بیا نهٔ دي پیدا شوي- نو ته څهٔ
له زورندې سر او تیتې سترګې کړې، ته ولې داسې سر وهلے بر وهلے
کرځې - ترکومې پورې به کرځې.... اے بد نصیبه سپفوره - اے
بد قسمته سپفوره، زهٔ څهٔ او وېم چې ته څومره بد قسمته یې....
ستا لاسونه د خپله ماشوم زوے په وینو لړلي شوي دي؟ تا خپل
نیازبین زوے په غړېدلو سترګو په خپل لاس وژلے دے؟ څنګه
ته لیونے شوے؟ څنګه ته داسې سر وهلے بر وهلے کرځې؟

اے روڼو! اے پښتنو روڼو! دا تاسو دومره بې احتیاطه
ولې یئ، داد وسلې سره تاسو داسې لوبې ولې کوئ - دا د وسلې نه
تاسو څهٔ جوړ کړي دي، چې هر چا به یو یو سسپار غاړې ته اچولے
وي، چې هر چا به یو یو او د لړونے په اوږه کړے وي - او هر د تماچې
او ټوپک خاوند به کوږ کوږ په نخرو ګرځي - د شرافت معیار ګڼي
تماچه او ټوپک شو - د موتبرۍ معیار ګڼي وسله شوه،
مهٔ کوئ روڼو بې ضرورته وسله مهٔ ګرځوئ - هیڅ ضرورت نشته
چې هر څوک د ځان سره وسله ګرځوي - څومره خوږې دې ټوپکو

تماچو ورانې کړې - څومره تورسرې ئې کونډې کړې، څومره کلي ئې د ګل کېدو نه اګاهو اوړژولي - نو اے دوسلو خاوندانو د خدائے خاطر اوکړئ او وسلې سره لوبې مهٔ کوئ - ځکه چې وسله ډېر بې اعتباره څیز دے -

او اے سپوږمۍ ماما خدائے دې ستا د دې غمځپلي ژوند خاتمه اوکړي - الله دې تا له صبر درکړي - او الله دې ستا دا پرونتوب په خودتوب بدل کړي - د نیا د غمونو کور دے دلته غم شته - مصیبت شته - پرېشانی شته، او د دې غم. مصیبت او پرېشانی علاج نهٔ ستا دولت کولے شي او نهٔ ستا جائیداد - په عقل ستا د رنځ علاج کران دے - هغه چا تهیه کړې ده چې -

؎

د خدائے په لوئے کرم به کښېنې
ن
په عقل کرانه ده زما د جانانه

اَحمد

(اسوېلې) احمده خدائے ګواه دے چې ستا په سترګو کښې د اوښکو سېلاب دَ انسان زړهٔ اوبهٔ اوبهٔ کړي - زهٔ څهٔ اوکړم، کهٔ دا غم دا خستو وے نو ما به درنه څهٔ قدرې کم کړے وهٔ ...... کهٔ زما وس کېدے نو ما به ستا دې پرهر پرهر زړهٔ له ټکور ورکړے وهٔ - ما به پرې ملهمونه او پاهې ایښودلے وے - ما به ستا د زړهٔ دا سپېرې سپېرې سرېکې لبې قلارې کړې وې ..... خو څهٔ اوکړم .... زهٔ هېڅ نشم کولے .... ځکه هغه سوزې چې اور پرې بلېږي .... زړهٔ هغه خوږېږي چې پرهرونه پکښې جوړ شوي وي .... سترګې هغه ژړېږي چې د زړهٔ تسکین او آرام ئې چا لوټلے وي .... ته څومره بد قسمته ئې احمده! ..... ستا په بد قسمتۍ خو ما له ژړا راځي .... چې ته ژاړې نو خدائے شته چې ما ته دا خیل زړهٔ وائي چې زهٔ هم درسره په چغو چغو اوژاړم - ...... ځکه چې ستا غم زما زړهٔ هم ناقلاره کړے دے .... زما دَ شپې خوبونه ئې هم زمانه راشوکولي دي ..... زهٔ منم چې آفتاب ستا زوے دے .... زهٔ منم چې آفتاب ستا د زړهٔ ټکړه وه .... زهٔ منم چې آفتاب ستا د اُمېدونو مرکز وهٔ، ځکه چې

ستا مشرے زوے وۀ ..... د ټولو نه مشر ..... تا د آفتاب سرد
څومره خوارئ کړې وې - څومره شوا خون دې ورسره کړے وۀ
..... او اوس ؟ اوس ایله ستا د اوګونه په پټي لږ سپک شوے
وۀ ..... اوس آفتاب تانه ستا غمونه په خپلې ماشومې څټې اخستي
وُو ..... آفتاب د پروران وۀ کنه ؟ د پرشوخ وۀ کنه ؟ ....
تا به د هغۀ نه همیشه سرټکولو کنه ؟ ..... ولې بیا هم چې د کله
نه د هغۀ شونډه شنه شوې وه ، نو ستا دَ ملا تیس مضبوط
شوے غونډې وُو ..... تا په خپلو متو کښې طاقت غونډې محسوسولو
..... ځکه چې آفتاب ستا مشرے زوے وۀ ..... او مشرے زوے دَ
مور پلار دَ ملا تیس وي ..... خو نن ستا دَ ملا تیس مات شو، نن
تۀ بیا خپلې متې کمزورې محسوسے ..... ځکه چې آفتاب ستا دَ
سترګو تور آفتاب ...... دَ وخت نه اګاهو ..... تۀ غمونو او
مصیبتونو ته یو اځې پرېښودې ..... لاړو آفتاب په ټول عمرې
خوارۀ خوب اودۀ شو، او تا ته ئې یو نۀ هېرېدونکے غم ..... یو نۀ
قلارېدونکے درد ..... یو نه ختمېدونکے مصیبت پرېښودو ..... احمدۀ!
ستا غم کۀ هر څو نه هېرېدونکے دے، خو دا غم به تۀ هېره وې .....
ستا درد کۀ هر څو نۀ قلارېدونکے دے، خو دا درد به تۀ په خپل
همت او په خپلې حوصلې قلاره وې ..... تۀ به دې غم ته غاړه
غوړې ورځې ..... تۀ به دې درد له سینه په سینه ورځې ..... تۀ انسان
ئې ..... تۀ مسلمان ئې ..... انسان دَ هر مصیبت مقابله کولے شي .....
مسلمان هرې سختۍ ته غاړه بدي ..... راځه بوره اراځه .....

د آفتاب د قبر په خاورو رڼبکې مهٔ تویوه..... د آفتاب قبر ته ژړا مهٔ کوه...... پرېږده چې دا ظلمے شهید..... پرېږده چې دا ماشوم شهید د دنیا د لانجو نه بې غمه د جنت په رنګینو کښې د آرام او اطمینان ژوند تېر کړي.... دا پاسه.... را ځه...

رونړو! دا احمد زمونږ د کلي- زمونږ د چم ګاونډے یو نرے نرو چکے کمزورے سړے دے..... خو دې نرې نرو چکي انسان له قدرت ډېر همت ورکړے دے- په دې ماندہ هډوکو کښې لویه حوصله او لوئے زغم پروت دے.... د احمد د ژوند نوي حالات به پرېږدو- زاړهٔ واقعات او زاړهٔ حالات به نهٔ راياده وو..... خو د نن نه پنځلس ورځې آګاهو د دې احمد مشرے زوئے آفتاب سحر وختي په سائیکل سور د کور نه خوشحاله خوشحاله ملګرو سره سکول ته روان شو.... تر لږ ورځې په سکول کښې سبق روو ویلو او ماسپخین پاؤ باندې یوه بجه د سکول نه چهټي شو..... په سائیکل سور د کلي په لور راروان شو..... د ټولې ورځې سبق د آفتاب مخ مړاوے کړے وهٔ.... په خپله ترنګ کښې کور ته روان وهٔ..... په خپل فکر کښې د کور په لورې روان وهٔ..... خدائے خبر چې دغه وخت به د آفتاب په زړهٔ کښې کوم خیالونه او کوم فکرونه په غورځنګ وو......

خدائے خبر چې دغه وخت له آفتاب په زړهٔ کښې څهٔ کړل او څهٔ ویل .... خو چې د ميچنې پهاټک ته ورنزدې شو..... چې د خپل کلي او کور نه لا دوه میله لرې وهٔ..... نو د مخې نه یو ټرک تکه دا جل په صورت د آفتاب مخې ته راغلو.... او چې ماشوم آفتاب د ځان د

حاله خبرېده و خبرېدو ..... نو دغه خونړۍ تورک لکه دیو مست
هاتهي بیا د خپلو پایو د لاندې څخړۍ کړے وه .... یو درز
اوشو او په دغه درز کښې یوه نرۍ غونډۍ کړېکه یوه ذرۀ
بوګنوؤنکې غونډۍ کړېکه راپورته شوه .... څومره هیبت
وۀ په دغه کړېکه کښې څومره درد وۀ په دغه کړېکه کښې
..... توبه خدایه توبه ..... دغه کړېکې خو دَ ځواؤ شاموبود
خلقو زړونه هم په لړزان کړل ..... خلقو را منډې کړې او
چې آفتاب له راؤرسېدل ..... نو ماشوم شهید په خاورو کښې
خړېږو .... په وینو کښې لېت پېت خپل خدائے ته رسېدلے وُ
...... د ماشوم آفتاب سر دَ خونړۍ تورک پایو څخړۍ کړے
وۀ ...... هرچا دا نقشه اوکته هرچا دا ذرۀ بوګنوؤنکې ننداره
اولیده .... دَ هرې سترګې نه اوښکې څڅېدې هرچا ژړل ...
او آفتاب ! ماشوم آفتاب د دنیا او د دنیا د اوسېدونکو د حاله
بې خبره په خاورو کښې پروت داسې ښکارېده وچې لکه مُسکے وۀ
تا به نۀ وے چې آفتاب مړ دے .... تا به نۀ وے چې آفتاب
بې پروا دراپُور دَ خپل تورک دَ پایو دَ لاندې څخړۍ کړے
دے ..... پلار ته خبر لاړو چې راشه ستا آفتاب تورک اووهلو
..... مور ته جواب لاړو چې راشه ستا د سترګو تورې تا نه د تول
عمر د پاره جدا شو ..... پلار په پښې آبله پښې را منډې کړې
..... او مور ..... ؟ د مور په ذرۀ تیاره راغله ..... مور بې هوشه
شوه .... مور دغه غم برداشت نۀ کړے شو .... مور دغه سپېره

آواز اوږده زغملے شو .... مور بې هوشه، د ځان د حاله بې خبره
کوړ پرته وه، او پلار سرتور سر او پښې ابله پښې د خپل زوے
د کټو د پاره په منډه را خلاص وو .... ډونډو هغه نقشه درته نښم
بیانولے - د انسان زړه د دغه نقشې د لیدو او اورېدو توان
نه لري - لاړو د احمد د سترګو تور د ټول عمر د پاره جدا شو...
شهیں خاورو ته او سپارلے شو.... مور ډېرې و پناګانې وکړې ....
ډېرې چغې او سورې ئې اووهلې - خو مړي په ژړا چرې نه دي
ژوندي شوي - د احمد د زړه دنیا ورانه شوه، د آفتاب د
سور د زړه دنیا ویجاړه شوه .... چا ویجاړه کړه؟ .... د ټرک
د یو ډرائیور لږې غونډې بې احتیاطۍ .... د ټرک د ډرائیور
لږ غونډې غفلت یو کور وران کړو .... د یو پلار د ملاتیں ئې
مات کړو .... دیور مور د زړه په سرکښې ئې زخم جوړ کړو....
څومره کورونه د ټرکونو او لارو د ډرائیورانو وران کړل .... څومره
کلونه ئې اوړژول .... څومره کلیو ئې د خاورو سره خاورې کړې
..... اے روندو ولې! .... دا ولې داسې کوئ .... دا ولې د زړونو
آزارونه اخلئ .... دا ولې میاندې بورې کوئ پلاران ژړوئ ....
دا ولې تور سرے کنډه وئ .... دا ولې د تور سرو خونې ورانوئ..
مه کوئ ډونډو مه کوئ - اے د ټرکونو او بسونو خاوندانو د
خدائے خاطر او کړئ .... لږ روڼې لږ په قلاره شئ - داسې په هوا
مه الوځئ .... د خپلې لږې غونډې فائدې د پاره تاسو څومره
لوئے جرمونه کوئ .... داسې جرمونه چې د معاف کولو نه دي.....

اې د هغې ټرک خاوندہ چې آفتاب دې دخپل ټرک دلاندې چخړې
کړې وه .... ته څه خبر ې چې احمد بېګاه د باران سیلۍ او
طوفان دا هېبتناکه شپه دا ده دخپل زوئ په قبر په ژړا تېره
کړې ده .... ته څه خبر ې چې د ده د زړه نه څومره فریادونه
ختلي دي ..... ته نه ې خبر چې د ده د زړه د تل نه را ختلو سوو
لوو فریادو نو بېګاه د قبرستان سړې هم آرام ته نه دي پرېښودلي
..... احمد مجبوره وه .... هغه په دې زول او طوفان کښې خپل نیاز
آفتاب په دې لوېې څو شې بیابان ادیره کښې یوا ځې نه شو پرېښودے
..... نو څکه څو په نیمه شپه کښې را غلے دے او د شهید زوے په
قبر دا دے څوړ وور پروت دے ..... نو اې د ټرک خاونده ،
را شه لږ د احمد د زړه په برودو کښې او ګوره چې ستا لږې غوندې
بې احتیاطۍ په کښې څومره پرهرونه جوړ کړي دي .... زه دا
منم چې دا به د آفتاب په قسمت کښې وو - دا به د آفتاب په تقدیر
کښې لیکلے شوي وو - خو اې د ټرک درا ئیوره په دې دلیل به ته د الله
په حضور کښې د سزا نه بچ شې - نه تا نه به ستا د غفلت او ستا د
بې پروا هۍ تپوس کولے شي - الله تعالی به تا له د خپلو کړو سزا درکوي
او اې احمده راپا سه - را څه چې کور ته لاړ شو ، مړي چرې په ژړا
نه دي ژوندي شوي - تا له دې خدائے صبر درکړي او ستا په زخمي
زخمي زړه دې الله د خپل فضل او مهربانۍ پهې کېږدي - آمین

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژوند

(اسوېلے) سحر شي، ماښځین شي، ماځیګر شي ماسختن شي
دَ ژوند ګـهړۍ کمېږي ناګهانه به پوره شي

او دَ ژوند ګهړۍ کمېږي - ژوند د خپل منزل په لور په تندۍ سره روان دے .... څوک خپل منزل ته رسېدلي دي او څوک بس ور رسېدونکي دي

د چا د ژوند ډیوه بخوا ګل شوې ده او د چا دَ ژوند ډیوه بس په سلګو ده ..... دَ ګل کېدو په انتظار ده ..... دَ مړ کېدو په انتظار ده .....

بس دَ باد یوه نرۍ غوندې چپه ..... دَ هوا یوه نرۍ غوندې چپه به یې ګل کړي ..... او بیا .... ؟ ددې آبادې او ودانې دنیا نه به ....

د غمونو مصیبتونو او تکلیفونو دَدې دنیا نه به .... ددې ښکلې ښائسته او رنګینې دنیا نه به .... دَ ګورستان هغه خوشې خوشیا ته اورسي..

د قبرستان هغه چُپې چُپیا ته اورسي .... دوه لاس او دوه پښې به د متونو منونو خاوړې دَ لاندې ښخ کړے شي .... او بیا .... ؟

بیا به د غه تور لحد کښې ..... بیا دَ مړو په دغه خپل خانه کښې ....

نهٔ څوک دَ فریاد اورېدونکے .... نهٔ څوک دَ ژړا دَ اورېدونکے نهٔ څوک د تسلۍ شته او نهٔ څوک د داد ګیرنې .... زوے نشته چې د فریاد سره را منډې کړي چې .... " ولې بابا... څهٔ تکلیف دے درته - سر درله او منډم پښې درله او منډم " .... لُور نشته چې د وې سره را منډې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړي چي .... "خپرشه بابا - ولي بابا ... څه دي؟" پنجه نشته .....
مور نشته ..... خپل نشته - پردے نشته ..... یو ځان .... یو د لحد
توره تیپ توره تیاره او یو عمل .... عمل زموږ د لارې مل .... عمل زموږ
د قبر ملګرے دے .... عمل زموږ د سختئ او اسانئ سبب دے .... عمل
به په موږ د لحد سختئ اسانه وي .... تورتیپ لحد به رڼا روښانه کوي
عمل به راته د لحد نه سرې سړوتکي جوړه وي .... سور تنور به راته
سړې نه جوړه وي ..... او په دغه سړوتکو به موږ تر قبره او
په دغه سور تنور کښې به موږ وریتیږو ..... ډیر سخت مقام
دے رونړو ډیر سخت .... د دویم ژوند ابتداء ډیره سخته ده ......
د ابدي ژوند د شروع کیدو مقام ډیر سخت دے ..... راځئ رونړو
چي هغه سختئ ځان ته آسانئ کړو .... راځئ رونړو چي د لحد سرې سړوتکي
په سروګلونو بدلې کړو .... راځئ چي د لحد تورې تیرې په رڼاګانو
بدلې کړو ..... راځئ ..... راځئ .... اے مسلمانانو چي سم مسلمانان
شو .... راځئ چي د خپلو زړونو نه بغضونه او یاسو او د نفض کینې
او حسد په ځائے .... د غوښې په دغه کورکښې د غوښې په دغه بوټي
کښې مینه راپیدا کړو .... د حسد په ځائے محبت
راپیدا کړو ..... د کینې په ځائے الفت راپیدا کړو .... هغه مینه!
چي انسان پرې د انسانیت معراج ته رسیدلے شي .... هغه مینه، چي
انسان پرې انسان خپلولے شي .... چي انسان پرې انسانیت خپلولے
شي .... هغه مینه چي د خدائے خوښه ده .... هغه مینه چي د رسول الله
صلی الله علیه وسلم خوښه ده راځئ چي د مینې په برکت د ا تول معراج ته

خپل کړو .... را ځئ چې د مینې په برکت په معاشره کښې ځان له هغه مقام راپیدا کړو .... چې د مرګ نه پس .... زموږ په جنازه باندې د ګلونو د څخرې په ځائے د انسانانو د کګو د نیے د نیے او پیاکې پاکې او وښکې څخرې شي .... ګلونه شي .... امېلونه شي .... د پاک ضمیر د خاوند په جنازه .... د ګلونو د امېلونو ضرورت نشته .... د میته ناک زړه د خاوند په جنازه باندې د ګلونو د څخرو ضرورت نشته ..... ځکه چې ګلونه د محبت د د وښکو سیالي نشي کولے .... ګلونه د عقیدت د اوښکو سیالي نشي کولے .... ګلونه د چامېن د اوښکو سیالي نشي کولے ... راځئ رو نو چې صحیح انسانان شو، چې انسانیت راباندې سر مسکے شي ......راځئ چې صحیح مسلمانان شو چې اسلام راباندې سر هسکے شي .... راځئ چې سم مخلوق شو چې خدائے پاک زموږ په تخلیق ویاړ اوکړي ..... دا موږ د ځان نه څه جوړ کړي دي .... دا موږ د ژوند په کوم ډګر روان یو ..... دا موږ د ګلګچونو ..... پیچمونو او کندو کپرو په کومه لار روان یو ..... موږ په نامه انسانان د انسانیت نه څومره لرې شوي یو .... موږ په نامه مسلمانان د اسلام نه څومره انوا شوي یو.... سمه لار موږ پرېښې ده .... په کندو کپرو سر یو .... ښغه لاره موږ پرېښې ده په کږو وږو روان یو..... آخر ترکومه به موږ دغسې تېکرې نورو.... ترکومه به موږ د حقیقت نه سترګې پټوو .... اے غافله انسانه .... اے ناپوهه انسانه .... زموږ هر قدم موږ مرګ ته یو قدم ورنزدې کوي .... زموږ هر پل موږ لحد ته ورنزدې کوي .... دا مزل به آخر یوه ورځ ختم شي .... دا لار به آخر یوه ورځ او وهلے شي ..... اؤ هر

کله چې منزل ختم شو... لار ختمه شوه نو بیا؟ ..... ځ په وروستو هیڅ
هم نشته.... ځ په شا هیڅ هم نشته .... بیا مخکښې قبرستان دے
او په دغه قبرستان کښې یوه وړه غونډې تمکړه په کچ کچکړې
دوه نیم گزه مزکه یو ټور ډېر ټور.... لکه گورے لحد.... دغه زمونږ کور
دے..... دا بنګلې موټرونه به شاته پاتې شي..... دا مزکې جایدادونه
به شاته پاتې شي... په دغه تک تور لحد کښې به دولت زمونږ په کار نهٔ
شي.... سرهٔ سپین به زمونږ پکار نهٔ شي.... بلکه په ناجائزه کټلے دولت
به زمونږ دپاره لړمانان شي.... د یتیم حق به راته خاماران شي..... د
مظلوم آه به راته سرې لمبې شي.... د مزدور اسویلے به راته لوګے لوګے او تورې
تیرې شي.... نو اے انسانه.... اے مسلمانه کهٔ ځان د قبر د لړمانانو
نه په امان کول غواړې نو ناجائزه کټه پرېږده، په شودو کښې اوبهٔ اچول
پرېږده، ناجائز کاروبار پرېږده، ملاوټ پرېږده، غل بازاري پرېږده-
کهٔ ځان د قبر د لړمانانو مارانو نه ساتل غواړې نو یتیم ته خپل حق
واپس ورکړه.... یتیم ځان ته رانزدې کړه.... د یتیم په سر د مینې
همدردۍ او محبت لاس راکاږه.... دوئ اووېرېږئ د یتیم د ژړا نه
..... د یتیم د سترګو هره اوښکه گورے طوفان دے..... د یتیم د سترګو
هره اوښکه گورے عذاب دے.... د مظلوم هر آه.... په خپله لمن
کښې سرې لمبې لري.... د مزدور هر اسویلے به مو گورے لوګے او
ایره ایره کړي.... په دې فاني دنیا پورې زړونه مهٔ تړئ.... په
دې نیمګړې دنیا دومره مهٔ مئینېږئ.... د مرګ خیال د زړونو نه مهٔ
اوباسئ.... مرګ؟.... یو حقیقت دے... مرګ؟.... د هر ژوندي پېله

(c) ketabton.com: The Digital Library

قسمت کښې لیکلې دے .... نو د داسې حقیقت نه سترګې پټول کښې هوښیارتیا ده؟ .... د داسې حقیقت نه بې پرواه کېدل کښې عقلمندي ده؟ ...... نه! دې ته هوښیارتیا نشي وئیلے - دې ته عقلمندي نشي وئیلے .... بلکه دا زمونږ غفلت دے .... دا زمونږ ناپوهي ده .... او د دې غفلت او د دې ناپوهۍ انجام به ډېر خراب وي .... ډېر ... ډېر .... اوس هم وخت شته - اوس هم موقع شته .... اے انسانه که ته اوس هم صحیح مسلمان شوې نو مبارک دې شه ..... اے خدایه! ته انسان په صحیح معنو کښې انسان کړې .... اے خدایه ته مسلمان په صحیح معنو کښې مسلمان کړې .... چې انسان ستا په دې دنیا کښې د ژوند په خوند پوهے شي - آمین

سکر شي - ما سپڼین شي ماځیګر شي ماسختن شي
د ژوند ګهړۍ کمېږي ناګهانه به پوره شي

(سمندر)

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library